

УЧИЛИЩЕ
ЗА
ВАМПИРИ

ИЗБРАНА

П. С. КАСТ + КРИСТИН КАСТ

НОВИЯТ ВАМПИРСКИ БЕСТСЕЛЪРИ

SN®
СОФТПРЕС

П. С. КАСТ, КРИСТИН КАСТ ИЗБРАНА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Мрачни времена настъпват за „Дома на нощта“ и животът на Зоуи Редбърд е разтърсен от мистериозни обрати. Тези, които са се представяли за нейни приятели се оказват най-лошите ѝ врагове, а заклетите ѝ врагове се превръщат в най-верни приятели.

Така започва третата част от поредицата „Училище за вампири“, в която смелостта и способностите на Зоуи са подложени на по-тежки от всякога изпитания. Най-добрата ѝ приятелка — Стиви Рей е немъртва и се мъчи да опази малкото останала ѝ човечност. Зоуи няма представа как да ѝ помогне, но ѝ е пределно ясно, че каквото и да открият заедно със Стиви Рей, трябва да го пазят в тайна. В „Дома на нощта“ доверието се среща все по-рядко.

И точно когато нещата като че ли няма как да се влошат повече, хората започват да избиват вампири. Като че ли Старейшините на Вярващите, и по-конкретно ужасният доведен баща на Зоуи, не искат повече да съжителстват с вампирите.

Но както и преди Зоуи и приятелите ѝ откриват, че нещата не са каквито изглеждат...

Не пропускайте вампирското приключение, което скоро ще превземе киносалоните в цял свят!

Тази книга е посветена на всички вас, които ни изпратихте имейли с молби за повече и повече приключения на Зоуи и приятелите ѝ. Чухме ви и ви обичаме.

ПЪРВА ГЛАВА

— Да, имам скапан рожден ден — уведомих котката си Нала. (Откровено казано, тя не е толкова моя котка, а по-скоро аз съм неин човек. Знаете какви са котките. Те нямат стопани, а персонал — факт, на който се опитвам да не обръщам внимание.)

Както и да е, продължих да говоря на котката си, сякаш тя разбираше всяка моя дума. Естествено, че не е така.

— Вече седемнайсет години скапаните ми рождени дни са точно на двайсет и четвърти декември. Но вече свикнах. Не е кой знае какво. — Съзнавах, че произнасям думите само за да убедя себе си. Нала измяука с котешкия си глас, който наподобяваше недоволно мърморене на стара дама. Седна и започна да се ближе, ясно показвайки, че говоря глупости. — Виж какво — продължих аз и довърших очертаването на очната си линия. (Сложих си малко туш, защото иначе щях да заприличам на страшна миешца мечка и да уплаша някого.) — Ще получа куп добронамерени подаръци, които всъщност не са за рожден ден, а неща за Коледа, защото хората винаги смесват рождения ми ден с Коледа. — Видях в огледалото големите зелени очи на Нала. — Но ще се усмихваме и ще се преструваме, че харесваме тъпите подаръци, иначе хората няма успешно да смесват рождения ми ден с Коледа.

Нала кихна.

— И аз мисля същото, но ще си траем и ще бъдем учтиви. Защото отворя ли си устата, пак ще получавам скапани подаръци, но всички ще ми се сърдят и положението ще стане неловко.

Нала не изглеждаше убедена, затова се съсредоточих върху отражението си в огледалото. За секунда ми се стори, че съм си сложила повечко очна линия, но се вгледах внимателно и осъзнах, че очите ми не изглеждат огромни и черни от нещо толкова обикновено като очна линия. Макар че изминаха два месеца, откакто бях белязана, сапфирената татуировка на полумесец между очите ми и сложният мотив от преплетени, подобни на дантела, татуировки от двете страни на лицето ми все още ме изненадваха. Проследих с връхчето на пръста

си едната синя като скъпоценен камък спирална линия и несъзнателно смъкнах широкото поло на черния си пуловер, и оголих лявото си рамо. Тръснах глава, отметнах назад дългите си черни коси и разкрих необикновенния филигран от татуировки, които започваха от врата ми, продължаваха към рамото и надолу от двете страни на гърба и стигаха до кръста ми. Както винаги, видът на татуировките ме зареди с трепетно вълнение смесица от почуда и страх.

— Няма друга като теб — прошепнах аз на отражението си, прокашлях се и продължих с превзето наперен глас: — Няма нищо лошо в това да бъдеш различен. Но както и да е... — въздъгнах.

Взех плика, който бях оставила на бюрото си. Над искрящия обратен адрес със златисти релефни букви беше написано: СЕМЕЙСТВО ХЕФЪР.

— Като говорим за потискащи неща...

Нала отново кихна.

— Имаш право. По-добре да приключваме. — Отворих плика и извадих картичката. По дяволите! По-лошо е, отколкото си мислех. На картичката беше изобразен грамаден дървен кръст. В средата с окървавен гвоздей беше забит старовремски пергамент, на който (естествено с кръв) бяха написани думите: „Той Е причината за днешния ден“, а вътре с червени букви беше напечатано: ВЕСЕЛА КОЛЕДА. Отдолу с почерка на мама пишеше: „Дано си спомниш за семейството си в това благословено време на годината. Честит рожден ден. С обич, мама и татко.“ — Типично — измърморих. Стомахът ме заболя. — И той не ми е татко! — Скъсах картичката на две, хвърлих я в кошчето за отпадъци и се втренчих в двата къса. — Родителите ми или не ми обръщат внимание, или ме обиждат. Предпочитам да не ми обръщат внимание.

Похлопването на вратата ме накара да подскоча.

— Зоуи, всички питат за теб — разнесе се през вратата гласът на Деймиън.

— Почакай. Почти съм готова — извиках, стегнах се, отново погледнах отражението си и реших да оставя рамото си разголено. — Белезите ми са уникални. Тъкмо ще предложи на простолюдието интересно зрелище — измънках и отново въздъгнах.

Обикновено не съм толкова сприхава. Но скапаният ми рожден ден и скапаните ми родители...

Не, не можех да продължавам да се самозалъгвам.

— Иска ми се Стиви Рей да е тук — промълвих.

Именно това ме караше да страня от приятелите си (и гаджетата — двама на брой) от един месец и да олицетворявам голям, начумерен и отвратителен дъждовен облак. Липсваше ми най-добрата приятелка и бивша съквартирантка, която всички видяха как умира преди месец. Аз обаче знаех, че се е превърнала в неживо гадно нощно същество, колкото и мелодраматично (като в глупав нискобюджетен филм) да звучеше това. В момента Стиви Рей трябваше да се суети с организирането на скапания ми рожден ден, а не да се спотайва в старите тунели под Тулса и да заговорничи с други противни неживи и смърдящи същества.

— Зи? Добре ли си? — чу се отново гласът на Деймиън и прекъсна досадните ми разсъждения.

Взех оплакващата се Нала и забързах към вратата, където едва не прегазих разтревожения Деймиън.

— Извинявай... — смотолевих.

Той тръгна до мен и взе да ме поглежда изкосо.

— Не познавам друг човек като теб, който да не се вълнува, че има рожден ден — отбеляза Деймиън.

Пуснах на земята гърчещата се Нала, повдигнах рамене и се опитах да се усмихна безразлично.

— Само се упражнявам за времето, когато ще бъда стара, да речем на трийсет, и ще трябва да лъжа на колко години съм.

Деймиън спря и се обърна към мен.

— Добре-е-е — провлече думата той. — Всички знаем, че трийсетгодишните вампири изглеждат двайсетина годишни и определено са секси. Дори сто и трийсет годишните вампири все още изглеждат на двайсет и определено са секси. Ето защо е безсмислено да лъжеш за възрастта си. Какво всъщност ти става?

Докато се колебаех какво трябва или мога да му кажа, Деймиън повдигна само едната си оскубана вежда и с най-хубавия си учителски глас рече:

— Знаеш колко чувствителни към емоции са хората като мен, затова отстъпи и ми кажи истината.

Отново въздъгнах.

— Вие, гейовете, имате страхотна интуиция.

Такива сме си. Педали — макар и малцина — но горди и свръхчувствителни.

— Педал не е ли обидна дума?

— Не и ако я употребява педал. Между другото, ти протакаш, а това не е в твоя полза. — Той сложи ръка на кръста си и тропна с крак.

Усмигнах му се, но не погледнах изражението на лицето му. С настойчивост, която ме изненада, изведнъж изпитах отчаяно желание да му кажа истината.

— Стиви Рей ми липсва — изтърсих аз, преди да съумея да се сдържа.

Той не се поколеба.

— Знам. — Очите му станаха подозрително влажни.

И това беше всичко. Думите започнаха да се леят от устата ми като вода от срутен бент.

— Тя трябваше да бъде тук, да търчи като луда, да слага украса за рождения ми ден и дори да прави домашна торта!

— Ужасна торта — леко подсмръкна Деймиън.

— Да, но щеше да бъде по някоя от любимите рецепти на майка й. — Преправих гласа си, имитирайки ужасния провинциалния акцент на Стиви Рей, и това ме накара да се усмигна през сълзи и да си помисля колко странно е, че позволявам на Деймиън да види защо и колко съм разстроена.

— А Близначките и аз щяхме да се ядосаме, защото тя щеше да настоява всички да си сложим островърхи шапчици с ластици, които щипят брадичката ти. — Той потрепери от неподправен ужас. — Господи, колко са непривлекателни.

Засмях се и почувствах, че стягането в гърдите ми отслабна.

— В Стиви Рей има нещо, което ме кара да се чувствам добре. — Осъзнах, че говоря в сегашно време едва когато усмивката през сълзи на Деймиън помръкна.

— Да, тя беше страхотна. — Той натърти на „беше“ и ме погледна така, сякаш се тревожеше за разсъдъка ми.

Само да знаеше цялата истина. Само да можех да му кажа, но не можех. Сторех ли го, това щеше да причини смъртта на Стиви Рей или моята, този път завинаги.

Хванах за ръката моя очевидно разтревожен приятел и го задърпах към стъпалата, които щяха да ни отведат долу в общите

помещения на женското общежитие и очакващите ме приятели (и техните тъпи подаръци).

— Да вървим. Изпитвам желание да отворям подаръци — въодушевено излъгах аз.

О, Боже! Нямам търпение да видиш моя подарък! — изпадна във възторг Деймиън. Избирах го цяла вечност.

Усмихнах се и кимнах подobaващо, докато той бръщолевеше как е търсил идеалния подарък. Деймиън обикновено не е толкова открито гей. Не че чудесният Деймиън Маслин не е гей. Той е пълен хомо, но е висок, с кестенява коса, големи очи и е симпатично хлапе с вид на супер гадже (и наистина е така, но ако си момче). Деймиън не ласкае хората, но ако стане дума за пазаруване, определено показва момичешки наклонности. И това ми харесва. Мисля, че той изглежда много сладък, когато изпада във възторг по въпроса колко важно е да се купуват хубави обувки, и в такива моменти бърбенето му ме успокоява. Деймиън ми помагаше да се подготвя за противните подаръци, които (за съжаление) ме очакваха. Жалко, че не можеше да ми помогне да се справя с онова, което в действителност ме безпокоеше.

Докато продължаваше да говори за приключенията си по магазините, той ме поведе из главното помещение на общежитието. Махнах на групите момичета, събрали се около телевизорите, и двамата се отправихме към страничната стаичка, която служеше за компютърна лаборатория и библиотека. Деймиън отвори вратата и приятелите ми изкрецяха в абсолютно фалшив хор „Честит рожден ден“. Чух, че Нала изсъска, и с периферното си зрение мярнах, че изскочи от стаята и хукна по коридора. „Страхливка“ помислих си аз, въпреки че ми се искаше да избягам с нея.

Песента свърши (слава Богу) и всички ме наобиколиха.

— Честит рожден ден! — едновременно казаха Близначките. Е, те не са генетични близначки. Ерин Бейтс е малко бяло момиче от Тулса, а Шоуни Коул е красива девойка с кожа с цвят на карамел от ямайско-американски произход и е израснала в Кънектикът, но двете толкова много си приличат по характер, че оттенъкът на кожата и месторождението нямат абсолютно никакво значение. Те са близначки по душа, а тази близост е по-голяма от биологичната.

— Честит рожден ден, Зи — чух плътен секси глас, който познавах отлично.

Измъкнах се от Близначките и се хвърлих в прегръдката на гаджето си Ерик. Той е единият от двете ми гаджета. Другият е Хийт, човешки тийнейджър, с когото се срещнах, преди да бъда белязана. Сега не трябва да се виждам с него, но случайно смукнах от кръвта му и сега сме Обвързани, т.е. свързани с Отпечатък. Затова той ми е гадже задочно. Да, объркващо е. На Ерик това не му харесва и очаквам да ме зареже всеки момент.

— Благодаря — измънках, погледнах го и за пореден път попаднах в плен на невероятните му очи. Ерик е висок и готин, с черна коса като на Супермен и фантастични сини очи. Отпуснах се в обятията му — удоволствие, което не си бях позволявала често от месец насам — и временно се насладих на приятното му ухание и чувството за сигурност, което изпитвах, когато бях до него. Той ме погледна в очите и също като във филмите за секунда всички други се изпариха и останахме само ние двамата. Не се отдръпнах от ръцете му, а Ерик се усмихна бавно и малко изненадано и сърцето ме заболя. Карах го да преживява много и той не разбираше защо. Импулсивно се надигнах на пръсти и го целунах за всеобща радост на приятелите ми.

— Хей, Ерик, защо не караш подред по случай рождения ден? — Шоуни повдигна няколко пъти вежди и гаджето ми се ухили.

— Да, подслади живота и на другите — добави Ерин и повтори по абсолютно същия начин движенията на веждите на Шоуни. — Какво ще кажеш за една целувка по случай рождения ден?

Завъртях очи.

— Това не е неговият рожден ден. Трябва да целувате само рожденика.

— По дяволите — рече Шоуни. — Обичам те, но не искам да те целувам.

— Моля, целувки само със същия пол — ухили се Ерин и погледна Деймиън (който с обожание се беше втренчил в Ерик). — Оставям това на Деймиън.

— Какво? — попита той. Очевидно обръщаше повече внимание на чара на Ерик, отколкото на Близначките.

— Нека още веднъж напомним... — започна Шоуни.

— ... ти си от неподходящия отбор, Деймиън — довърши Ерин.

Ерик се засмя добродушно и потупа по мъжки Деймиън по ръката.

— Хей, ако реша да сменя отбора, вие първи ще научите.

— Това е поредната причина да го обожавам. Ерик е супер хладнокръвен и обичан от всички. Приема хората такива, каквито са, и никога не се държи надменно.

— Надявам се, че ако смениш отбора, първа аз ще разбера — подхвърлих.

Ерик се усмихна и ме прегърна.

— Не трябва да се тревожиш за това — прошепна той в ухото ми.

Докато сериозно обмислях как да открадна още една целувка от Ерик, в стаята нахлу мини ураган под формата на гаджето на Деймиън, Джак Туист.

— Да! Тя още не е отворила подаръците си. Честит рожден ден, Зоуи! — Джак уви ръце около мен и Деймиън и ни прегърна силно.

— Казах ти, че трябва да побързаш — рече Деймиън, когато Джак ни пусна.

— Знам, но исках да се уверя, че подаръкът е опакован както трябва. — С театрален замах, какъвто може да изпълни само един гей, Джак бръкна в мъжката чантичка, праметната на рамото му, и извади кутия, увита в червен станиол и с лъскава зелена панделка отгоре — толкова голяма, че закриваше пакета. — Сам направих панделката — добави той.

— Джак е много добър в опаковането — отбеляза Ерик, но не го бива в почистването на остатъците от панделки, тиксо и опаковъчна хартия, след като приключи.

— Съжалявам — мило отвърна Джак. Обещавам, че ще почистя веднага след купона.

Ерик и Джак са съквартиранти и това още повече потвърждава хладнокръвието на Ерик. Той е петокурсник и всеобщ любимец в училище. Джак е първокурсник, новодошло хлапе, симпатично, но наивно и определено гей. Ерик можеше да вдигне голям скандал, че го настаняват в една стая с обратен. Можеше да превърне в ад живота на Джак в „Дома на нощта“, но го взе под крилото си и се държеше с него като е по-малко братче. Ерик се държи по същия начин и с Деймиън, който ходи с Джак от пет седмици. (Всички знаем, че Деймиън е

смешно романтичен и празнува юбилей всяка седмица, дори на половин седмица. Добре че сме добронамерени и търпеливи.)

— Хей! Стана дума за подаръци! — викна Шоуни. — Да, нека занесем тази кутийка с грамадна панделка на масата с подаръците и Зоуи да започне да ги отваря — предложи Ерин.

— Грамадна и... неподредена! — прошепна Джак на Деймиън.

— Не, идеална е! — увери го Деймиън, макар че улових в погледа му вик за помощ.

— Ще я занеса на масата и ще отворя първо нея. — Грабнах пакета от ръцете му, забързах към масата и внимателно започнах да отлепям огромната лъскава панделка от червения станиол. — Мисля да запазя панделката, защото е страхотна.

Деймиън ми намигна благодарно. Чух, че Ерин и Шоуни се изкикотиха, и успях да сритам едната от тях. Двете млъкнаха. Сложих панделката настрана, разопаковах малката кутия, отворих я и извадих...

Господи!

— Глобус със снежинки обявих аз, опитвайки се да придам щастлив нюанс на гласа си. И вътре снежен човек. — Глобусът със сняг и снежен човек не е подарък за рожден ден, а за Коледа, и е евтина коледна украса.

— Да! Да! И чуй как свири! — извика Джак, който подскачаше от възнеение. Той взе глобуса от мен и нави пружината в основата му. Из стаята се разнесе мелодията на „Снежният човек“ дрънчаща като тенекия, болезнена за слуха и фалшива.

— Благодаря, Джак. — Много е хубав излъгах.

— Радвам се, че ти харесва. Тематичен е за твоя рожден ден.

Джак стрелна очи към Ерик и Деймиън. Тримата се усмихнаха като лоши малки момчета.

Разтеглих устни в усмивка.

— Е, добре, нека видя следващия подарък.

— Нека моят бъде следващият. — Деймиън ми връчи продълговата мека кутия.

Продължих да се усмихвам и започнах да отварям пакета, въпреки че ми се искаше да се превърна в котка, изсъскам и да избягам от стаята.

ВТОРА ГЛАВА

— Ах, колко е красив! — възкликнах и погалих сгъналия шал, стъписана, че получавам страхотен подарък.

— Кашмирен е — самодоволно отбеляза Деймиън.

Извадих шала от кутията, развълнувана, че е в шикозен кремав цвят, а не нещо в червено и зелено, каквото обикновено ми подаряват и се вцепених, защото видях, че съм се зарадвала твърде рано.

— Забелязваш ли снежните човечета, избродирани в краищата — попита Деймиън. — Прелестни са, нали?

— Да — отвърнах и си помислих „Да, за Коледа са прелестни, но не и за рожден ден“

— Ние сме следващите — обади се Шоуни и ми подаде голяма кутия, неумело увита в зелен станиол на коледни елхи.

— Ние не сме се придържали към темата със снежния човек — обясни Ерин и се намръщи на Деймиън.

— Да, никой не ни каза — допълни Шоуни и също се намръщи на Деймиън.

— Няма проблем — отговорих аз прекалено бързо и въодушевено и разкъсах опаковката на подаръка на Близначките. Вътре имаше чифт черни кожени ботуши с високи токчета, които щяха да бъдат абсолютно страхотни, мегастрашни и разкошни... ако не бяха коледните елхи с червени и златисти украшения, ушити в ярки цветове отстрани на всеки ботуш. Те можеше да се носят само на Коледа и това ги правеше определено скапан подарък за рожден ден. — Благодаря — опитах се да отговоря възторжено аз. — Много са сладки.

— Търсихме цяла вечност, докато ги намерим — рече Ерин.

— Да, обикновените ботуши няма да са достойни за госпожица Родена на двацет и четвърти декември — добави Шоуни.

— Така е. Обикновените черни кожени ботуши с високи токчета няма да са достойни — съгласих се аз, макар че ми идваше да се разплача.

Гласът на Ерик ме изтръгна от черната дупка на депресията, съпътстваща рождения ми ден.

— О, още нещо? — Надявах се, че тонът ми, който питаше: „Още едно трагично нещо, неподходящо за подарък?“, е прозвучал само в моите уши.

— Да, още нещо — отвърна той и стеснително ми подаде мъничка правоъгълна кутия. — Искрено се надявам да го харесаш.

Погледнах кутийката, преди да я взема, и едва не изписках от приятна изненада. Ерик държеше увит в сребристо и златисто подарък с етикет на бижутерския магазин „Мудис“, стилно залепен в средата. (Кълна се, че някъде наблизко чух кресчендо на хор, пеещ „Алилуя“)

— От „Мудис“ е! — задъхано възкликнах аз, въпреки че не исках.

— Дано ти хареса повтори Ерик, вдигна ръка и ми предложи сребристо златистата кутия като искрящо съкровище. Прокарах нокът по прекрасната опаковка и отдолу видях черна кадифена кутия. Кълна се, че беше от истинско кадифе. Прехапах устни да не се изкикотя, затаих дъх и я отворих.

Първото, което съзрях, беше лъскава платинена верижка. Онемях от радост и очите ми я проследиха до красивите перли, сгушени в мекото кадифе. Кадифе! Платина! Перли! Поех си дъх, за да започна с възторжените излияния от сорта: „Всемогъщи Боже! Благодаря ти, Ерик. Ти си най-добрият ми приятел“, когато осъзнах, че перлите са със странна форма. Дефектни ли бяха? Дали продавачите в приказния, известен и изумително скъп бижутерски магазин бяха измамили гаджето ми? И после проумях какво виждам. Перлите бяха подредени във формата на снежен човек.

— Харесва ли ти? — попита Ерик. — Когато го видях, колието сякаш изкреця, че трябва да ти го купя за рождения ден.

— Да, харесва ми. Уникално е — успях да смотолея аз.

— Ерик измисли темата със снежния човек! — щастливо извика Джак.

— Е, не беше точно тема — каза Ерик и страните му поруменяха. — Помислих си, че ще бъде нещо различно, а не като онези типични сърчица, които всеки получава.

— Да, сърчицата и други такива неща обикновено са срамота за рождения ден — вметнах аз. — На кого са му притрябвали?

— Нека ти сложа колието — предложи Ерик.

Нямаше какво друго да направя, освен да вдигна косите си и да му позволя да закопчае изящната верижка на врата ми. Усетих снежния човек, увиснал точно над цепката между гърдите ми.

— Симпатичен е — отбеляза Шоуни.

— И очевидно много скъп — добави Ерин и двете Близначки кимнаха одобрително.

— Подхожда идеално на моя шал — обади се Деймиън.

— И на моя глобус със снежинките! — подхвърли Джак.

— Това определено е коледна тема за рожден ден — заключи Ерик и погледна глуповато Близначките, които реагираха с прощаваща усмивка.

— Да, наистина е коледна тема за рожден ден — съгласих се и аз и докоснах перления снежен човек, а после засиях в лъчезарна, престорена усмивка. — Благодаря на всички. Оценявам колко много време и усилия ви е струвало да намерите такива необикновени подаръци. Говоря сериозно. — И наистина го мислех. Подаръците може и да не ми харесваха, но намеренията, свързани с тях, бяха нещо абсолютно различно.

Приятелите ми, които нямаха представа какви мисли се въртят в главата ми, се събраха, прегърнахме се непохватно и се засмяхме. В същия миг вратата се отвори и лампата в коридора освети буйна руса коса.

— Заповядай.

За щастие рефлексите ми на кандидат-вамфир са доста добри и аз улових кутията, която тя ми подхвърли.

— Пристигна по пощата, докато ти си тук с твоите интелектуални изроди — подигравателно подхвърли тя.

— Махай се, вещице... — рече Шоуни.

— ... преди да те залеем с вода и да се разтопиш — добави Ерин.

— Все едно — отвърна Афродита и започна да се обръща, но спря и ми се усмихна широко и невинно. — Хубаво колие със снежен човек.

Погледите ни се срещнаха и се заклевам, че тя ми намигна, а после тръсна коси и избяга. Смехът ѝ се понесе след нея като мъгла.

— Абсолютна кучка — заяви Деймиън.

— Човек би си помислил, че си е научила урока, когато ѝ отне „Дъщерите на мрака“ и Неферет обяви, че богинята е отнела дарбата от Афродита — добави Ерик, — но това момиче никога няма да се промени.

Изгледах го изпитателно. „Виж ти, какви ги говори Ерик Найт, бившето ѝ гадже.“ Не беше необходимо да произнасям на глас думите. Ерик бързо отмести очи от мен и аз разбрах, че е прочел мислите ми.

— Не ѝ позволявай да помрачи рождения ти ден, Зоуи — рече Шоуни.

— Не обръщай внимание на омразната вещица — добави Ерин.

Ерин имаше право. Егоизмът на Афродита беше станал причина публично да я изритат от водачеството на „Дъщерите на мрака“ — най-престижната ученическа организация в училището. Позицията Лидерка на „Дъщерите на мрака“ и обучаваща се за Висша жрица бяха дадени на мен и тя загуби положението си на най-популярния и властен новак. Нашата Висша жрица Неферет, която е и мой наставник, даде ясно да се разбере, че богинята ни Никс е оттеглила благосклонността си от Афродита. Афродита сега бе обречена на самота, докато преди това бе на пиедестала на всеобщата обич уважавана и почитана.

За жалост аз знаех, че това не е цялата история, в която всички вярваха. Афродита бе използвала виденията си, които очевидно не ѝ бяха отнети, и спаси баба ми и Хийт, човешкото ми гадже. Разбира се, тя се държа егоистично и гадно по време на спасяването, но какво от това? Хийт и баба бяха живи и до голяма степен заслугата е нейна.

Пък и наскоро открих, че Неферет, нашата Висша жрица, наставникът ми и най-уважаваният вампир в училището, също не е такава, каквато изглежда. Всъщност започнах да мисля, че Неферет е толкова зла, колкото и властна. *„Тъмнината невинаги означава зло, както светлината невинаги носи добро.“* В съзнанието ми пробягнаха думите, които Никс ми каза в деня, когато бях белязана. Те обобщаваха проблема с Неферет. Тя не беше такава, каквато изглеждаше. Не можех обаче да кажа на никого — или поне на никой жив човек. (Оставаше ми само Стиви Рей, моята най-добра приятелка, с която не бях смогнала да говоря от цял месец.) За щастие не бях говорила и с Неферет от един месец. Тя бе заминала на зимна почивка в Европа и щеше да се върне по Нова година. Реших да измисля план как да се

справя с нея, когато си дойде. Засега планът ми се състоеше в следното: да измисля план. А това, естествено, не беше никакъв план.

— Хей, какво има в пакета? — попита Джак и ме изтръгна от мисловния ми кошмар, връщайки ме в кошмара на рождения ми ден. Всички погледнахме увития в кафява хартия пакет, който държах.

— Не знам — отвърнах аз.

— Бас лоя, че е подарък за рожден ден! — викна Джак. Отвори го!

— О, Боже... — промълвих аз, но когато приятелите ми ме погледнаха озадачено, се залових да разопаковам кутията. Под обикновената кафява опаковка имаше друга кутия, увита в красива лилава хартия.

— Наистина е подарък за рожден ден! — изписка Джак.

— Чудя се от кого ли е? — обади се Деймиън.

И аз се питах същото. Хартията ми напомни за баба, която живееше в страхотна ферма за лавандула. Но защо ще ми изпраща подарък по пощата, когато по-късно тази вечер щях да се срещна с нея?

Разопаковах гладката бяла кутия и я отворих. Вътре имаше друга, много по-малка кутия, сложена в купчина дребни късчета лилава хартия. Любопитството направо ме убиваше. Извадих кутийката от лилавото ѝ гнездо. Няколко ивички хартия полепнаха от статичното електричество по дъното на кутията и аз ги магнах, преди да я отворя. Докато те летяха към масата, аз надникнах в кутията и затаих дъх. Върху ложе от бял памук лежеше най-красивата сребърна гривна, която бях виждала. Взех я и агнах от блещукащите амулети. Имаше морска звезда, мидички и морски кончета, а помежду им — прелестни сребърни сърчица.

— Великолепна е! — възкликнах аз и я сложих на китката си. — Кой ли ми я е изпратил? — Засмях се и завъртях китката си насамнатам. Светлината на газените лампи, която не увреждаше чувствителните ни очи, се отрази в лъскавото сребро, което заблестя като шлифован диамант. — Трябва да е от баба, но това е странно, защото ще се срещаме след... — Изведнъж осъзнах, че всички са притихнали и в стаята цари неловко мълчание. Погледнах приятелите си. Израженията им варираха от шок (Деймиън) до тревога (Близначките) и гняв (Ерик). — Какво?

— Вземи — рече Ерик и ми подаде картичка, която сигурно бе паднала от кутията заедно с полепналите за нея късчета хартия.

— О! — възкликнах аз.

Мигновено познах разкривения почерк. „По дяволите!“ Подаръкът беше от Хийт, повече известен като гадже номер две. Докато четях краткото писмо, почувствах, че лицето ми се сгорещява, и знаех, че е придобило абсолютно непривлекателния оттенък на яркочервеното.

„Зи, ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН! Знаем колко много мразиш скапаните подаръци, които смесват рождения ти ден с Коледа, затова ти изпратих нещо, което сигурно ще харесаш. Подаръкът няма нищо общо с Коледа. Пфу! Ненавиждам тъпите Кайманови острови и скучната ваканция с родителите ми, затова броя дните, когато ще бъда отново с теб. Ще се видим на двацет и шести! Обичам те с цялото си сърце. Хийт.“

— О! — повторих аз като пълна идиотка. — От Хийт е. — Искаше ми се да потъна вдън земя.

— Чакай малко. Защо не си ни казала, че не харесваш подаръци за рождения си ден, които имат нещо общо с Коледа? — попита Шоуни по типичния за нея сериозен начин.

— Да, трябваше да споменеш нещо добави Ерин.

— Ами... — неясно измънках аз.

— Решихме, че снежният човек е чудесна идея, но явно не е така, след като мразиш коледните неща — отбеляза Деймиън.

— Не мразя коледните неща — неубедително възразих аз.

— Харесвам глобусите със сняг — промълви Джак, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Щастлив съм, когато гледам танцуващите снежинки.

— Хийт, изглежда, знае по-добре от нас какво ти харесва. — Гласът на Ерик беше монотонен и безизразен, но очите му бяха помръкнали от обида и стомахът ми се сви.

— Не, Ерик, не е така — побързах да отрека и направих крачка към него.

Той се дръпна назад, сякаш бях болна от някаква ужасна болест, с която можеше да се зарази, и изведнъж това ме ядоса. Не бях виновна, че Хийт ме познава, откакто бях в трети клас, и преди години се беше досетил за проблема със смесените подаръци. Да, той знаеше

за мен неща, които другите не знаеха, но в това нямаше нищо странно. Той беше част от живота ми от седем години, а Ерик, Деймиън, Близначките и Джак — само от два месеца. Защо аз да съм виновна?

Нарочно погледнах часовника си.

— След петнайсет минути имам среща с баба в „Старбъкс“ По-добре да не закъснявам. — Тръгнах към вратата, но преди да изляза от стаята, спрях. Обърнах се и погледнах приятелите си. — Не исках да обидя никого. Съжалявам, ако писмото на Хийт ви е накарало да се почувствате засегнати, но вината не е моя. А и казах на някого, че не ми харесва, когато хората смесват рождения ми ден с Коледа. На Стиви Рей.

ТРЕТА ГЛАВА

„Старбъкс“ се намираше на площад „Утика“ Страхотният базар, който е малко по-нататък по улицата от Дома на нощта, беше много по-оживен, отколкото предполагах, че ще бъде. Вярно, зимната вечер беше необикновено топла, но все пак беше двайсет и четвърти декември и приближаваше девет часа. Човек би си помислил, че хората ще си бъдат у дома да се подготвят за захаросани сливи и други лакомства, а не да търсят ободряване с кофеин.

„Не, строго си казах аз, — няма да бъда в лошо настроение пред баба. Виждам я твърде рядко и няма да развалям малкото време, което прекарваме заедно.“ Освен това баба е абсолютно наясно с факта, че подаръците за рождения ми ден обикновено са скапани, и винаги ми носи нещо неповторимо и прекрасно като самата нея.

— Зоуи! Тук съм!

Забелязах, че баба ми маха с двете си ръце, седнала на маса в ъгъла на заведението. Този път не беше необходимо да изкривявам лице в престорена усмивка. Приливът на щастие, когато я видя, винаги е искрен, а това ме накара да си проправя път през тълпата и да забързам към нея.

— О, Зоуи, пиленцето ми! Много ми липсваш, а-вет-си а-ге-хут-са — Индианската дума на племето чероки за „дъще“ се уви около мен заедно с топлите, познати ръце на баба, които приятно и успокояващо ухаеха на лавандула и на родния ми дом. Вкопчих се в нея, поглъщайки обич, сигурност и одобрение.

— И ти ми липсваш, бабо.

Тя ме притисна до себе си още веднъж и после ме отдалечи на една ръка разстояние.

— Нека те погледам. Да, личи си, че си на седемнайсет. Изглеждаш много по-зряла и мисля, че си малко по-висока, отколкото когато беше само на шестнайсет.

Усмихнах се.

— О, бабо, знаеш, че не съм се променила.

— Как да не си! Годиците винаги добавят красота и сила на определен тип жени — и ти си такава.

— Ти също, бабо. Изглеждаш страхотно! — Не говорехме празни приказки. Баба беше поне на петдесет и няколко, но на мен ми се струваше вечно млада. Е, не вечно млада като жените вампири, които изглеждат на двайсет и няколко, когато всъщност са на петдесет и няколко (или дори на сто и петдесет години). Баба беше прелестно вечно младо човешко същество с гъсти посребрели коси и добри кафяви очи.

— Бих искала да не се налага да криеш прекрасните си татуировки, когато идваш на среща с мен. — Пръстите ѝ спряха за миг на лицето ми, където набързо си бях сложила плътната пудра, която новациите трябваше да използват, когато напускат територията на Дома на нощта. Да, хората знаеха, че съществуват вампири. Възрастните вампири не се криеха, но правилата за новациите бяха различни. Мисля, че в това има логика, защото тийнейджърите невинаги се справят умело с конфликтите, а човешкият свят е склонен към конфликти с вампирите.

— Така трябва. Правила, бабо — повдигнах рамене аз.

— Не си закрила красивите белези на врата и рамото си, нали?

— Не, затова съм облякла жакет. — Огледах се, за да се уверя, че никой не ни гледа, отметнах назад косите си и смъкнах ръкава на жакета, за да се види сапфирената дантелена плетеница на врата и рамото ми.

— О, Зоуи, пиленцето ми, вълшебна е прошепна баба. — Много се гордея, че богинята избра теб като специална и те беляза с толкова прекрасна татуировка.

Тя ме прегърна отново и аз се притиснах до нея невероятно благодарна, че я имам в живота си. Баба ме приемаше такава, каквато бях. За нея нямаше значение, че се превръщам във вампир, нито че вече изпитвах жажда за кръв и имах дарбата да призовавам петте природни стихии — въздух, огън, вода, земя и дух. За баба аз бях нейната а-вет-си а-ге-хут-са, дъщерята на сърцето ѝ, и всичко останало беше на второ място. Беше странно и същевременно чудесно, че тя и аз сме толкова близки и си приличаме толкова много, когато истинската ѝ дъщеря, моята майка, беше съвършено различна.

— Движението по пътищата беше ужасно! Мразя да напускам „Счупена стрела“ и да се мъча да си проправам път до Тулса по време на празничната суетня.

За съжаление мислите ми сякаш я повикаха и гласът на майка ми охлади със студен душ щастие то ми. Баба и аз се отделихме от прегръдките си и видях майка ми да стои до нашата маса. Държеше правоъгълна кутия от сладкарски магазин и опакован подарък.

— Мамо?

— Линда? — попита баба едновременно с мен.

Тя изглеждаше стъписана като мен от внезапната поява на майка ми. Баба никога не би я поканила, без да ми каже. Ние двете бяхме на едно мнение за майка ми. Първо, тя разваляше настроението ни. Второ, искахме мама да се промени. И трето, знаехме, че това вероятно никога нямаше да стане.

— Не се изненадвайте толкова много. Нима не бих дошла на рождения ден на дъщеря си?

— Но, Линда, когато миналата седмица говорих с теб, ти каза, че ще изпратиш по пощата подаръка на Зоуи — възрази баба, обезпокоена като мен.

— Това беше, преди да споменеш, че ще се срещате тук — рече мама и ме погледна намръщено. — Вярно, Зоуи не ме покани, но съм свикнала да имам дъщеря, която не ме уважава.

— Мамо, ти не си говорила с мен от месец. Как да те поканя? — Опитах се да говоря безразлично. Не исках посещението на баба да се изроди в грандиозна драматична сцена, но мама не бе произнесла и десет изречения, а вече ме вбеси. С изключение на глупавата коледна картичка за рождения ми ден, която ми изпрати, бяхме общували единствено, когато тя и противният ѝ съпруг, скапанякът, бяха дошли на родителска среща в Дома на нощта преди месец. Посещението им беше пълен кошмар. Скапанякът, който беше старейшина в Църквата на вярващите, както обикновено показва тесногръдието, фанатизма и предубедеността си. Накрая го изгониха и го предупредиха да не се мярка повече в училище. Майка ми изтърча подир него като добра, покорна съпруга.

— Не получи ли картичката ми? — Обиденият тон на мама започна да се разпада от втренчения ми поглед.

— Получих я.

— Ето, виждаш ли? Мисля за теб.

— Добре, мамо.

— Можеш да ми се обаждаш от време на време — укорително добави тя.

Въздъгнах:

— Съжалявам, мамо. Срокът приключва и в училище е пълна лудница.

— Надявам се, че имаш добри оценки.

— Да, мамо. — Тя ме караше да се чувствам тъжна, самотна и ядосана.

— Е, добре, че баба ти ме покани. — Мама взе да се суети с пакетите, които беше донесла. — Както обикновено, никой друг не се сети да донесе торта.

Всички седнахме и мама започна да се бори с лепенката на кутията от сладкарския магазин. Докато тя беше заета, баба и аз си разменихме погледи на пълно разбирателство. Знаех, че тя не е поканила мама, а на нея ѝ беше ясно, че ненавиждам тортите за рожден ден, особено евтината, прекалено сладка торта, която мама неизменно поръчва от сладкарския магазин. С ужас и същевременно с интерес, обикновено запазен за зяпане по катастрофирани коли, аз наблюдавах как мама отваря кутията и изважда малка, правоъгълна, еднопластова бяла торта. Традиционното „Честит рожден ден“ беше написано с червени букви, подхождащи на червените коледни звезди, плъокнати в ъглите. Цялото нещо беше украсено със зелена глазура.

— Красива е, нали? Хубава и коледна. — Мама се опита да махне етикета с намалената наполовина цена от капака на кутията, а после изведнъж се вцепени и ме погледна с широко отворени очи. — Но ти вече не празнуваш Коледа, нали?

Припомних си престорената усмивка, която използвах преди, и я лепнах на лицето си.

— Ние празнуваме зимното слънцестоене, което беше преди два дни.

— Обзалагам се, че дворът на училището е много красив в момента — усмихна се баба и погали ръката ми.

— Защо дворът на училището ще е хубав? — изтърси майка ми. — Щом не празнуват Коледа, защо ще украсяват елхи?

Баба ме изпревари с обяснението:

— Линда, зимното слънцестоене се празнува преди Коледа. Древните хора са украсявали коледни елхи — с леко иронична интонация каза баба, — още преди хиляди години. Християните са заимствали традицията от езичниците, а не обратното. Църквата е избрала дващест и пети декември като дата за раждането на Исус, за да съвпада с празненствата за зимното слънцестоене. Ако си спомняш, през цялото време, докато ти растеше, увивахме в станиол шишарки, окачвахме ябълки, пуканки и червени боровинки на някое дърво навън и аз го наричах дърво на зимното слънцестоене. А вътре слагахме коледната елха. — Баба се усмихна тъжно и леко озадачено на дъщеря си, а после се обърна към мен. — Украсихте ли дърветата в училищния двор?

Кимнах:

— Да, изглеждат изумително, а птиците и катеричките са пощурели.

— Защо не отвориш подаръците си, а после да хапнем торта и да пием кафе? — предложи мама, сякаш баба и аз не бяхме казали нищо.

Баба засия.

— Да, от месец чакам с нетърпение да ти ги дам. — Тя се наведе и извади два подаръка от чантата си до масата. Единият беше голям и покрит с хартия в ярки цветове (и определено не коледни), а другият имаше размерите на книга и беше опакован в кремава, тънка и мека хартия, каквато дават в шикозните бутици. Отвори първо този. — Баба бутна към мен високия подарък и аз нетърпеливо го разопаковах. Вътре беше магията на детството ми.

— О, бабо! Много ти благодаря. — Притиснах лице до лавандулата с ярки цветове, която тя беше засадила в саксия от тъмночервена глина, и вдъхнах аромата. Уханието на чудесната билка донесе видения за лениви летни дни и пикници с баба. — Идеална е.

— Трябваше да я отгледам бързо в оранжерията, за да разцъфне за теб. А, ще ти трябва и това. — Баба ми подаде хартиен плик. — Вътре има специална лампа, която подпомага растежа, и поставка, за да получава лавандулата достатъчно светлина, без да дърпаш завесите на стаята си и да нараняваш очите си.

Усмихнах ѝ се:

— Ти мислиш за всичко.

Погледнах мама и видях, че изражението ѝ е безучастно, сякаш ѝ се иска да бъде другаде. Испитах желание да я попитам защо изобщо си е направила труда да дойде, но болка затвори устата ми и това ме изненада. Мислех, че съм преодоляла способността ѝ да ме обижда, но, изглежда, седемнайсет години не бяха толкова много, колкото си въобразявах.

— Взела съм ти и още нещо, Зоуи, пиленцето ми — продължи баба и ми даде увития в тънка мека хартия пакет.

Знаех, че тя е забелязала каменното мълчание на мама и, както обикновено, се опитваше да компенсира скапаното и родителско поведение.

Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми, разопаковах подаръка и видях старинна книга с кожени корици. Прочетох заглавието и ахнах.

— „Дракула“? Купила си ми „Дракула“!

— Погледни страницата с авторските права, миличка.

Очите на баба блестяха от удоволствие.

Отворих на издателската страница и не можах да повярвам на очите си.

— Боже! Първото издание!

Баба се засмя щастливо.

— Прелисти две страници.

Направих го и съзрях подписа на Ейбрахам „Брам“ Стокър, долу на заглавната страница, и датата: януари, 1899 година.

— Първото издание с автограф. Сигурно е струвало куп пари! — Увих ръце около баба и я прегърнах.

— Намерих го в една много занемарена антикварна книжарница, която е на път да фалира. Не беше скъпа. В края на краищата това е само първото американско издание на Стокър.

— Страхотно е! Невероятно е, бабо! Много ти благодаря.

— Знам колко много обичаш тази страшна стара история и в светлината на скорошните събития реших, че ще бъде иронично и забавно да имаш издание с автограф.

— Знаеш ли, че Брам Стокър е бил обвързан с вампир и затова е написал книгата? — прехласвах се аз, докато внимателно прелиствах дебелите страници, разглеждайки илюстрациите, които наистина бяха страшни.

— Нямах представа, че Стокър е имал връзка с вампир — отвърна баба.

— Не бих нарекла връзка това да те ухапе вампир и да те омагьоса — обади се майка ми.

Баба и аз я погледнахме. Въздъгнах.

— Мамо, възможно е човек и вампир да имат връзка. Това е Отпечатване. — Е, ставаше дума и за жажда за кръв, и сериозни желаниа наред с психичната връзка, която можеше да бъде доста смущаваща, както бях научила от преживяването си с Хийт, но нямаше да го споменавам пред мама.

Тя потрепери, сякаш нещо гнусно бе прокарало пръсти по гърба ѝ.

— Звучи ми отвратително.

— Майко, не разбираш ли, че има две съвсем ясни възможности за бъдещето ми? Едната е да стана нещо отвратително, както ти го нарече, а другата е да умра до четири години. — Не исках да обсъждам този въпрос с нея, но отношението ѝ сериозно ме ядосваше. — Какво предпочиташ — да ме видиш мъртва или възрастен вампир?

— Нито едното от двете, разбира се.

— Линда. — Баба сложи ръка на крака ми под масата и го стисна. — Зоуи иска да ти каже, че трябва да приемеш нея и новото ѝ бъдеще и че отношението ти я обижда.

— Моето отношение? — Помислих, че мама ще се впусне в една от тирадите си на тема „Защо вечно се заяждате с мен“, но тя ме изненада, като си пое дълбоко дъх и ме погледна в очите. — Не искам да те обиждам, Зоуи. — За миг тя изглеждаше като преди, като майката, преди да се омъжи за Джон Хефър и да се превърне в идеалната съпруга на църковен активист.

Сърцето ми се сви.

— Обиждаш ме, мамо — чух се да казвам.

— Извинявай — отговори тя и протегна ръка към мен. — Нека започнем рождения ден отначало, а?

Сложих ръката си в нейната и изпитах предпазлива надежда. Може би в нея бе останала част от предишната ми майка. Беше дошла сама, без скапаняка, и това беше чудо. Стиснах ръката ѝ и се усмигнах.

— Съгласна съм.

— Тогава отвори подаръка си и ще ядем торта. — Мама плъзна към мен пакета, който стоеше до все още недокоснатата торта.

— Добре. Опитах се да запазя въодушевлението в гласа си, въпреки че подаръкът беше увит в хартия, изрисувана с мрачен коледен пейзаж. Усмивката ми се задържа, докато познах бялата кожена корица и златистите букви. Стана ми лошо. Обърнах книгата и прочетох: „Светата Библия, издание на Църквата на вярващите“ Друг блясък на кичозно златисто привлече погледа ми. В долната част на корицата пишеше: „Семейство Хефър“ Между първите страници на книгата беше пъхната червена кадифена лентичка за отбелязване със златист пискюл. Опитвайки се да печеля време, за да измисля какво друго да кажа, освен: „Това е наистина ужасен подарък!“, оставих страниците да се отворят там и примигах, защото се надявах, че онова, което чета, е зрителна измама. Не. Наистина беше там. Книгата се беше отворила на страницата с родословното дърво. ЛИНДА ХЕФЪР, името на мама, беше написано със странния наклонен назад почерк на лявата ръка на скапаняка. Имаше черта, свързваща го с ДЖОН ХЕФЪР и датата на сватбата им отстрани. Под имената им, сякаш бяха техни деца, видях изредени брат ми, сестра ми и аз.

Е, добре, биологичният ми баща Пол Монтгомъри ни беше зарязал, когато бях малка, и направо изчезна от лицето на земята. От време на време пристигаше окайващо малък чек за издръжка на децата без обратен адрес, но освен тези редки случаи, той не беше част от живота ни повече от десет години. Да, баща ми беше боклук, но все пак той беше моят татко, а не Джон Хефър, който ме мразеше и в червата.

Вдигнах глава от фалшивото родословно дърво и погледнах мама в очите. Гласът ми прозвуча изненадващо стабилно и дори спокойно, но в душата ми бушуваха объркани чувства.

— Какво си мислеше, когато реши да ми подариш това за рождения ден?

Мама се притесни от въпроса ми:

— Мислехме, че ще искаш да знаеш, че все още си част от семейството.

— Но не съм — отдавна, още преди да бъда белязана. И двамата го знаете.

— Баща ти със сигурност не...

Вдигнах ръка, за да я накарам да млъкне.

— Не! Джон Хефър не е мой баща. Той е твой съпруг и само това. Изборът е твой, а не мой. — Раната, която кървеше в мен, откакто майка ми се появи, се отвори и разплиска гняв из цялото ми тяло. — Виж какво, мамо, когато си купувала подаръка ми, е трябвало да избереш нещо, което мислиш, че ще се хареса на мен, а не с каквото съпругът ти би искал да се задавя.

— Не знаеш какво говориш, млада госпожице — мама се втрени гневно в баба. — Отношението ѝ се дължи на твоето влияние.

Баба озадачено повдигна едната си посребряла вежда:

— Благодаря, Линда. Това може би е най-хубавото нещо, което си ми казвала.

— Къде е той? — попитах аз.

— Кой?

— Джон. Къде е той? Ти не си дошла тук заради мен. Дошла си, защото той е искал да ме накараш да се почувствам зле. А това е нещо, което той не би пропуснал. Е, къде е?

— Не знам какво имаш предвид.

Майка ми виновно стрелна очи насам-натам и аз разбрах, че съм отгатнала правилно. Станах и извиках:

— Джон! Излез, където и да си!

Един мъж се отдели от масата за правостоящи, разположена в отсрещния край на тротоара, близо до входа на „Старбъкс“ Огледах го, докато се приближаваше към нас, и се опитах да разбера какво бе намерила майка ми в него. Беше абсолютно невзрачен среден на ръст, с черна, вече прошарена коса, малка брадичка, тесни рамене и кльощави крака. Едва когато се вгледаше в очите му, човек откриваше нещо необикновено — че излъчват невероятна липса на топлина. Винаги съм се чудила как такъв студен и бездушен тип може непрекъснато да пропагандира религия.

Той стигна до нашата маса и отвори уста, но преди да каже нещо, аз хвърлих „подаръка“ към него.

— Задръж си го. Това не е моето семейство, нито моята вяра — рекох аз и гневно се втрених в очите му.

— Избираш злото и мрака — обвини ме той.

— Не. Избирам любящата богиня, която ме беляза като своя и ме надари необикновени способности. Избирам различен път от твоя.

Това е всичко.

— Както вече казах, ти избираш злото. — Джон сложи ръка на рамото на майка ми, сякаш тя се нуждаеше от подкрепата му, за да бъде там. Мама вкопчи пръсти в него и започна да подсмърча.

Съсредоточих се в нея, без да му обръщам внимание.

— Мамо, моля те, не го прави отново. Ако можеш да ме приемеш и наистина искаш да ме видиш, обади ми се и ще се срещнем. Но да се преструваш, че искаш да ме видиш, защото Джон ти нарежда какво да правиш, ме обижда и не е хубаво и за двете ни. — Поколебах се дали да не кажа колко предубедено, снизходително и погрешно звучат тъпотииите му, но реших да не си хабя думите на вятъра. — Гори в ада. Джон.

— Исках да те отклоня от злото — разрида се мама.

— Линда — заговори баба с тъжен, но строг глас. — Жалко е, че си открила и повярвала в религиозна система, която в една от основните си догми проповядва, че различното означава зло.

— Дъщеря ти намери Бог, и то не благодарение на теб — озъби се Джон.

— Не. Дъщеря ми намери теб и тъжната истина е, че никога не ѝ е харесвало да разсъждава самостоятелно. Сега ти мислиш вместо нея. Но Зоуи и аз бихме желали да ви предложим една независима мисъл. — Баба продължи да говори, даде ми лавандулата и първото издание на „Дракула“ хвана ме за лакътя и ме дръпна да стана. — Живеем в свободна държава, а това означава, че ти нямаш право да мислиш вместо останалите. Линда, съгласна съм със Зоуи. Ако съумееш да намериш поне малко мозък в главата си и искаш да ни видиш, защото ни обичаш, както ние те обичаме, обади ми се. Ако не, не желая да те виждам и чувам повече. — Баба замълча и възмутено поклати глава към Джон. — А ти изобщо не искам да ми се мяркаш пред очите.

Докато се отдалечавахме, гласът на Джон ни застигна, пронизителен и смразяващ от гняв и омраза.

— Скоро и двете ще ме видите и чуете. На мнозина добри, порядъчни и богобоязливи хора им е омръзнало да търпят вашето зло. Те смятат, че чашата преля. Няма да живеем заедно с поклонници на мрака. Запомнете думите ми... Почакайте и ще видите... Време е да се разкаете...

За щастие скоро престанахме да чуваме налудничавото му бръщолевене. Идваше ми да се разплача, но изведнъж осъзнах какво си мърмори под носа милата ми стара баба.

— Този човек е проклет лайнян пуяк.

— Бабо!

— Зоуи, пиленцето ми, на глас ли нарекох съпруга на майка ти проклет лайнян пуяк?

— Да, бабо.

Тя ме погледна. Черните ѝ очи блестяха.

— Хубаво.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Баба се опита да спаси остатъка от рождения ми ден. Прекосихме площад „Утика“ и се отправихме към ресторант „Стоунхорс“, където решихме да ядем святна торта. Баба изпи две чаши червено вино, а аз си поръчах бира и огромно, лепкаво и сладко парче „Дяволска торта“ (Да, иронията ни харесваше.) Баба не се помъчи да подобри нещата, като съчини някаква глупост от сорта, че мама не е искала... че ще се осъзнае и че трябва да ѝ дадем време. Нейният начин е по-практичен и много по-страхотен.

— Майка ти е безволева жена и може да намери истинското си аз само чрез някой мъж — отбеляза тя и отпи глътка червено вино. За съжаление тя избра лош човек.

— Мама никога няма да се промени, нали?

Баба нежно погали лицето ми:

— Искам да се промени, но много се съмнявам, че е възможно, Зоуи, пиленцето ми.

— Харесва ми, че не ме лъжеш, бабо.

— Лъжите не оправят нещата, дори не ги улесняват, поне в дългосрочна перспектива. Най-добре е да казваш истината и после да оправяш бъркотията, причинена от честността си.

Въздъгнах.

Миличка, има ли бъркотия, която трябва да оправяш?

— Да, но за жалост не се дължи на честност.

Погледнах я, усмихнах ѝ се глуповато и ѝ разказах за катастрофалния купон по случай рождения ми ден.

— Трябва да изясниш въпроса с гаджетата. Хийт и Ерик ще търпят положението точно толкова дълго. — Тя отдалечи палеца от показалеца си на няколко сантиметра.

— Смятам да го сторя, но Хийт беше в болница почти една седмица след историята със серийния убиец, от когото го спасих, а после замина с родителите си на Каймановите острови на коледна почивка. Не съм го виждала от месец, затова нямах възможност да

направя много по въпроса с Хийт и Ерик. — Съсредоточих се да изтребвам трохите от чинията си, вместо да погледна баба. „Историята със серийния убиец“ беше пълна измислица. Спасих Хийт, но не от нещо толкова елементарно като луд човек, а от група същества, на които най-добрата ми приятелка, неживата Стиви Рей, беше (и вероятно все още е) водач. Не можех обаче да го кажа на баба, нито на някой друг, защото зад всичко стоеше Висша жрица на Дома на нощта, Неферет, а тя имаше способности на медиум. Неферет, изглежда, не можеше да чете мислите ми или поне не го правеше много добре, но ако кажех на някого, всички щяхме да имаме много неприятности.

— Напоследък непрекъснато бях в стрес. Може би трябва да си отидеш у дома и да оправиш нещата — предложи баба, а като видя сепнатото ми изражение, добави: — Имам предвид въпроса с подаръците за рождения ти ден, а не проблема с Хийт и Ерик.

— Да, трябва — отвърнах аз и се замислих върху думите ѝ. — Знаеш ли, бабо, училището наистина се превърна в мой дом.

— Знам усмихна се тя. И се радвам за теб. Ти намираш мястото си, Зоуи, пиленцето ми, и аз се гордея с теб.

Баба ме изпрати до мястото, където бях паркирала колата си, и ме прегърна за довиждане. Благодарих ѝ още веднъж за подаръците и никоя от нас не спомена майка ми. Има неща, за които не си заслужава да говориш. Казах ѝ, че се връщам в „Дома на нощта“, за да оправя нещата с моите приятели, и говорех сериозно, но осъзнах, че карам към търговската част в центъра на града. Отново.

От един месец насам всяка вечер измислях някакво неубедително извинение или се измъквах незабелязано и се разхождах сама по улиците на Тулса. Дебнех...

Най-добрата ми приятелка Стиви Рей умря преди месец и после стана неживо същество.

Да, звучи странно и наистина е така.

Новаците умираха. Всички знаехме това. Бях станала свидетел на смъртта на двама-трима, които бяха починали, откакто живеях в Дома на нощта. Е, добре, всеки знае, че може да умре, но не и последните три умрели новаци, които бяха възкръснали или... по дяволите! Предполагам, че най-лесният начин да го опиша е, че те се бяха превърнали в стереотипа за вампири — вървящи неживи

същества, чудовища, пиещи кръв, без капка човечност, останала в тях. Освен това миришеха противно.

Знаех го, защото имах нещастieto да видя първите двама умрели новаци. Отначало ги помислих за духове, но после започнаха убийствата на човешки тийнейджъри и по всичко личеше, че някой се опитва да набеди вампирите за убийци. Това беше гадно, особено след като познавах първите две убити момчета и известно време вниманието на полицията беше насочено към мен. Още по-гадното беше, че Хийт бе третата жертва.

Не можех да им позволя да го убият. Освен това с него сме донякъде случайно Обвързани. С помощта на Афродита аз се досетих как да проследя Отпечатването и открих навреме Хийт. И тогава полицаите решиха, че съм спасила ранения Хийт от човешки сериен убиец.

Какво всъщност открих?

Открих неживата ми най-добра приятелка и отвратителните ѝ слуги. Измъкнах Хийт от старите, останали от времето на Забраната на алкохола тунели под запустялото депо в Тулса и се изправих срещу Стиви Рей, или онова, което беше останало от нея. Единият проблем беше, че не вярвах, че цялата ѝ човечност е унищожена, както бе станало с другите неживи и противни новаци, които се опитаха да изпохапят Хийт.

Вторият проблем беше Неферет. Стиви Рей ми каза, че Неферет е причината да не умират. Знаех, че това е вярно, защото Неферет направи ужасна магия на Хийт и мен, точно преди полицаите да дойдат. Магията трябваше да ни накара да забравим всичко случило се в тунелите и мисля, че въздейства на Хийт, но при мен ефектът беше само временен и аз използвах силата на петте природни стихии, за да я разваля.

Това е накратко цялата история. Оттогава се тревожа какво да направя по въпроса със Стиви Рей, Неферет и Хийт. Може и да изглежда, че никоя от трите ми тревоги не е наблизо от един месец, но не беше така.

— Е, добре — рекох на глас аз. — Днес имам рожден ден, който е изключително скапан дори за мен. Ето защо, Никс, ще поискам само една услуга от теб. Искам да намеря Стиви Рей. Моля те — побързах да добавя аз. (Деймиън ми беше напомнил, когато говоря с богинята

си, да съм учтива.) Не очаквах отговор, затова когато думите „Смъкни стъклото“ влетяха в съзнанието ми, помислих, че са текст от песен по радиото. Радиото обаче не беше включено, пък и думите нямаха музикален съпровод и бяха в главата ми, а не по радиото.

Почувствах се повече от нервна и смъкнах стъклото. Цяла седмица беше необичайно топло. Днес температурата беше шестнайсет градуса, което беше странно за декември, но се намирахме в Оклахома и там времето беше странно. Все пак приближаваше полунощ и въздухът бе захладнял, но аз не се безпокоях. Възрастните вампири не усещат студа осезателно като хората. Това не е защото са студени и мъртви късове съживена вървяща плът (макар че Стиви Рей може би е такава), а защото метаболизмът им е съвсем различен от човешкия. Като новак и по-напреднала от повечето хлапета, а белязана само от два месеца, съпротивителните ми сили към студа вече бяха подобри, отколкото на човешко дете. Ето защо хладният въздух, който нахлу, не ме притесняваше, затова беше странно, че започнах да кихам и изпитах страх.

Пфу, каква беше тази миризма? Приличаше на мухлясало мазе, яйчена салата, забравена извън хладилника, и прахоляк. Всичко бе примесено и съставящо противна смрад на нещо познато.

— По дяволите! — Осъзнах какво надушвам, рязко завих по трите еднопосочни ленти и паркирах малко по-далеч от централната автобусна спирка. Бързо вдигнах стъклото и заключих вратата. Слязох от колата, забързах към тротоара, спрях и подуших въздуха. Веднага долових миризмата. Беше твърде ужасна, за да не я усетиш. Душейки въздуха като умствено недоразвито куче, тръгнах, следвайки вонята, и постепенно се отдалечих от успокояващите светлини на автобусната спирка.

Намерих я в уличката. Отначало помислих, че се е навела над голяма торба, пълна с боклуци, и сърцето ми се сви. Трябваше да я измъкна от този начин на живот и да измисля как да я държа в безопасност, докато ужасното нещо, случило се с нея, може да бъде оправено. Или да умре веднъж завинаги. Не! Отказах да мисля за тази вероятност. Вече видях веднъж как Стиви Рей умира и не исках да го видя пак.

Преди обаче да стигна до нея, да я прегърна (като затая дъх) и да ѝ кажа, че ще оправя всичко, чувалът с отпадъци изпъшка и се

размърда. Осъзнах, че Стиви Рей не рови в боклука, а е захапала за врата случаен минувач!

Стиви Рей се завъртя с нечовешка бързина. Жената падна на земята, но Стиви Рей продължи да държи изцапаната ѝ китка. С оголени зъби и страшни, светещи в червено очи, тя изсъска към мен. Бях прекалено отвратена, за да се уплаша или избягам. Пък и бях прекарала ужасен рожден ден и хората, дори неживите ми най-добри приятелки, ми лазеха по нервите.

— Стиви Рей, аз съм. Престани да съскаш. Това е нелепо вампирско клише.

Тя не отговори веднага и за миг ми хрумна ужасяващата мисъл, че състоянието ѝ се е влошило, откакто я видях за последен път преди месец, че е станала като останалите — недосегаем звяр. Стомахът ми се сви, но погледнах червените ѝ очи.

— И, моля те, миришеш много лошо. Няма ли души в Страната на страховитите неживи?

Стиви Рей се намръщи и видът ѝ стана по-приятен, защото устните ѝ закриха зъбите.

— Махай се, Зоуи. — Гласът ѝ беше студен и монотонен и предишният ѝ мелодичен оклахомски акцент прозвуча грубо, но тя произнесе името ми и аз изпитах надежда.

— Няма да ходя никъде, докато не поговорим. Пусни жената, Стиви Рей. Нека поговорим.

— Ако искаш да говорим, трябва да почакаш, докато се нахраня. — Тя наклони глава на една страна с движение, наподобяващо насекомо. — Правилно ли си спомням, че ти Обвърза към себе си твоето човешко момче, с което си играеш? Изглежда, и ти изпитваш жажда за кръв. Искаш ли да похапнем заедно? — Стиви Рей се усмихна и облиза големите си криви зъби.

— Държах се гадно. За твоя информация Хийт не ми е играчка. Той ми е гадже или поне едното ми гадже. Всмуках кръвта му неволно. Щях да ти разкажа за това, но ти умря. Не искам да ухапя тази жена. Дори не знам къде е била. — Усмихнах се едва-едва на горката бездомница с разрошени коси, която гледаше с широко отворени очи. — Не се обиждайте, госпожо.

— Хубаво. Така ще има повече за мен. — Стиви Рей се наведе над гърлото на жената.

— Престани!

Тя ме погледна над рамото ѝ.

— Изчезвай, Зоуи. Мястото ти не е тук.

— Нито пък на теб.

— Това е едно от многото неща, за които грешиш.

Жената се разплака и започна да повтаря: „Моля те, моля те“. Направих две крачки напред и вдигнах ръце над главата си.

— Казах, пусни я.

Стиви Рей изсъска в отговор и отвори уста, за да впие зъби в гърлото на бездомницата. Затворих очи и бързо се съсредоточих.

— Въздух, ела при мен! — заповядах аз и косата ми мигновено се повдигна от вихрушка, която ме заобиколи. Описах кръг пред себе си с едната си ръка и си представих малко торнадо. Отворих очи, завъртях китката си и хвърлих напред силата на вятъра към ридаещата жена. Точно както си го представях, вихрушката се уви около нея, без да разрошва нито косъм от чорлавата глава на Стиви Рей, повдигна жертвата, понесе я нататък по уличката и я пусна едва когато стигна на безопасно място под уличната лампа. — Благодаря, въздух — прошепнах аз и усетих как ветреецът нежно погали лицето ми, а после се разсея.

— Ставаш все по-добра.

Обърнах се отново към Стиви Рей. Тя ме наблюдаваше подозрително, сякаш мислеше, че ще призова още едно торнадо, което ще я отвее в небитието.

Свих рамене.

— Упражнявам се. Въпрос на концентрация и контрол. Щеше да го знаеш, ако и ти се беше упражнявала.

По изнуреното ѝ лице премина болка, но толкова бързо, че се запитах дали наистина съм я видяла, или само така ми се е сторило.

— Природните стихии вече нямат нищо общо с мен.

— Глупости, Стиви Рей. Ти имаш връзка със земята. Притежаваше я, преди да умреш. — Запънах се, защото ми беше страшно неловко да разговарям с неживата Стиви Рей, знаейки, че е мъртва. — Тези неща не се забравят. Освен това спомни си тунелите. Тогава ти все още имаше връзката.

Тя поклати глава и онези от късите ѝ руси къдрици, които не бяха разрошени и мръсни, подскочиха и ми напомниха как изглеждаше по-

рано.

— Нямам я вече. Онова, което притежавах, умря заедно с човешката ми същност. Трябва да го приемеш и да продължиш по-нататък. Аз го направих.

— Никога няма да го приема. Ти си най-добрата ми приятелка. Няма да продължа по-нататък без теб.

Стиви Рей изведнъж издаде противен, съскащ, дивашки звук и очите ѝ блеснаха в кървавочервено.

— Приличам ли на най-добрата ти приятелка?

Не обърнах внимание на учестените удари на сърцето си в гърдите. Тя беше права. Онова, в което се беше превърнала, нямаше абсолютно нищо общо със Стиви Рей, която познавах. Не вярвах обаче, че всичко в нея е загубено. Зърнах я няколко пъти в тунелите и това означаваше, че не можех да се откажа от нея. Идваше ми да се разрева, но се стегнах и се помъчих гласът ми да прозвучи нормално.

— Не, по дяволите, ти не приличаш на Стиви Рей. Откога не си мила косата си? И виж се какво си облякла. — Посочих долницето на анцуга, прекалено широката риза и осеяния с гнусни петна шлифер, каквито носят откачените хлапета, падащи си по готиката, когато навън е плюс трийсет и осем градуса. Въздъгнах и се приближих още до нея. — Защо не дойдеш с мен? Ще те вкарам незабелязано в общежитието. Ще бъде лесно, защото там сега няма почти никого. Неферет не е там — добавих аз и побързах да продължа (съмнявах се дали някоя от нас иска да говори за Неферет точно в този момент — всъщност когато и да било). — Повечето учители са в зимна ваканция, а учениците са при семействата си. Не се случва абсолютно нищо. Няма да ни безпокоят дори Деймиън, Близначките и Ерик, защото са ми ядосани. Ще се изкъпеш хубаво, ще облечеш свестни дрехи и после ще поговорим. — Гледах я в очите и видях копнежа, с който са изпълнени. Това продължи само миг, но го забелязах, и после тя бързо отмести поглед.

— Не мога да дойда с теб. Трябва да се нахраня.

— Няма проблем. Ще ти донеса нещо от кухнята на общежитието. Обзалагам се, че ще намеря кутия „Вълшебни амулети“ — усмихнах се аз. — Спомняш ли си ги? Те са вълшебно вкусни и нямат абсолютно никаква хранителна стойност.

— Като „Граф Дракула“?

Усмивката ми се разшири в облекчено ухилване, защото Стиви Рей подхвана нишката на стария ни спор коя от любимите ни зърнени закуски е по-хубава.

— „Граф Дракула“ има аромат на кокосов орех. Кокосовата палма е растение. Здравословно е.

Стиви Рей ме погледна. Очите ѝ вече не блестяха в червено и тя не се опитваше да прикрие сълзите, които ги изпълваха и се стичаха по лицето ѝ. Машинално понечих да я прегърна, но тя отстъпи назад.

— Не! Не искам да ме докосваш, Зоуи. Вече не съм такава, каквато бях. Мръсна съм и отблъскваща.

— Тогава ела с мен в училището и се изкъпи! — замолих я аз. — Ще измислим нещо, обещавам ти.

Стиви Рей тъжно поклати глава и избърса очите си.

— Няма какво да измислим. Външният ми вид е нищо. Имах предвид, че съм мръсна и отблъскваща отвътре. Зоуи, аз трябва да пия и да се храня, но не със зърнени закуски, сандвичи и бира, трябва да смуча човешка кръв. Ако не го правя... — Тя млъкна и аз видях, че тялото ѝ потрепери от страх. — Ако не го правя, болката е неописуема, изгарящ глад, на който не мога да издържа. Трябва да разбереш, че аз искам да разкъсам човешки гърла и да пия топла кръв, толкова изпълнена с ужас, гняв и болка, че главата ми се замайва. — Стиви Рей се задъха.

— Не може да искаш да убиваш хора.

— Грешиш. Искам.

— Ти твърдиш така, но аз знам, че в теб още има частици от най-добрата ми приятелка, а Стиви Рей не би наранила и кученце, още по-малко да убие някого. — Заговорих по-бързо, когато тя отвори уста да възрази. — Ами ако ти намирам човешка кръв, за да не се налага да убиваш никого?

— Харесва ми да убивам — рече тя с онзи смразяващ кръвта безизразен тон.

— А харесва ли ти да бъдеш мръсна, смърдяща и отвратителна? — троснато попитах аз.

— Вече не ме интересува как изглеждам.

— Сериозно? Ами, ако ти кажа, че мога да ти намеря дънки „Роупър“, каубойски ботуши и хубава, чиста, изгладена риза с дълги ръкави? — Съзрях пробляска в очите ѝ и разбрах, че съм успяла да се

докосна до предишната Стиви Рей. Мозъкът ми превключи на по-висока скорост, опитвайки се да измисли най-правилното нещо, което да ѝ кажа, докато все още част от нея ме слушаше. — Ето какво ще се уговорим. Ще се срещнем утре в полунощ... Не, почакай. Утре е събота. Няма начин да уредя нещата до полунощ и да се измъкна. Нека бъде в три часа в павилиона във Филбрук. — Усмихнах се за втори път. Спомняш си мястото, нали? — Разбира се, бях сигурна, че Стиви Рей си спомня. Тя беше там с мен и в онази нощ се опитваше да спаси мен, а не аз нея.

— Да, спомням си. — Стиви Рей отсичаше думите със същия студен, монотонен глас.

— Добре, ще се срещнем там. Ще ти донеса дрехи и кръв. Може да ядеш или пиеш и да се преоблечеш, а после ще се опитаме да измислим нещо, за да решим проблема. — Помислих си, че имам сапун и шампоан и ще призова малко вода, за да се измие. Тя вонеше толкова противно, колкото и изглеждаше. — Съгласна ли си?

— Няма смисъл.

— Ще ми позволиш ли аз да реша? Освен това още не съм ти разказала каква катастрофа беше рожденият ми ден. Баба и аз преживяхме кошмарна сцена с мама и скапаняка. Баба го нарече лайнян пуяк.

Стиви Рей избухна в смях и така ми напомни за предишната ми най-добра приятелка, че зрението ми се замъгли и трябваше трескаво да примигам няколко пъти, за да прогоня сълзите.

— Моля те, ела — добавих искрено. Много ми липсваш.

— Ще дойда — обеща Стиви Рей. — Но ще съжаляваш.

ПЕТА ГЛАВА

С тази не особено обнадяваща забележка Стиви Рей се завъртя, хукна по уличката и изчезна в смрадливия мрак. Много побавно аз се приближих до колата си и седнах зад волана. Бях тъжна и неспокойна и трябваше да мисля за много неща, преди да се върна в училището. Затова отидох в денонощния ресторант на Седемдесет и първа улица в южния край на Тулса. Поръчах си голям шоколадов млечен шейк и купчина палачинки с шоколад и се залових да мисля, докато сериозно похапвах.

Предположих, че срещата със Стиви Рей мина добре, защото се бе съгласила да се срещнем утре. Разбира се, опитът ѝ да смуче кръв от бездомната жена беше силно обезпокоителен, както и потресаващите ѝ външен вид и миризма. Мога да се закълна обаче, че под отблъскващата външност на смахнато неживо момиче, аз почувствах моята Стиви Рей, най-добрата ми приятелка. Щях да я убедя да се върне на светлината — в преносния смисъл, разбира се. Мисля, че истинската светлина я дразни повече, отколкото мен или възрастните вампири. И в това има логика. Противните неживи мъртви хлапета определено бяха стереотип на вампири. Зачудих се дали Стиви Рей ще избухне в пламъци, ако слънчевата светлина я докосне. По дяволите! Това определено нямаше да бъде хубаво, особено след като щяхме да се срещаме в три часа сутринта, само два часа преди зазоряване. Още веднъж по дяволите!

Сякаш тревогите ми за слънчевата светлина и другите неща не бяха достатъчно, аз се замислих и какво ще правя, когато всички преподаватели, и по-точно Неферет, се върнат в училище в съвсем близко бъдеще и че ще трябва да крия от всички истината, че Стиви Рей е нежива, а не умряла завинаги. Не. Щях да се безпокоя за това, след като я изкъпех, преоблечех и ѝ намерех безопасно място. Щях да правя нещата едно по едно и да се надявам, че Никс, която очевидно ме заведе при Стиви Рей, ще ми помогне да ѝ реша проблема.

Когато се върнах в училище, вече се разсъмваше. Повечето места на паркинга бяха празни и не срещнах никого, докато бавно вървах покрай групата сгради, подобни на замък, които съставляваха „Дома на нощта“. Женското общежитие беше в отсрещния край на двора, но аз не ускорих крачка. Трябваше да направя нещо, преди да отида в общежитието, и по всяка вероятност да се натъкна на най-малко двама от сърдитите ми приятели. (Пфу, наистина мразя да имам рожден ден.)

Сградата срещу главната постройка на Дома на нощта беше направена от същата странна смесица от стари тухли и стърчащи камъни като останалата част на училището, но беше по-малка и кръгла и отпред имаше мраморна статуя на нашата богиня Никс с вдигнати нагоре ръце, сякаш държеше пълна луна. Спрях и се вгледах в богинята. Старомодните газени лампи, които осветяваха двора, не само щадяха променящото ни се зрение, но и излъчваха мека, топла светлина, която трептеше като милувка, вдъхваща живот на статуята на Никс.

Изпитвайки страхопочитание пред богинята, оставих на земята саксията с лавандулата и „Дракула“ и започнах да ровя в зимната трева в основата на статуята на Никс, докато намерих високата зелена молитвена свещ. Изправих я, затворих очи и се съсредоточих върху топлината и красотата на газения пламък и мисълта как една свещ може да хвърли достатъчно светлина и да промени атмосферата.

— Призовавам пламъка... огъня за мен, моля — прошепнах аз.

Чух, че фитилът изсъска, и усетих топлина върху лицето си. Отворих очи и видях, че зелената свещ, която представляваше природната стихия земя, весело гори. Усмихнах се доволно. Не преувеличих нещата пред Стиви Рей. От един месец се упражнявах да призовавам природните стихии и ставах все по-добра. (Не че страховитата, дадена ми от богинята, дарба щеше да ми помогне да успокоя обидените си приятели, но все пак беше нещо.) Внимателно поставих запалената свещ в краката на Никс и вместо да преклоня глава, я наклоних назад, така че лицето ми да е открито и да гледа вълшебството на нощното небе. И след това започнах да се моля на моята богиня, но ще призная, че молитвите ми звучат като говорене. Това не е защото не уважавам Никс, а защото съм си такава. От деня, в който бях белязана и богинята ми се яви, аз почувствах близост с нея, сякаш тя наистина се интересува какво се случва в живота ми, а не е

някакво безименно божество или висша сила, която ме гледа пренебрежително и намръщено, и има тетрадка, в която записва прегрешенията ми.

— Никс, благодаря ти, че ми помогна тази нощ. Объркана съм и напълно озадачена от състоянието на Стиви Рей, но знам, че ако ни помогнеш, всичко ще се оправи. Моля те, грижи се за нея и ми помогни да разбере какво да направя. Знам, че ти неслучайно ме беляза и ме надари със специални сили, и започвам да мисля, че причината може да има нещо общо със Стиви Рей. Няма да те лъжа, това ме плаши, но ти знаеш каква страхливка бях, когато ме избра. — Усмихнах се на небето. По време на първия си разговор с Никс аз ѝ казах, че не може да ме бележи като избрана, защото дори не умея да паркирам както трябва. Тогава това, изглежда, нямаше значение за нея и се надявах, че все още е така. — Исках да запаля свещта за Стиви Рей, за да символизира факта, че няма да я забравя и ще направя каквото искам, независимо че нямам представа какви ще са подробностите.

Смятах да постоя там известно време и се надявах, че отново ще чуя в главата си глас, който ще ми подсказва как да се държа на срещата със Стиви Рей. Ето защо още седях пред статуята на Никс и гледах небето, когато гласът на Ерик ми изкара ангелите от страх.

— Смъртта на Стиви Рей наистина те е разтърсила, нали?

Скочих и нададох грозен писък.

— Господи, Ерик! Така ме уплаши, че едва не се напишках. Не се промъквай така зад гърба ми.

— Добре. Извинявай. Не трябваше да те безпокоя. Ще се видим по-късно. — Той се обърна и тръгна.

— Чакай. Не искам да си отиваш. Изненада ме, това е всичко. Следващия път настъпи някоя клонка или се изкашляй.

Ерик спря и отново се обърна към мен. Изражението му беше предпазливо, но той кимна сдържано.

Изправих се и се усмихнах насърчително. Като оставим настрана неживата ми мъртва приятелка и Обвързаното ми човешко гадже, аз наистина харесвах Ерик и определено не исках да скъсвам с него.

— Радвам се, че дойде. Искам да се извиня за случилото се по-рано тази вечер.

Той махна пренебрежително с ръка.

— Не се тревожи за това... и не е нужно да носиш колието със снежния човек. Може да го върнеш в магазина и да го смениш с нещо друго. Пазя касовата бележка.

Вдигнах ръка и докоснах перления снежен човек. Сега, след като можеше да загубя него (и Ерик), аз изведнъж осъзнах, че е симпатичен. (А Ерик беше повече от симпатичен.)

— Не! Не искам да го връщам. — Млъкнах, за да се съвзема и да не говоря като отчаян психопат. — Виж какво, има очевидна вероятност да съм прекалено чувствителна към всичко, свързано с рождения ми ден и Коледа. Трябваше да ви кажа какви чувства изпитвам, но рождените ми дни са скапани толкова отдавна, че дори не помислих за това.

— Осъзнах го едва днес, но вече беше късно. Нямах да кажа нищо и вие нямаше да знаете, ако не бяхте видели писмото от Хийт. — Спомних си, че нося на китката си прелестната гривна от Хийт, и си смъкнах ръката, като я притиснах до тялото си, изпитвайки желание сладките сърчица да престанат да подрънкват толкова весело. — Ти си прав. Стиви Рей наистина ме разтърси — рекох аз и после си затворих устата, защото осъзнах, че говоря за уж мъртвата Стиви Рей, сякаш е жива. И, разбира се, бръщолевех несвързано като отчаян психопат, какъвто не исках да изглеждам.

Сините очи на Ерик като че ли четяха мислите ми.

— Няма ли нещата да бъдат по-лесни за теб, ако се отдръпна и те оставя на мира за известно време?

— Не! — отвърнах твърде прибързано и стомахът ми се присви. — Определено няма да бъде по-лесно, ако се отдръпнеш.

— Ти не си в час, откакто Стиви Рей умря. Ще те разбере, ако се нуждаеш от малко свободно пространство.

— Ерик, истината е, че не е само Стиви Рей. С мен стават други неща, за които ми е трудно да говоря.

Той се приближи, хвана ръката ми и преплете пръсти с моите.

— Не можеш ли да ми кажеш? Умея да оправям проблеми. Може да ти помогна.

Погледнах го в очите и изпитах такова силно желание да му разкажа всичко за Стиви Рей, Неферет и дори Хийт, че усетих как залитам към него. Ерик бързо измина малкото разстояние, останало

между нас, и аз въздъгнах, отпускаяки се в обятията му. Той винаги ухаеше приятно и излъчваше сила и стабилност.

Притиснах брадичка до гърдите му.

— Шегуваш ли се? Наистина умееш да оправяш проблеми. Добър си във всичко. Всъщност си страшно близо до съвършен.

Усетих, че гърдите му тътнат, докато се смее.

— Казваш го така, сякаш е нещо лошо.

— Не е лошо, а страшно — промълвих аз.

— Страшно? — Ерик се отдръпна от мен и ме погледна. — Шегуваш се, нали? — засмя се отново той.

Намръщих се.

— Защо ми се смееш?

Ерик ме прегърна.

— Зи, имаш ли представа какво е да се срещаш с момиче, което е най-могъщият новак в историята на вампирите?

— Не. Аз не се срещам с момичета — отвърнах, макар че не намирах нищо лошо в лесбийките.

Той хвана брадичката ми и повдигна лицето ми.

— Ти плашиш, Зи. Контролираш всичките природни стихии. Говорим за гадже, което е по-добре да не ядосваш.

— Моля те! Не ставай глупав! Никога не съм те блъскала. — Не споменах, че съм блъскала хора и по-точно неживи хора. И бившето му гадже Афродита (която е неприятна и досадна колкото неживите мъртъвци). Беше добра идея да не повдигаме този въпрос.

— Само казвам, че не трябва да се плашиш от никого. Ти си изумителна, Зоуи. Не го ли знаеш?

— Не. Напоследък всичко ми е замъглено.

Ерик отново се отдръпна назад и ме погледна.

— Тогава нека ти разясня как стоят нещата.

Имах чувството, че потъвам в сините му очи. Вероятно можех да му кажа. Той беше петокурсник, по средата на третата си година в „Дома на нощта“. Скоро щеше да навърши деветнайсет и беше страхотно талантлив актьор (можеше и да пее). Ако някой новак умееше да пази тайна, това беше Ерик. Но когато отворих уста да изтърся истината за неживата Стиви Рей, ужасяващо чувство накара стомаха ми да се свие и смрази думите в гърлото ми. Беше отново онова чувство, което ми казва да си държа устата затворена, да побягна

като луда или само да си поема дъх и да размисля. В момента ме съветваше по начин, който не можех да пренебрегна — да мълча и следващите думи на Ерик затвърдиха това убеждение.

— Хей, знам, че предпочиташ да говориш с Неферет, но тя ще се върне чак след седмица и нещо. Мога да почакам дотогава.

Неферет беше единственият човек или вампир, с когото не можех да разговарям. По дяволите, тя и нейната способност на медиум бяха причината да не мога да кажа на приятелите си или на Ерик за Стиви Рей.

— Благодаря ти, Ерик. — Машинално понечих да се отделя от прегръдките му, — но трябва да се справя сама.

Той ме пусна толкова внезапно, че едва не паднах по гръб.

— Заради него е, нали?

— Него?

— Човешкото момче. Хийт. Предишното ти гадже. Той се връща след два дни и затова ти се държиш странно.

— Не се държа странно. — *Поне не толкова много.*

— Тогава защо не ми позволяваш да те докосна?

— Какви ги говориш? Позволявам ти да ме докоснеш. Току-що те прегърнах.

— За две секунди. А после се дръпна, както правиш и сега. Виж, ако съм направил нещо лошо, кажи ми и...

— Не си направил нищо лошо!

Ерик мълча в продължение на няколко удара на сърцето и когато отново заговори, гласът му прозвуча малко тъжно и като на много по-възрастен човек.

— Знам, че не мога да се меря с Обвързан, и не се опитвам да го правя. Мислех, че между теб и мен има нещо изключително. Нашата връзка ще бъде много по-трайна от биологичната връзка, която имаш с човек. Ние с теб си приличаме, но ти и Хийт вече сте различни.

— Ерик, ти не се състезаваш с Хийт.

— Проучих Отпечатването. Става дума за секс.

Усетих, че лицето ми се сгорещи. Разбира се, Ерик имаше право. Отпечатването беше сексуално привличане, защото пиенето на човешка кръв задействаше същия рецептор в мозъка на вампира и човека, който се активира по време на оргазъм. Не исках да обсъждам

това с Ерик. Реших да се придържам към повърхностните факти и да не задълбочавам нещата.

— Става дума за кръв, а не за секс.

Той ме погледна така, сякаш искаше да каже, че (за съжаление) говори истината. Беше проучил как стоят нещата. Аз, естествено, заех отбранителна позиция.

— Все още съм девствена, Ерик, и не съм готова да променя това.

— Не съм казал, че не си...

— Изглежда ме бъркаш с предишното си гадже — прекъснах го аз, — онази, която видях да коленичи пред теб и да се опитва пак да ти направи свирка. — Е, добре, не беше честно от моя страна да му припомням неприятната случка между Афродита и него, на която неволно бях станала свидетел. Тогава дори не познавах Ерик, но в момента да се скарам с него изглеждаше много по-лесно, отколкото да обсъждаме жаждата за кръв, която изпитвах към Хийт.

— Не те бъркам с Афродита — възрази той през стиснати зъби.

— Може би нямаш предвид, че се държа странно, а че искаш да ти дам повече, отколкото мога в момента.

— Не е вярно, Зоуи. Много добре знаеш, че не те притискам за секс. Не искам момиче като Афродита, а теб. Но искам да мога да те докосвам, без да се дърпаш от мен, сякаш съм прокажен.

Наистина ли го правех? По дяволите! Може би. Поех си дълбоко дъх. Кавгите с Ерик бяха глупаво нещо и накрая щях да го изгубя, ако не измислех как да го допусна по-близо до себе си, без да му казвам неща, които неволно може да спомене пред Неферет. Наведох глава и се опитах да преценя какво да споделя и какво да пропусна.

— Не те мисля за прокажен. Смятам, че си най-готиното момче в училището.

Чух, че той дълбоко въздъхна.

— Е, вече каза, че не ходиш с момичета, и това би трябвало да означава, че ти е приятно, когато те докосвам.

Вдигнах глава и го погледнах.

— Така е. Приятно ми е — отвърнах аз и после реших да му кажа истината. Или поне част от нея. — Трудно ми е да те допусна близо до себе си, когато трябва да мисля за разни неща. — Страхотно. Нарекох

ги разни неща. Пълна идиотка съм. Защо това момче все още ме харесва?

— Зи, тези неща имат ли нещо общо с контролирането на способностите ти?

— Да. — Е, това беше малка лъжа, но не съвсем. Нещата (тоест Стиви Рей, Неферет и Хийт) ми се бяха случили именно заради способностите ми и трябваше да ги овладеея, въпреки че очевидно засега нямах успех. Той пристъпи към мен. — Не ми е неприятно, когато ме докосваш. Категорично не. — И аз пристъпих към него.

Ерик се усмихна, прегърна ме и този път се наведе да ме целуне. Вкусът на устните му беше хубав като уханието му и някъде по средата на целувката аз осъзнах колко отдавна не сме били близо един до друг. Не съм като Афродита, но не съм и монахиня. И не излъгах, когато му казах, че ми харесва да ме докосва. Сложих ръце на широките му рамене и се притиснах до него. Пасваме си. Той е висок, но това ми се нрави. Кара ме да се чувствам като малко момиче и в безопасност и това също ми харесва. Погалих врата му там, където черните му коси са гъсти и леко къдрави. Пръстите ми докоснаха меката му кожа и почувствах как потрепери и от гърлото му се изтръгна приглушено стенание.

— Обожавам да те докосвам — промълви Ерик.

— И аз — прошепнах в отговор, притиснах се до него и задълбочих целувката. И после импулсивно (при това с импулс на развратница) отместих ръката му от врата си и я сложих отстрани на гърдите си. Той отново изстена и целувката му стана по-силна и страдна. Ерик плъзна ръка под пуловера ми и после нагоре и обви в шепа гърдата ми, защитена само от черен дантелен сутиен.

Е, добре, ще призная. Харесваше ми да докосва гърдите ми. Беше ми приятно, особено след като му доказвах, че не го отхвърлям. Преместих се така, че Ерик да ме почувства по-добре и това невинно (е, полуневинно) движение стана причина устните ни да се приплъзнат и предният ми зъб одраска долната му устна. Мигновено усетих вкуса на кръвта му и ахнах. Беше гъста, топла и неописуемо сладко-солена. Знам, че звучи отвратително, но не можах да превъзмогна мигновената си реакция. Хванах лицето му в двете си ръце и придърпах кървящата му устна към устата си. Близнах леко и кръвта потече по-бързо.

— Да, пий. Гласът на Ерик беше дрезгав, а дишането му ставаше все по-учестено.

Не беше нужно да ме увещава дълго. Засмуках устната му и вкусих чудесното вълшебство на кръвта му. Не беше като на Хийт. Не ми достави толкова силно удоволствие — болезнено и неконтролируемо. Кръвта на Ерик не беше експлозия на заслепяваща страст като на Хийт, а като малък лагерен огън, нещо топло, постоянно и силно, което изпълни тялото ми с пламък и разнесе насладата чак до пръстите на краката ми, като ме накара да искам още от Ерик и от кръвта му.

Неочаквано някой се изкашля и Ерик и аз отскочихме един от друг, сякаш ни удари електрически ток. Очите му се отвориха широко, когато погледна някъде зад мен, а после се усмихна и заприлича на малко момче, заловено да бърка в буркан е лакомства (очевидно моя).

— Извинявайте, господин Блейк. Мислехме, че сме сами.

ШЕСТА ГЛАВА

Боже! Идваше ми да умра и да се превърна в прах, а вятърът да ме разнесе навсякъде, само да не бъда там. Обърнах се и видях вампира Лорън Блейк — поет лауреат и най-красивият мъж в познатата ни вселена. Стоеше и ни гледаше, а класическите черти на хубавото му лице бяха разтеглени в усмивка.

— З-здравейте — взех да заеквам аз и сякаш това не прозвуча достатъчно глупаво, взех, че изгърсих и: — Вие сте в Европа.

— Бях. Върнах се тази вечер.

— Е, как беше в Европа? — Спокоен и хладнокръвен, Ерик небрежно преметна ръка на раменете ми.

Усмивката на Лорън стана по-широка, докато гледаше ту Ерик, ту мен.

— Не е толкова дружелюбно като тук.

Ерик, който, изглежда, се забавляваше, се засмя.

— Въпросът е не къде си, а кого познаваш.

Лорън повдигна едната си свършена вежда.

— Очевидно.

— Зоуи има рожден ден и се целувахме по този случай. Знаете, че се срещаме.

Отместих очи от Лорън и погледнах Ерик. Тестостеронът буквално беше осезаем във въздуха между тях. Боже, те се държаха като първобитни мъже, особено Ерик. Не бих се изненадала, ако ме халосаше по главата и започнеше да ме влачи за косите. Образът във въображението ми не беше привлекателен.

— Да, чух, че се срещате — каза Лорън. Усмивката му беше странна — малко иронична и почти подигравателна. А след това посочи устната ми. — Имаш малко кръв там, Зоуи. Може би ще искаш да я избършеш. И честит рожден ден.

Лицето ми пламна. Господин Блейк се обърна и тръгна към онази част на училището, където бяха личните помещения на преподавателите.

— Не бях изпитвала нещо по-неудобно — промълвих аз, след като облизах кръвта по устните си и оправих пуловера си.

Ерик сви рамене и се ухили. Блъснах го в гърдите и после се наведох да взема книгата си и саксията с лавандула.

— Не знам защо мислиш, че е смешно — добавих и се отправих към общежитието.

Естествено, той ме последва.

— Само се целувахме, Зи.

— Ти ме целуваше, а аз смучех кръвта ти. — Погледнах го изкосо. — А, и онази незначителна подробност, че беше бръкнал под пуловера ми. Хубаво е да не я забравяш.

Ерик взе саксията с лавандулата от мен и хвана ръката ми.

— Няма да я забравя, Зи.

Нямах свободна ръка да го плесна, затова само го изгледах гневно.

— Беше много неудобно. Не мога да повярвам, че Лорън ни видя.

— Блейк всъщност не е истински преподавател.

— Неудобно беше — повторих аз. Искях лицето ми да се охлади и да смуча още от кръвта на Ерик, но нямаше да го спомена.

— На мен не ми беше неудобно — самодоволно заяви той. — Дори се радвам, че той ни видя.

— Радваш се? Откога публичното натискане те възбужда — Страхотно. Ерик беше извратено момче и аз го разбирах едва сега.

— Публичното натискане не е възбуждащо, но все пак се радвам, че Блейк ни видя. — Гласът му стана сериозен, а усмивката мрачна. — Не ми харесва как те гледа.

Стомахът ми се сви.

— Какво искаш да кажеш? Как ме гледа?

— Така, сякаш ти не си ученичка и той не е учител. Не си ли забелязала?

— Ерик, мисля, че си откачил — заявих аз и внимателно избегнах да отговоря на въпроса му. — Лорън не ме гледа по никакъв начин. — Сърцето ми силно блъскаше в гърдите, сякаш щеше да изхвъркне от гърдите ми. Да, по дяволите, бях забелязала как ме гледа Лорън. И още как. Дори говорих със Стиви Рей по този въпрос. Ала след всичките събития напоследък и едномесечното отсъствие на

Лорън, аз се бях убедила, че си въобразявам повечето от случилото се между нас.

— Наричаш го Лорън — подхвърли Ерик.

— Да, както ти каза, той всъщност не е истински преподавател.

— Аз не му викам Лорън.

— Ерик, той ми помогна да направя проучването си за новия правилник на „Дъщерите на мрака“. — Това беше по-скоро преувеличение, отколкото отявлена лъжа. Аз правех проучване, а Лорън беше там. Говорихме за проучването и после той докосна лицето ми. Без повече да мисля за това, побързах да продължа: — Попита ме за татуировките — добавих и наистина беше така. На светлината на пълната луна разголих гърба си, за да ги види... и докосне, и да вдъхновят поезията му. Тръснах глава да прогоня спомените и завърших: — Затова го познавам донякъде.

Ерик изсумтя.

Имах чувството, че в съзнанието ми се въртят група плъхове с големи мотоциклети, но запазих лековат и шеговит тон.

— Ерик, нима ревнуваш от Лорън?

— Не. — Той ме погледна, отмести очи и после пак се втренчи в мен. — Да. Е, добре, може би.

— Недей. Няма причина да ревнуваш. Между мен и него няма нищо. Заклевам се. — Бутнах го с рамо. Говорех сериозно. Изпитвах достатъчно силно напрежение, докато се опитвах да реша какво да правя с Обвързания към мен Хийт. Последното, което ми трябваше, беше тайна любовна авантюра с някой, който беше още по-недостижим и от бившето ми човешко гадже. (За жалост, обикновено получавам онова, от което най-малко се нуждая.)

— Чувствам, че нещо не е наред с него — отбеляза Ерик.

Бяхме спрели пред женското общежитие и докато още държах ръката му, аз се обърнах към него и невинно примигах.

— И с него ли си се натискал?

Ерик се намръщи:

— За това няма ни най-малка вероятност. — Той ме придърпа към себе си и ме прегърна. — Извинявай, че се раздразних заради Блейк. Знам, че между вас няма нищо. Глупав съм и ревнувам.

— Не си глупав и нямам нищо против да ме ревнуваш, поне малко.

— Знаеш, че съм луд по теб, Зи. — Ерик се наведе и гризна ухото ми. — Искане ми се да не беше толкова късно.

Потреперих.

— И на мен.

Видях, че небето просветлява, пък и бях капнала от умора. След рождения ми ден, мама, скапаняка и неживата ми най-добра приятелка аз се нуждаех да бъда сама, да помисля и да се наспя добре (в нашия случай — през деня). Всичко това обаче не ми попречи да се сгуша в обятията на Ерик. Той ме целуна по косите и ме притисна до себе си.

— Хей, реши ли кой ще представлява земята на Ритуала на пълнолунието?

— Още не — отвърнах аз. Ритуалът на пълнолунието беше след две нощи и избягвах да мисля за него. Трудно щях да намеря заместник на Стиви Рей. Мисълта, че тя е нежива и обитава вонящи улички и противни тунели в центъра на града, правеше замяната ѝ потискаща. Да не говоря, че не беше и справедлива.

— Аз ще го направя. Само ми кажи.

Вдигнах глава и го погледнах. Ерик беше в Съвета на Префектите заедно с Близначките, Деймиън и, разбира се, мен. Аз бях лидерка на Дъщерите на мрака, въпреки че съм първокурсничка. Стиви Рей също беше член на Съвета и още не бях решила кой ще я замести. Трябваше да избира и двама ученици за Съвета, а не бях мислила и за това. Боже, колко напрегната бях. Поех си дълбоко дъх.

— Моля те, би ли представлявал земята в кръга на Ритуала на пълнолунието?

— Няма проблем, Зи. Но не мислиш ли, че ще бъде добра идея, ако първо репетираме образуването на кръга? Тъй като останалите имат връзка с някоя природна стихия, а ти с всичките пет, по-добре да се уверим, че всичко ще мине гладко, когато в кръга има едно ненадарено момче.

— Ти не си точно ненадарен.

— Нямах предвид огромните си способности да се натискам.

Той ме притисна до себе си толкова силно, че телата ни сякаш се сляха.

— Мисля, че трябва да ти покажа още от таланта си — изкикоти се той и ме целуна. Усетих лек вкус на кръв по устните му и това направи целувката още по-приятна.

— Предполагам, че вие двамата сте го направили — изведнъж се чу гласът на Ерин.

— По-скоро са се оправили — добави Шоуни.

Този път Ерик и аз не се разделихме, а само въздъгнахме.

В това училище няма лично пространство — измърмори той.

— Ха! Та вие се мляскате тук пред погледите на всички — възрази Ерин.

— Мисля, че е сладко — отбеляза Джак.

— Защото ти си сладък — рече Деймиън и го хвана за ръката, докато слизаха по широките стъпала на общежитието.

— Ще повърна, сестра ми — каза Шоуни. — А ти?

— Определено — отвърна Ерин.

— Гади ви се от онези влюбени гълъбчета? — попита Ерик. В очите му заблестя пакостливо пламъче и аз се запитах какво ли е намислил.

— Абсолютно! — произнесоха едновременно Близначките.

Стоях там и се усмихвах. Бях луда по тях — по всеки един от тримата. Стиви Рей ми липсваше непрекъснато, но за пръв път от един месец се чувствах доволна и дори щастлива.

— Е, значи те се срещат, а? — попита Ерик.

Всички отговорихме утвърдително.

— По-добре да се връщаме в нашите общежития. Не искаме да ни залавят на територията на едно свято момиче след вечерния час — закачливо каза той.

— Да, да тръгваме — съгласи се Деймиън.

Хей, Зоуи, честит рожден ден — обади се Джак.

Боже, какво сладко хлапе. Усмигнах му се.

— Благодаря, миличък — рекох аз и сетне погледнах приятелите си. — Съжалявам, че се държах лошо. Харесвам подаръците си.

— Това означава ли, че ще ги носиш! — попита Шоуни. — Да, ще носиш ли супер страхотните ботуши, за които похарчихме двеста петдесет и пет долара и петдесет и два цента? — добави Ерин.

Хлъцнах. Семействата на Шоуни и Ерин имаха пари, но аз, от друга страна, определено не бях свикнала да нося ботуши за триста долара. Едва сега осъзнах колко са скъпи и започнах да ги харесвам повече.

— Да, ще нося тези чудесни ботуши — обещах аз, имитирайки Шоуни.

— И кашмиреният шал не беше евтин — високомерно подметна Деймиън. — Споменах ли, че е кашмирен? Сто процента.

— Повече пъти, отколкото можем да преброим — измърмори Ерин.

— Обожавам кашмира — уверих го аз.

Джак беше навел глава и се мръщеше.

— Моят снежен човек не беше скъп.

— Но е симпатичен, придържа се към темата със снежния човек и идеално подхожда на великолепното ми колие, което никога няма да махна — усмихнах се аз на Ерик.

— Дори през лятото? — попита той.

— Дори през лятото.

— Благодаря, Зи — промълви Ерик и нежно ме целуна.

— Киселините ми пак се надигат — подхвърли Шоуни.

— Аз дори повърнах малко в устата си — добави Ерин.

Ерик ме прегърна още веднъж и побърза след Джак и Деймиън, които вече бяха тръгнали.

— Да кажа ли на Коул, че вие двете не си падате по целуването? — подвикна той през рамо.

— Направи го и ще те убием — мило отвърна Шоуни.

— Ще гризнеш дръвцето — също толкова мило допълни Ерин.

Повторих като ехо заглъхващия смях на Ерик, взех саксията с лавандулата, притиснах „Дракула“ до гърдите си и влязох в общежитието с моите приятелки. Започна да ми се струва, че може би ще измисля решение на проблема със Стиви Рей и отново всички ще бъдем заедно.

За жалост мисълта се оказа наивна.

СЕДМА ГЛАВА

Събота вечерта (или в нашия случай неделя сутринта) обикновено е лениво време. Момичетата се мотаят из общежитието по пижами и халати, с несресани коси, сънливо ядат зърнени закуски или студени пуканки и гледат повторения на филми на различните широкоекранни телевизори в главното помещение. Ето защо не се изненадах, когато Шоуни и Ерин ме погледнаха озадачено, уморено и намръщено, щом си взех гранулиран десерт и кутия бира (не диетична, пфу) и застанах между изцъклените им погледи и телевизора.

— Какво? — попита Ерин.

— Зи, защо си будна? — обади се и Шоуни.

— Да, не е здравословно да бъдеш така свежа толкова рано — добави Ерин.

— Точно така, сестра ми. Всеки човек има определен запас на свежест. Ако го използва толкова рано сутринта, по-късно се изчерпва и остава само лошото настроение — рече Шоуни.

— Не съм свежа, а имам работа. — За щастие думите ми прекъснаха лекцията им. — Отивам в библиотеката да проуча ритуалите. — Това не беше лъжа. Те предположиха, че говоря за предстоящия Ритуал на пълнолунието, докато аз имах предвид ритуал, който да превърне горката нежива Стиви Рей в смъртна. — Докато съм там, искам вие да намерите Деймиън и Ерик и да им кажете, че ще се срещнем под дървото до оградата в... — Погледнах часовника си. — Сега е пет и половина. Би трябвало да приключа с проучването си към седем. Хайде да се съберем в седем и петнайсет. Добре — едновременно отговориха Близначките.

— Но защо ще се срещаме? — попита Ерин.

— Ерик ще представлява Земята утре — отвърнах аз и преглътнах буцата, която изведнъж заседна в гърлото ми. Близначките също се натъжиха. Очевидно никоя от нас не бе превъзмогнала смъртта на Стиви Рей. — Ерик мисли, че ще бъде добра идея да се поупражняваме в образуването на кръга, преди да изпълним ритуала,

защото ние останалите имаме връзка с природните стихии, а той няма, и аз се съгласих.

— Да... звучи добре... — измънкаха Близначките.

— Стиви Рей не би искала да объркаме ритуала, защото ни липсва. Тя би казала: Направете го добре и внимавайте да не се изложите. — Имитирането на ужасния ѝ провинциален акцент ги накара да се усмихнат.

— Ще бъдем там, Зи — обеща Шоуни.

— След това ще отидем да гледаме „Триста“ — предложих аз и този път те се ухилиха. И се погрижете свещите на природните стихии да бъдат там.

— Добре — рече Ерин.

— Благодаря ви.

— Хей, Зи — викна Шоуни, когато стигнах до вратата.

Спрях и се обърнах.

— Хубави ботуши — отбеляза Ерин.

Усмихнах се и повдигнах единия си крак. Бях с дънки, но ги бях навела до коленете и това означаваше, че всеки може ясно да види блестящите коледни елхички, които украсяваха ботушите. Бях си сложила и шала със снежния човек от Деймиън, мека кашмирена мечта. Две момичета, седнали на канапето до вратата, ахнаха одобрително, сякаш и те мислеха, че ботушите са прелестни. Видях как Близначките се спогледаха самодоволно. Очите им говореха: „Нали ти казах.“

— Благодаря. Близначките ми ги подариха за рождения ден — казах аз на висок глас, така че Шоуни и Ерин да ме чуят.

Двете ми изпратиха въздушни целувки и аз излязох.

Дъвчейки гранулирания десерт, аз се отправих към медийния център в главната сграда на училището. Колкото и да беше учудващо, имах добри предчувствия за Ритуала на пълнолунието. Разбира се, щеше да бъде странно, че Стиви Рей няма да представлява земята, но сякаш да бъда заобиколена от моите приятели. Все още си бяхме група, макар и е един по-малко.

Училището беше още по-безлюдно, отколкото през изминаващия месец, и за това имаше логично обяснение. Беше Коледа и въпреки че новациите трябваше да поддържат физически контакт с възрастните

вампири, беше ни разрешено да отсъстваме от училище най-много един ден.

Както очаквах, в библиотеката нямаше никого. Не беше необходимо да се тревожа, че ще бъде заключена и алармата пусната като в обикновено училище. Вампирите, с техните психични и физически сили, не се нуждаеха от ключалки. Всъщност не бях сигурна как постъпвах, когато някой новак направеше нещо типично пубертетско и глупаво. Носеха се слухове, че вампирите изгонваха потърпевшия (хи-хи, „потърпевш“ е една от засуканите думи в речника на Деймиън) за различни периоди от време. Това означаваше, че хлапето може да се разболее или по-скоро да се удави в собствените си разпадащи се телесни тъкани и да умре.

Но най-добре беше да не ядосваш вампирите. Естествено, аз си бях спечелила враг в лицето на Висшата жрица в училище. Понякога ми беше хубаво да бъда такава, каквато съм, например когато Ерик ме целуваше или бях с приятелите си, но през повечето време чувствах огромно напрежение и безпокойство.

Започнах да преравам прашните стари книги в метафизичната секция на библиотеката (тази секция беше доста голяма в нашата библиотека). Работата вървеше бавно, защото реших да не използвам търсачката на компютърния каталог. Не ми трябваше да оставям електронна следа, която да крещи: „Зоуи Редбърд се опитва да намери информация за новациите, които умират, а Висшата жрица ги съживява и превръща в сатанински кръвопийци. Тя е зъл фанатик по контрола и има някакъв все още неизвестен грандиозен план.“ Не, дори аз знаех, че тази идея не е добра.

Седях там повече от час и започвах да се отчайвам от бавния като охлюв ход на търсенето. Искаше ми се да помоля Деймиън за помощ. Той не само че беше умен и четеше бързо, но и много го биваше в проучванията. Държах „Ритуали за лечение на тялото и духа“ и се опитвах да достигна стара книга с кожени корици, озаглавена „Битка със злото с магии и ритуали“, поставена на най-горната лавица, когато покрай мен се протегна силна ръка и с лекота я взе над главата ми. Обърнах се и едва не се блъснах в Лорън Блейк.

— „Битка със злото“, а? Интересен избор за четене.

Близостта му не успокои нервите ми.

— Познаваш ме — отвърнах аз, макар че не беше така. — Обичам да съм подготвена.

Той се намръщи озадачено.

— Нима очакваш атака на злото?

— Не! — побързах да отрека аз и се засмях, опитвайки се гласът ми да прозвучи весело и безгрижно, но бях сигурна, че не успях. — Преди два месеца никой не предполагаше, че Афродита ще загуби контрола върху група духове на вампири кръвопийци, но тя го направи. Затова реших, че е по-добре да взема предпазни мерки, отколкото после да съжалявам. — Боже, колко съм тъпа.

— Мисля, че в това има логика. Значи не се подготвяш за нещо определено, така ли?

Зачудих се на подчертания интерес в очите му.

— Не — безразлично отговорих аз. — Само се опитвам да си върша добре работата като лидерка на Дъщерите на мрака.

Лорън погледна книгата за ритуалите, която държах.

— Знаеш, че тези ритуали са само за възрастни вампири, нали? Когато новаците се разболеят, за съжаление причината е само една. Телата им отхвърлят Промяната и те умират — обясни той и после с по-мек тон добави: — Не се чувстваш зле, нали?

— Не! Чувствам се чудесно! Само... — Поколебах се, търсейки оправдание, после намерих внезапно вдъхновение и изтърсих: — Неудобно ми е да го призная, но реших да науча повече неща, преди един ден да стана Висша жрица.

Лорън се усмихна:

— Защо да ти е неудобно да го признаеш? Не си те представям като глупава жена, която мисли, че начетеността и доброто образование те поставят в неловко положение.

Усетих, че лицето ми поруменява. Той ме нарече „жена“ и това прозвуча по-хубаво, отколкото да ми вика „новак“ или „хлапе“ Лорън винаги ме караше да се чувствам голяма и като истинска жена.

— О, не. Неудобно е, защото звучи самонадеяно да очаквам, че един ден ще стана Висша жрица.

— Мисля, че очакването ти се дължи на здрав разум и оправдано самочувствие. — Усмивката му ме сгря и мога да се закълна, че усетих топлината ѝ върху кожата си. — Самоуверените жени винаги са ме привличали.

Боже, коленете ми се огънаха.

— Ти нямаш представа колко си специална, нали, Зоуи? Ти си неповторима. Не си като останалите новаци, а си богиня сред онези, които се мислят за полубожества. — Ръката му погали лицето ми и се задържа върху татуировките покрай очите ми. Имах чувството, че ще се разтопя и ще се разтека по лавиците с книги.

*В теб мракът красота е,
искрено отсъждам.
И в нищо не си мрачна тъй,
както в делата си.*

— От кого са стиховете? — Тялото ми пламна и главата ми се замая от докосването му, но съумях да разпозная ритмичната интонация, която изумителният му глас възприемаше, когато рецитираше поезия.

— Шекспир — промълви Лорън, докато палецът му нежно милваше украсените ми с татуировки скули. — От един сонет, посветен на Смуглата лейди, неговата голяма любов. Разбира се, ние знаем, че тя е била вампир, но смятаме, че е била белязана и е починала като новак, без да завърши Промяната.

— Мислех, че възрастните вампири не трябва да имат връзка с новаци. — Бяхме толкова близо един до друг, че не беше нужно да говоря на висок глас, за да ме чуе.

— Не трябва. Това е изключително непристойно, но понякога между двама души има привличане, което е отвъд границите на взаимоотношенията между вампир и новаци, възрастта и благоприличието. Вярваш ли в такова привличане, Зоуи?

Той говореше за нас! Гледахме се в очите и аз сякаш потънах в душата му. Татуировките му представляваха дързък мотив от сложни наклонени линии, които наподобяваха мълнии и идеално подхождаха на черната му коса и очи. Лорън беше толкова изумително красив и толкова много по-голям от мен, че ме накара да се почувствам невероятно силно привлечена към него. Едновременно с това бях и

уплашена до смърт, че си играя с нещо коренно различно от досегашните ми преживявания, което лесно може да излезе извън контрол. Привличането обаче беше факт и определено излизаше извън границите на взаимоотношенията между вампир и новак. Да, Ерик бе забелязал как ме гледа Лорън.

Ерик... Изведнъж ме обзе чувство на вина. Той щеше направо да умре, ако видеше какво става между Лорън и мен. В съзнанието ми се прокрадна подла мисъл. „Ерик не е тук и няма да ме види.“ Поех си дълбоко дъх, потрепервайки, и се чух да казвам:

— Да, вярвам в такова привличане. А ти?

— Вече да. — Усмивката му беше тъжна и толкова уязвима, че мислите ми за Ерик се изпариха. Испитах желание да притисна Лорън в обятията си и да го успокоя, че всичко ще бъде наред. Събирах смелост да се придвижа още по-близо до него, когато следващите му думи ме изненадаха толкова много, че забравих за усмивката му на объркано малко момче.

— Върнах се вчера, защото знаех, че имаш рожден ден.

Примигах от изумление.

— Така ли?

Той кимна и продължи да гали врата ми с пръста си.

— Търсих те, когато ви видях с Ерик. — Очите му помръкнаха и гласът му стана плътен и дрезгав. — Не ми харесва, че те опипва.

Поколебах се, без да знам как да реагирам. Почувствах се страшно неловко, че Лорън ни видя да се натискаме, но въпреки че беше неудобно, ние всъщност не правехме нищо лошо. В края на краищата Ерик ми беше гадже и онова, което правехме, не беше работа на Лорън, но докато го гледах в очите, осъзнах, че може би искам да бъде негова работа.

Той сякаш прочете мислите ми, махна ръката си от лицето ми и отместил поглед встрани.

— Знам. Нямам право да ти се сърдя, че си с Ерик. Не е моя работа.

Бавно докоснах брадичката му и обърнах лицето му към себе си.

— А искаш ли да бъде твоя работа?

— Повече, отколкото мога да ти опиша — отвърна той, а после пусна книгата, която още държеше, и обви в ръце лицето ми, така че

палците му бяха близо до устните ми, а пръстите му вплетени в косите ми. — Мисля, че е мой ред за целувка по случай рождения ги ден.

Лорън завладя устните ми и в същото време имах чувството, че покори тялото и душата ми. Ерик се целуваше добре, а с Хийт се целувахме, откакто бях в трети клас, а той в четвърти, затова целувките му бяха познати и приятни. Лорън беше мъж и в целувката му нямаше непохватното колебание, с което бях свикнала. Устните и езикът му знаеха точно какво искат и той знаеше как да го получи. И с мен се случи нещо странно и вълшебно. Когато отвърнах на целувката му, вече не бях хлапе, а зряла и властна жена, която също знае какво иска и как да го получи. Щом целувката свърши, и двамата дишахме учестено. Лорън още държеше лицето ми, но леко се дръпна назад и отново ме погледна в очите.

— Не трябваше да го правя.

— Знаем — отговорих аз, но това не ми попречи да го погледна смело. Все още стисках тъпата книга с лечебни ритуали и магии в едната си ръка, но другата беше на гърдите му. Бавно разперих пръсти, плъзнах ги под разкопчаната яка на ризата му и докоснах кожата му. Той потрепери и аз почувствах същата тръпка някъде дълбоко в мен.

— Нещата може да се усложнят.

— Знаем — повторих аз.

— Но не искам да спират.

— И аз.

— Никой не трябва да знае за нас. Поне не още.

— Добре — кимнах, без да съм сигурна какво има да се знае, но при мисълта, че Лорън ме моли да се крием, в стомаха ми се стегна странен възел. Той ме целуна отново. Този път устните му бяха сладки, топли и много нежни и аз усетих, че странният възел се разтопи.

— За малко да забравя — прошепна Лорън. — Имам нещо за теб. — Той ме целуна бързо още веднъж, бръкна в джоба на черните си панталони, усмихна се и извади златиста кутийка от бижутерски магазин. — Честит рожден ден, Зоуи.

Сърцето ми заблъска в гърдите, когато отворих кутийката и ахнах.

— Боже мой! Изумителни са!

Диамантените обеци блещукаха като красива сбъдната мечта. Не бяха огромни и крещящи, а мънички и изящни, и толкова светли и

искрящи, че ме заслепяваха. За миг си припомних милата усмивка на Ерик, когато ми подари колието със снежния човек, и после чух гласа на баба ми, който ми каза, че не трябва да приемам такъв скъп подарък от мъж, но гласът на Лорън засенчи образа на Ерик и заглуши предупреждението на баба.

— Видях ги и ми напомниха за теб — съвършени, изящни и пламенни.

— О, Лорън! Не съм имала по-прекрасно нещо. — Наведох се към него и повдигнах лице, а той ме прегърна и започна да ме целува, докато имах чувството, че главата ми ще се пръсне.

— Хайде, сложи си ги — промълви Лорън, докато се опитвах да си поема дъх след целувките.

Проврях обещите в ушите си само за секунда.

— В читателския кът има старо огледало. Ела да видим как ти стоят.

Пъхнахме книгите на лавицата, а Лорън хвана ръката ми и ме поведе към уютния ъгъл в медийния център, където имаше широко тапицирано канапе и две удобни кресла. На стената беше окачено голямо, очевидно старинно огледало с позлатена рамка. Лорън застана зад мен и сложи ръце на раменете ми, така че и двамата да видим отраженията си в огледалото. Прибрах гъстите си коси зад ушите и обърнах глава наляво, после надясно. Потрепващата светлина на газените лампи се отрази в диамантите, които ярко заблестяха.

— Красиви са — казах аз.

Лорън стисна раменете ми и ме придърпа към себе си.

— Ти си красива. — Без да откъсва поглед от очите ми в огледалото, той се наведе и прошепна: — Мисля, че ти стига толкова много учене за един ден. Да отидем в стаята ми.

Клепачите ми натежаха, докато Лорън целуваше шията ми, проследявайки пътя на татуировките ми до рамото. Изведнъж осъзнах какво всъщност иска той от мен и през тялото ми премина тръпка на страх. Лорън искаше да отидем в стаята му и да правим секс, а аз не желяех! Е, добре, може би исках, поне на теория. Но да загубя девствеността си с този невероятно готин и опитен мъж точно сега? Днес? Поех си глътка въздух и непохватно се отделих от прегръдките му.

— Не мога. — Докато отчаяно се мъчех да измисля какво друго да кажа и да не прозвучи идиотски и детински, големият часовник зад канапето удари седем пъти и аз изпитах облекчение. — Не мога, защото в седем и петнайсет ще се събираме с Шоуни и Ерин и останалите от Съвета на Префектите и ще репетираме за ритуала утре вечерта.

Лорън се усмихна.

— Ти си старателен малък лидер на „Дъщерите на мрака, нали“? Тогава ще бъде някой друг път. — Той се приближи до мен и аз реших, че отново ще ме целуне, но Лорън докосна татуировките на лицето ми.

Останах без дъх и се разтреперих от докосването му.

— Ако промениш решението си, ще бъда на тавана на поета. Знаеш къде е, нали?

Кимнах, защото все още ми беше трудно да говоря. Всеки знаеше, че жилището на поета лауреат заема целия трети етаж на сградата, където живееха преподавателите. Неведнъж бях слушала фантазиите на Близначките — да се увият като гигантски подаръци и да ги занесат на тавана на любовта, както го наричаха.

— Добре. Трябва да знаеш, че ще мисля за теб дори ако решиш да не дойдеш да ме избавиш от нещастията ми.

Той се обърна и тръгна, а аз едва тогава събрах сили да проговоря.

— Наистина не мога да дойда, но кога ще те видя пак?

Лорън погледна през рамо и се усмихна сексапилно и многозначително.

— Не се тревожи, моя малка Висша жрице. Аз ще дойда при теб.

Той се скри от погледа ми и аз се отпуснах тежко на канапето. Краката ми бяха като гумени, а сърцето ми биеше толкова силно, че чак ме болеше. Треперейки, докоснах едната диамантена обеца. Беше студена, за разлика от направения от перли снежен човек, който обвинително висеше на врага ми, и сребърната гривна на китката ми. Те бяха горещи. Зарових лице в ръцете си и нещастно промълвих:

— Мисля, че се превръщам в развратница.

ОСМА ГЛАВА

Всички вече се бяха събрали, когато дотърчах до мястото на срещата. Дори Нала беше там. Кълна се, че ме погледна с очи, които говореха, че знае какви съм ги вършила в библиотеката. След това котката измяука сърдито към мен, кихна и изприпка нанякъде. Боже, много се радвам, че не може да говори.

Изведнъж усетих ръцете на Ерик около мен. Той ме целуна бързо, прегърна ме и прошепна в ухото ми:

— Цял ден чакам с нетърпение да те видя.

— Бях в библиотеката. — Осъзнах, че тонът ми е доста рязък и неприятен (или с други думи, виновен), защото Ерик се дръпна от мен и ми се усмихна мило, но озадачено.

— Да, така ми казаха Близначките.

Погледнах го в очите. Чувствах се адски гадно. Как можах да рискувам да го загубя? Не трябваше да позволявам на Лорън да ме целува. Знаех, че не е редно и...

— Хей, Зи, хубав шал — рече Деймиън, подръпна края с единия снежен човек и прекъсна самообвинителната ми мисловна тирада.

— Благодаря. Гаджето ми го подари — закачливо отвърнах аз, но знаех, че думите ми прозвучаха странно и прекалено оживено.

— Тя има предвид приятеля си, който е момче — подметна Шоуни и завъртя очи.

— Да, не стресирай Джак — добави Ерин. — Деймиън няма да смени отбора.

— Не трябва ли да кажете и на мен да не се стресирам — игриво попита Ерик.

— Не, сладурче — отговори Ерин.

— Ако Зи те зареже заради педалчето Деймиън, ние ще ти помогнем да превъзмogneш скръбта — рече Шоуни и после Близначките изпълниха импровизиран похотлив танц за Ерик.

Въпреки вината, която изпитвах, двете ме разсмяха и аз закрих очите на Ерик.

Деймиън се намръщи многозначително на Близначките и се прокашля:

— Вие двете сте толкова неблагопристойни.

— Сестра ми, забравих. Какво означава неблагопристойни?

— Означава, че сме по-знойни и секси от цяло стадо благопристойни — отвърна Ерин, която продължаваше да се кълчи.

— Вие сте тъпачки и това означава, че имаме много малко разум в главите — заяви Деймиън, но и той не се сдържа и се засмя, особено когато кикотещият се Джак се включи в танца. — Както и да е. И аз щях да ходя в библиотеката, но с Джак се загледахме във филмовия марафон и загубих представа за времето. Следващия път, когато искаш да правиш проучване, кажи ми и с удоволствие ще ти помогна.

— Той е същински книжен червей — подхвърли Джак и палаво го перна по рамото.

Деймиън се изчерви. Близначките се престориха, че им се гади. Ерик се засмя, а на мен ми идваше да повърна.

— Няма проблем. Търсех някои неща — казах аз.

— Пак неща? — ухили се Ерик.

Мразех, когато той проявяваше разбиране и ме подкрепяше. Ако знаеше, че нещата, които проучвах, бяха да се свалям с Лорън Блейк... О, Боже, Не. Ерик не трябваше да разбира. Съзнавах колко унижително и развратно беше, че до неотдавна се млясках с Лорън и се чувствах разгорещена и тръпнеща от близостта си с него. А сега се задушавих във вълна на вина.

Очевидно се нуждаех от терапия.

— Донесохте ли свещите? — обърнах се аз към Близначките, след като реших да мисля за бъркотията с Лорън по-късно.

— Разбира се — отвърна Ерин. — Беше фасулска работа. Дори ги поставихме на определените места — добави Шоуни и посочи хубава равна поляна под балдахина от листа на огромен дъб. Видях четирите свещи, представляващи природните стихии, а петата, символът на духа, беше в средата на кръга.

— Донесох кибрит — въодушевено обяви Джак.

— Добре. Да започваме — предложих аз.

Петимата се отправихме към съответните свещи. Деймиън ме изненада, като изостана малко от другите, и прошепна:

— Ако искаш Джак да не присъства, ще му кажа да си тръгне.

— Не — машинално отговорих аз, а после добавих: — Нека остане. Той е част от нас. Мястото му е тук.

Деймиън ми се усмихна благодарно и направи знак на Джак да ми даде кибрита. Джак дотърча до мен в средата на кръга.

— Щях да донеса запалка, но се замислих и реших, че не е подходящо — сериозно започна да обяснява той. — По-добре е да използваме истински клечки от дърво. Запалката е нещо студено и модерно за един древен ритуал. И затова донесох тези. — Той гордо ми поднесе продълговата цилиндрична кутия. Погледнах го като пълна идиотка, а Джак махна капачката и ми показа долната част. — Виж какви дълги и абсолютно шикозни кибритени клечки са. Взех ги от общото помещение в нашето общежитие. Бяха до камината.

Взех клечките. Наистина бяха дълги и тънки, боядисани в красив виолетов цвят и с червени връхчета.

— Идеални са — похвалих го аз и се зарадвах, че мога да направя щастлив някого. — Непременно ги донеси утре на истинския ритуал. Ще използваме тях вместо обичайната запалка.

— Страхотно! — възторжено викна той и стрелна доволна усмивка на Деймиън. После бързо излезе от кръга, настани се удобно под дъба и се облегна на ствола.

— Е, готови ли сте?

Тримата ми приятели и гаджето ми (за щастие присъстваше само едното ми гадже) в хор отговориха: „Да!“

— Нека преговорим основните неща и да не правим всичко сложно и заплетено. Вие ще бъдете в кръга на съответните си места с останалите Дъщери и синове на мрака. Джак ще пусне музиката и аз ще вляза, както стана миналия месец.

— Господин Блейк ще рецитира ли пак стихове? — попита Деймиън.

— Искрено се надявам — обади се Шоуни.

— Този вампир е толкова готин, че прави поезията интересна — добави Ерин.

— Не! — сопнах се аз и когато всички ме погледнаха озадачено, продължих с не толкова налудничав тон, като избягвах да поглеждам Ерик. — Мисля, че той няма да рецитира нищо. Не съм говорила с него, но както и да е — добавих аз с абсолютно безразличен тон. — И така, аз ще се появя и ще обиколя кръга под музикалния съпровод, със

или без поезия, и ще стигна до моето място в центъра. Ще образувам кръга, ще помоля Никс да ни благослови за началото на новата година, ще разнесе виното, ще затворя кръга и после всички ще ядем. — Погледнах Деймиън. — Погрижи се за храната, нали?

— Да. Главната готвачка се върна от зимната си почивка и вчера избрахме менюто. Ще има чили, приготвено по един милион различни начини, и вносна бира — добави той с глас, който загатваше, че е бил абсолютно непослушно момче.

— Звучи добре — усмихнах му се одобрително. Да, звучеше странно и малко незаконно, че непълнолетни младежи ще пият бира на организирано от училището събитие. Истината може да бъде обяснена с физиологичната Промяна, която се извършва в телата ни и алкохолът вече не ни влияе — или поне не достатъчно, за да ни накара да се държим като типични тийнейджъри (с други думи няма да се нафиркаме и да го използваме като извинение да правим секс един с друг).

— Хей, Зи, няма ли да съобщиш на ритуала кого ще избереш за Съвета на Префектите през идната година? — попита Ерик.

— Имаш право. Бях забравила, че трябва да го направя — въздъхнах аз. — Да, преди да затворя кръга, ще съобщя имената на двете хлапета, които избирам.

— Кои са те? — обади се Деймиън.

— Още не съм стеснила кръга до двама. Довечера ще взема окончателно решение — излъгах аз. Не бях избрала имената. Дори не исках да мисля за това, тъй като едното от двете хлапета щеше да заеме мястото на Стиви Рей в Съвета. После си спомних, че трябва да позволя на настоящия Съвет да ми помогне да реша кои хлапета да изберем.

— Предполагам, че утре преди ритуала ще се съберем и ще обсъдим имената.

— Хей, Зи, не се стресирай — рече Ерик. — Избери двама души и толкова. Ще ги одобрим. Няма значение кои са.

Почувствах огромно облекчение.

— Сигурни ли сте?

Приятелите ми извикаха в хор: „Да“ и „Звучи добре“ Очевидно всеки имаше пълно доверие в мен.

— Хубаво. Всички наясно ли сме с реда на ритуала?

Те кимнаха.

— Добре. А сега, да репетираме образуването на кръга.

Както обикновено, нямаше значение с какви напрежение и глупости е изпълнен животът ми. Станеше ли въпрос за образуване на кръг и призоваване на петте природни стихии, с които имах специална връзка, вълнението и удоволствието, които дарбата ми доставяше, (за щастие) засенчваха всичко останало. Докато се приближавах към Деймиън, почувствах, че напрежението ми се повдигна заедно с духа ми. Извадих една дълга тънка кибритена клечка и я драснах в дъното на цилиндричната кутия.

— Призовавам въздуха в нашия кръг. Вдишваме го с първия си дъх, затова е справедливо въздухът да бъде първата призована природна стихия. Ела при нас, въздух! — Докоснах горящата клечка до жълтата свещ, която Деймиън държеше, и я запалих. Пламъкът не угасна въпреки силния вятър, който се уви около Деймиън и мен, сякаш се намирахме в центъра на укротено, но игриво малко торнадо. Двамата се усмигнахме.

— Никога няма да престана да се учудвам колко е изумително — промълви той.

— И аз — отвърнах и духнах буйно пламтящата клечка, а сетне тръгнах по посока на часовниковата стрелка към Шоуни и червената свещ. Чух, че тя тихо си тананика нещо, което познавах — „Запали моя огън“ на Джим Морисън, извадих нова клечка и ѝ се усмигнах. — Огънят ни топли с буйния си пламък. Призовавам огъня в нашия кръг! — Леко допрях запалената клечка до свещта на Шоуни и фитилът мигновено пламна и хвърли светлина и топлина по кожата ни.

— Нямаше да ми е по-горещо дори ако се бях подпалила — отбеляза Шоуни.

— Никс със сигурност ти е дала подходящата природна стихия — уверих я аз и тръгнах към Ерин, която направо вибрираше от вълнение. Клечката още гореше в ръката ми. Усмигнах се на Ерин и казах: — Водата е идеалният баланс на пламък, както Ерин е идеалната Близначка на Шоуни. Призовавам водата в нашия кръг! — Допрях клечката до синята свещ и моментално потънах в уханията и звуците на морето. Заклевам се, че усетих как в краката ми се плиска топла тропическа вода и охлажда нагрялата ми от огъня кожа.

— Обичам водата — щастливо заяви Ерин.

Поех си дълбоко дъх, за да се подкрепя душевно, погрижих се на лицето ми да се изпише спокойна усмивка и се приближих до Ерик, който държеше зелената свещ, символизираща четвъртата природна стихия в кръга — земята.

— Готов ли си?

Той беше леко пребледнял, но кимна и гласът му беше силен и уверен.

— Да, готов съм.

Вдигнах все още горящата клечка и извиках:

— Ох! По дяволите!

Имах чувството, че съм пълна идиотка, а не обучаваща се за Висша жрица, и единственият новак, надарен с връзка с всичките пет природни стихии. Пуснах клечката, която бях оставила да гори твърде дълго, и тя опърли пръстите ми. Погледнах глуповато Ерик и после останалите в кръга.

— Извинявайте.

Те добродушно повдигнаха рамене на моята тъпота. Тъкмо се обръщах към Ерик и бърках в цилиндричната кутия за нова клечка, когато онова, което видях — или по-скоро не видях, се регистрира в съзнанието ми.

Нямаше нишка светлина, свързваща Деймиън, Шоуни и Ерин. Свещите им бяха запалени и природните стихии показаха присъствието си, но връзката, която почувствахме, когато петимата образувахме първия си кръг заедно, беше толкова силна, че се виждаше като красива сребърна нишка светлина, която сега определено липсваше. Не бях сигурна какво да сторя и отправих мълчалива молитва към Никс. „Моля те, богиньо, покажи ми какво да направя, за да пренаредя кръга без Стиви Рей!“ След това запалих клечката и се усмихнах окуражително на Ерик.

— Земята ни издържа и храни. Като четвъртата природна стихия призовавам земята в нашия кръг!

Допрях дългата запалена клечка до фитила на зелената свещ. Реакцията на Ерик беше мигновена. Той извика от болка, а зелената свещ излетя от ръката му и от кръга и падна някъде в сгъстяващите се сенки зад дървото. Ерик потърка ръката си и измърмори, че сякаш нещо го е ужилило. В същия миг от сенките се разнесе порой от ругатни и някой, очевидно много ядосан, се отправи към нас.

— По дяволите! Ох! Мамка му! Какво...

На поляната се появи Афродита. Държеше незапалената зелена свещ и масажираше червеното петно на челото си, което вече беше започнало да се подува.

— Страхотно. Трябваше да се досетя. Казват ми да дойда тук...

— Тя млъкна, огледа земята около дъба и тревата и после сбърчи съвършения си нос. — ... сред дивата пустош, заобиколена от природата и какво намирам, освен насекоми и мръсотия? Интелектуалните изроди ме замерват с боклуци.

— Искане ми се да бяхме помислили за това — мило каза Ерин.

— Афродита, ти си вещица от ада — също така мило допълни Шоуни.

— Тъпаци, не ми говорете.

— Кой ти каза да дойдеш тук? — попитах аз, без да обръщам внимание на препирнята им.

Афродита ме погледна в очите.

— Никс.

— Моля те!

— Дрън-дрън!

— Не може да бъде!

Деймиън и Близначките извикаха в един глас. Забелязах, че Ерик запази подозрително мълчание. Вдигнах ръка.

— Достатъчно! — троснато викнах аз и всички млъкнаха. — Защо Никс ти е казала да дойдеш тук?

Без да откъсва поглед от очите ми, Афродита се приближи към мен.

— Дръпни се от пътя ми, неспособно гадже — каза тя на Ерик, без да го поглежда. Той ме изненада и наистина се дръпна встрани, а Афродита зае мястото на земята пред мен. — Призови земята и запали свещта и ще видиш защо.

Преди някой да възрази, аз послушах инстинктите си, защото вече предусещах какво ще се случи.

— Земята ни издържа и храни. Като четвъртата природна стихия призовавам земята в нашия кръг! — повторих аз и допрях новозапалената кибритена клечка до зелената свещ. Фитилът пламна мигновено и обгради Афродита и мен в уханията и звуците на тучна ливада с разцъфнали цветя през лятото.

— Никс реши, че се нуждая от още неприятности в моя вече пълен с тъпотии живот — промълви Афродита. — Затова сега имам връзка със земята. Това достатъчно иронично ли е за вас?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— По дяволите, няма да стане! — провикна се Шоуни.

— И аз съм на същото мнение, сестра ми! — обади се Ерин.

— Не мога да повярвам, че това е правилното решение — добави Деймиън.

— По-добре повярвайте — рекох аз и продължих да гледам Афродита, без да се обръщам към моите приятели. — Погледнете кръга. — На мен не ми беше нужно да го поглеждам. Вече знаех какво ще видя и ахванията им ме увериха, че не греша. Все пак се обърнах бавно и за пореден път изпитах страхопочитание от красотата на дадената от богинята нишка ярка светлина, която опасва четиримата. — Тя казва истината. Никс я е изпратила тук. Афродита наистина има връзка със земята.

Приятелите ми бяха онемели от стъписване и мълчаливо гледаха. Отидох в средата на кръга и взех моята виолетова свещ.

— Духът ни прави неповторими, вдъхва ни смелост и сила и остава жив, след като телата ни умрат. Ела при мен, дух! — Бях погълната от четирите природни стихии, когато духът нахлу в мен и ме изпълни с покой и радост. Обиколих кръга и се вгледах в обърканите и разстроени очи на моите приятели, опитвайки се да им помогна да разберат нещо, което и аз не проумявах напълно, но почувствах единствено волята на Никс. — Няма да се преструвам, че разбирам Никс. Неведоми са пътищата на богинята и понякога тя иска от нас непосилни неща. Това е едно от тези непосилни неща. Независимо дали ви харесва, или не, Никс даде ясно да се разбере, че Афродита трябва да заеме мястото на Стиви Рей в нашия кръг. — Погледнах Афродита. — Мисля, че тя не тръпне от вълнение.

— Меко казано — измърмори Афродита.

— Но ние имаме избор — продължих аз. — Никс не насилва волята ни. Трябва да постигнем споразумение дали да приемем Афродита, или... — Поколебах се, без да знам как да довърша мисълта си. — Опитахме се да образуваме кръга с някой друг и на Ерик не бе

позволено да представлява земята. Може би богинята не искаше само Ерик в кръга, но ми беше трудно да го повярвам. Той беше добро момче и вече член на Съвета, но инстинктът ми нашепваше, че проблемът не е, че Никс не иска Ерик. Никс категорично искаше Афродита. Въздъгнах и пак взех да бръщолева. — Може да изпробваме няколко хлапета и да видим дали на някое от тях ще бъде разрешено да представлява земята. — Погледнах извън кръга и срещнах помръкналите очи на Ерик. — Но не мисля, че Ерик е проблемът.

Той ми се усмихна, но само устните му се раздвижиха. Усмивката не стигна до очите му, нито озари лицето му.

— Според мен трябва да направим каквото Никс иска, дори да не ни харесва — обади се Деймиън.

— Шоуни? — обърнах се към нея. — Ти какво мислиш?

Шоуни и Ерин се спогледаха и колкото и да беше странно, бих се заклела, че сякаш видях как във въздуха между тях прелитат думи.

— Ами... нека вещицата се включи в кръга — смотолеви Шоуни.

— Но само защото Никс иска — допълни Ерин.

— Да, но искаме официално да заявим, че изобщо не разбираме какви ги върши Никс — добави Шоуни, а Ерин кимна одобрително.

— Ще продължат ли да ме наричат вещица? — попита Афродита.

— Дишаш ли? — обърна се към нея Шоуни.

— Докато дишаш, ще бъдеш вещица — поясни Ерин.

— И така ще те наричаме — довърши Шоуни.

— Не — твърдо възразих аз и Близначките ме погледнаха гневно. — Не е необходимо да я харесвате, нито да се съобразявате, че Никс я иска тук. Но приемайки Афродита, ние приемаме Никс. Това означава, че обидите трябва да престанат. — Близначките си поеа дъх през зъби, очевидно готови да спорят с мен, затова побързах да добавя: — Запитайте душата си, особено сега, след като демонстрирахте природните стихии. Какво ви нашепва вътрешното ви аз?

Затаих дъх и зачаках. Близначките мълчаха.

— Да, добре — нещастно отговори Ерин.

— Разбираме те, но не ни харесва — рече Шоуни.

— Ами тя? Ще престанем да ѝ викаме вещица, но ако тя пак се държи като вещица? — попита Ерин.

— Ерин е права — обади се Деймиън.

Погледнах Афродита. Съдейки по изражението ѝ, тя беше отегчена, но си поемаше големи глътки въздух, сякаш не можеше да се насити на уханията на ливадата, които земята демонстрира около нея. Забелязах, че от време на време Афродита прокарва пръсти по тялото си, сякаш отмества високи, уханни треви. Очевидно не беше толкова безразлична към онова, което току-що ѝ се беше случило, както се преструваше.

— Афродита ще направи същото като вас. Тя ще прерови съвестта си и ще постъпи правилно.

Афродита се огледа насмешливо, сякаш търсеше нещо, скрито в мрака, а сетне повдигна рамене.

— Опа. Аз май нямам съвест.

— Престани! — креснах аз и енергията, която създадох в кръга, връхлетя между Афродита и мен и застрашително се уви около тялото ѝ. Тя засили гласа ми и сините очи на Афродита се разшириха от изненада и страх. — Не тук. Не в кръга. Няма да се преструваш и да лъжеш. Решавай сега. И ти имаш избор. Знаем, че пренебрегваше Никс. Може да решиш да продължиш да я пренебрегваш, но ако предпочетеш да се подчиняваш на волята на богинята, няма да го правиш с лъжи и омраза.

Помислих, че тя ще излезе от кръга и ще си тръгне. Искях да го стори. Щеше да бъде по-лесно никой да не представлява земята. Можех сама да запаля зелената свещ и да я забия в земята. Афродита обаче ме изненада и това беше само първата от множеството изненади, които Никс щеше да ми поднесе.

— Добре. Ще остана.

— Хубаво — отвърнах аз и погледнах приятелите си. — Съгласни ли сте?

— Да — измънкаха те.

— Тогава кръгът ни е пълен.

Преди да се случи още нещо странно, тръгнах в посока обратна на часовниковата стрелка, обиколих кръга и се сбогувах с всяка природна стихия. Сребрилата нишка на силата изчезна, оставяйки уханията на океан, диви цветя и топъл ветреца. Никой не казваше нищо и неловкото мълчание продължи, докато започнах да изпитвам

съжаление към Афродита. Разбира се, както обикновено, тя отвори уста и унищожи всякакво съчувствие, което някой би изпитал към нея.

— Не се тревожете! Ще ви оставя на събирането ви на „Драconi и тъмници“^[1] — подигравателно подметна тя.

— Хей, ние не играем на „Драconi и тъмници“ — обади се Джак.

— Хайде, имаме време да отидем в денонощния ресторант и да хапнем нещо, преди да започне филмът — каза Деймиън и без да обръща внимание на Афродита, групата тръгна, като бърбеха колко страхотни са спартанците и как този път, когато гледат „Триста“, ще броят колко актьори вампири участват във филма.

Те се бяха отдалечили на няколко метра, когато Ерик забеляза, че не съм с тях.

— Зоуи? — извика той. Всички спряха и се спогледаха, очевидно изненадани, че Афродита и аз все още стоим в разтурения кръг. — Няма ли да дойдеш? — Той внимаваше гласът му да прозвучи безразлично, но аз видях, че челюстите му са стиснати от раздражение или безпокойство.

— Вие вървете. Ще дойда, след като си поговоря с Афродита.

Очаквах, че Афродита ще подхвърли някоя остроумна забележка, но тя не го стори. Погледнах я крадешком и видях, че се е втренчила в мрака и не обръща внимание на приятелите ми и мен.

— Но, Зи, ще пропуснеш палачинките с шоколад — рече Джак.

Усмихнах му се.

— Няма проблем. Снощи изядох няколко. Нали имах рожден ден.

— Двете трябва да говорят. Да вървим — подкани ги Ерик.

Тонът на гласа му не ми хареса. Прозвуча така, сякаш не му пукаше, но преди да добавя още нещо, той тръгна. По дяволите! Определено трябваше да отделя време да изгледа нещата с него.

— Ерик иска да става каквото той иска и гадже, което да поставя него пред всичко останало. — Предполагам, че едва сега го откриваш — рече Афродита.

— Няма да говоря за Ерик с теб. Искам само да чуя какво от волята си ти е показала Никс.

— Не трябваше ли вече да знаеш каква е волята на Никс? Нали си избрана от нея?

— Афродита, главата ме боли ужасно. Искам да бъда с приятелите си, да ям палачинки с шоколад и да гледам „Триста“ с гаджето си. Ето защо вече съм уморена от старанието ти да се представяш за кучка. Отговори ми на въпроса и после всяка от нас ще прави каквото иска. — Потърках челото си. Последното, което очаквах, беше бомбата, която тя хвърли върху мен.

— Искаш да отговоря на въпроса ти, за да отидеш на среща със съществото, в което се е превърнала Стиви Рей, нали?

Усетих, че лицето ми пребледня:

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Хайде да се поразходим — отвърна тя и тръгна покрай огромния каменен зид, който опасваше двора на училището.

— Не, Афродита. — Хванах я за ръката. — Каж ми какво знаеш.

— Виж, не мога да си намеря място, защото имах видение. Не беше като другите и ме накара да дойда тук. — Афродита се отскубна от мен и прокара пръсти по челото си, сякаш и нея я болеше главата. За пръв път забелязах, че ръцете и цялото й тяло треперят и е болезнено бледа.

— Добре. Да се поразходим.

Тя мълча известно време и аз трябваше да положа усилия да не я сграбча, да я разтърся и да я принудя да ми каже как е разбрала за Стиви Рей. Когато най-после продума, Афродита не ме гледаше, сякаш не говореше на мен, а на мрака.

— Виденията ми се променят. Всичко започна с убийствата на човешките хлапета. По-рано виждах нещата само като страничен наблюдател. Гледах какво се случва, но не бях засегната. Разбирах всичко и всички. С онези момчета беше различно. Вече не бях безпристрастен наблюдател, а една от жертвите. Чувствах как ме убиват заедно с тях. — Тя млъкна и потрепери. — Освен това вече не виждам нещата ясно. Всичко се превръща в голяма бъркотия от страх, паника и налудничави емоции. Пред очите ми пробягват неща, които мога да разпознавя или разбера, както когато ти казах, че трябва да измъкнеш Хийт от тунелите или той ще умре. През повечето време обаче съм уплашена и обърквана и след това се чувствам ужасно. — Тя ме погледна, сякаш едва тогава си спомни, че вървя до нея. — Така

беше и с видението, когато видях, че баба ти ще се удави. Всъщност аз бях баба ти и за щастие съзрях моста и знаех къде във водата е тя.

Кимнах.

— Спомням си, че не ми разказа много. Реших, че е, защото не искаш, а не защото не можеш да ми кажеш.

Афродита се усмихна иронично:

— Да, знам. Не че ме интересува какво си помислила.

— Разкажи ми за Стиви Рей. — Боже, как ме дразнеше това момиче.

— От един месец няхах видения и това беше хубаво, тъй като родителите ми настояваха да ги посетя през зимната ваканция. — Гримасата ѝ говореше, че посещенията при родителите ѝ не са приятни. Вече го знаех. На последната родителска среща случайно станах свидетел на кошмарна сцена между Афродита и родителите ѝ. Баща ѝ е кмет на Тулса, а майка ѝ е като сатана. Пред тях моите родители изглеждат като ангели.

— И моите родители ми вдигнаха скандал вчера, точно на рождения ми ден.

— Вторият ти баща не е ли един от психопатите на Църквата на вярващите?

— Да. Баба го нарече лайнян пуяк.

Тя се засмя. Искрено. Гледах я и се чудех как усмивката преобрази лицето ѝ от студено и хубавко в топло и красиво.

— Мразя родителите си — добавих аз.

— Че кой не ги мрази?

— Стиви Рей. Или поне не ги мразеше, преди... — Гласът ми постепенно заглъхна и аз едва потиснах желанието си да избухна в сълзи и да се почувствам неудобно.

— Точно тази част от видението вече се случи. Стиви Рей е превърната в чудовище.

— Тя не е чудовище! Просто не е такава, каквато беше.

Афродита повдигна едната си вежда.

— Бих казала, че това е подобрение, ако не бях видяла в какво се е превърнала.

— Каж ми какво видя.

— Видях, че убиват вампири. Беше ужасно. — Афродита млъкна, за да преглътне, сякаш усилено се опитваше да не повърне.

— Кой? Стиви Рей ли ги убиваше?

— Не. Това беше друго видение.

— Добре, обърках се.

— Да, новите ми видения са много объркани и изпълнени с болка и страх. Абсолютно гадни.

— Стиви Рей не присъстваше в онова, където умираха вампири, така ли?

Афродита поклати глава.

— Не, но имах чувството, че двете вървят заедно. — Тя въздъхна. — Видях Стиви Рей. Беше ужасяваща. Мръсна, кльошава и очите ѝ горяха със странен червен блясък. И няма да повярваш как беше облечена. Е, не че някога се е издокарвала по модата, но все пак.

— Да, да, разбирам. Видяла си я нежива.

— Била е тя, нали? Превърната е в клише на вампир, както от векове ни наричат чудовищните човеци.

— Не всички човеци. Трябва да преодолееш гадното си отношение към хората. И ти си била такава.

— Бях влюбена в Шон Уилям Скот. Това беше стара новина.

Афродита отметна назад косите си.

— Все едно. Видях как Стиви Рей умира. Отново. Този път наистина. Ако видението се сбъдне, това ще означава, че смъртта на вампирите наистина ще се случи. Трябва да намерим начин да спасим Стиви Рей, защото Никс не е доволна, че група вампири ще бъдат убити.

— Как умря Стиви Рей?

— Неферет я уби. Издърпа я на пряка слънчева светлина и Стиви Рей изгоря.

---

[1] Dungeons and Dragons — ролева фентъзи игра. Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— По дяволите. Тогава тя наистина не може да излиза на слънчева светлина.

— Не го ли знаеше? — попита Афродита.

— Със Стиви Рей не се говори лесно, откакто тя... умря, така да се каже.

— Но ти си я видяла и си разговаряла с нея, нали?

Спрях и застанах пред нея.

— Виж, не трябва да казваш на никого за Стиви Рей.

— Не думай. Мислех да напиша статия в училищния вестник.

— Говоря сериозно, Афродита.

— Не се дръж с мен като с идиотка. Ако някой, освен нас знае за Стиви Рей, това е Неферет. Сигурно знае, защото чете мислите на всеки. Е, с изключение на нашите.

— И твоите ли мисли не може да чете?

Усмивката ѝ беше самодоволна и ненавистна.

— Никога не е можела. Как мислиш, че ми се разминаха толкова много неща?

— Чудесно. — Ясно си спомнях каква отвратителна кучка беше Афродита като лидер на „Дъщерите на мрака“. Всъщност, откакто я познавах, тя беше егоистична, зловна и изпълнена с омраза. Вярно, виденията ѝ ми помогнаха да спася баба и Хийт, но тя даде ясно да се разбере, че не ѝ пука за тях, и помогна само защото имаше полза. Присвих очи и я погледнах. — Обясни ми защо си правиш труда да ми разказваш всичко това. Каква е изгодата за теб?

Афродита отвори широко очи, преструвайки се на невинна, и заговори със смешен акцент на южняшка красавица.

— Какво имаш предвид? Помагам ти, защото ти и приятелите ти сте ми симпатични.

— Зарежи глупостите, Афродита!

Лицето ѝ придоби безразлично изражение и гласът ѝ отново стана нормален.

— Да речем, че трябва да компенсирам за много неща.

— Пред Стиви Рей?

— Пред Никс. — Тя отмести поглед встрани. — Ти вероятно няма да го разбереш, защото имаш уникални способности и нови дарове от Никс и си олицетворение на съвършенството, но след време ще осъзнаеш, че невинаги е лесно да постъпваш правилно. Други неща и хора ти се намесват. — Афродита се засмя горчиво. — Е, ти може би няма да сбъркаш. Аз обаче сгрехих. Може и да не ми пука за теб или Стиви Рей и за никого тук в училище, но държа на Никс. — Гласът ѝ потрепери. — Знам какво е да мислиш, че богинята се е отрекла от теб, и не искам отново да изпитам същото чувство.

Докоснах ръката ѝ.

— Никс не се е отрекла от теб. Неферет разпространява тези лъжи, за да не вярваме на виденията ти. Знаеш, че тя има пръст в превръщането на Стиви Рей в нежива, нали?

— Знам го от видението, когато видях как Стиви Рей умира. — Афродита се изсмя. — Добре, че Неферет не може да чете нашите мисли. Нямам представа какво би направила с новак, който знае колко е зла.

— Ясно ѝ е, че аз знам.

— Шегуваш се!

— Знае, че я подозирам. — Поколебах се и после реших, че мога да ѝ кажа. Колкото и да беше странно, оказваше се, че Афродита (или вещицата) е единствената в света, с която мога да разговарям. — Неферет се опита да изтрие паметта ми в нощта, когато спасих Хийт от неживите починали хлапета. Известно време имаше успех, но веднага разбрах, че нещо не е наред. Използвах силата на природните стихии, за да излекувам паметта си, и позволих на Неферет да разбере, че помня какво се е случило.

— Позволила си ѝ да разбере?

Засуетих се:

— Тя ме заплаши. Заяви, че никой няма да ми повярва, ако кажа нещо против нея. И това ме ядоса. Отговорих, че няма значение дали някой вампир, или новак ще ми повярва, защото Никс ми вярва.

Афродита се усмихна.

— Обзалагам се, че това я е вбесило.

— Да. — Всъщност дори се успокоявам, като си помисля колко бясна беше Неферет. — Но тя замина веднага след това на зимна ваканция и оттогава не съм я виждала.

— Скоро ще се върне.

— Знам.

— Страхуваш ли се?

— Много.

— Не те обвинявам. Добре, ето какво знам със сигурност от моите видения. Трябва да заведем Стиви Рей на безопасно място и далеч от всичките тези неща. И трябва да го направим веднага, преди Неферет да се върне. Между двете има някаква връзка. Не разбирам каква е, но знам, че съществува и че е лоша. — Афродита изкриви лице в гримаса, сякаш току-що бе вкусила нещо гнусно. — Цялата история с неживите мъртви чудовища е лоша. Отвратителни същества.

— Стиви Рей не е като другите.

Тя ме погледна така, сякаш искаше да каже, че не ми вярва.

— Замисли се. Защо Никс ще дава на някой новак такава могъща дарба като връзка със земята и после ще я остави да умре? А след това ще я възкресява? — Млъкнах и се зачудих как да я накарам да разбере. — Мисля, че връзката ѝ със земята е причината Стиви Рей да запази част от човечността си и ако ѝ помогнем, ще си възвърне и останалата. Или ако намерим начин да я излекуваме и я превърнем в новак, или може би дори във възрастен вампир, Стиви Рей ще се оправи, а това ще означава, че има шанс и за останалите.

— Имаш ли идеи как можем да я оправим?

— Не, никакви — отговорих аз, а после се ухилих. — Но сега ще ми помага могъща новачка с видения и връзка със земята.

— Страхотно. Почувствах се много по-добре.

Не исках да го призная пред Афродита, но истината беше, че възможността да говоря с нея за Стиви Рей и помощта ѝ да решим какво да направим повишиха настроението ми.

— Е, как ще намерим Стиви Рей? — попита тя и изкриви устни. — Не ми казвай, че очакваш да пълзя в гнусните тунели с теб.

— В три часа след полунощ ще се срещнем в павилиона във „Филбрук“

— Стиви Рей ще дойде ли?

Прехапах устни.

— Обещах ѝ каубойски дрехи, затова мисля, че ще дойде.

Афродита поклати глава.

— Уж умира, а после се съживява, но вкусът ѝ за дрехи си остава същият.

— Очевидно.

— Това вече наистина е тъжно.

— Да — въздъгнах аз. Обичах Стиви Рей, но дори аз трябваше да призная, че тя се обличаше като селско момиче.

— Къде ще я заведеш, след като ѝ дадеш дрехите?

Не смятах за необходимо да споменавам, че бих искала да я заведа да се изкъпе в някоя баня.

— Не знам. Не съм мислила за това, а само да ѝ занеса дрехи и кръв.

— Кръв!

— Тя трябва да пие човешка кръв, иначе ще полудее.

— Вече не е ли луда?

— Не! Стиви Рей се бори с проблемите си.

— Проблеми?

— Много проблеми.

— Е, добре, все едно. Трябва да решиш къде да я заведеш. Тя не може да остане с другите. Това няма да ѝ помогне.

— Ще се опитам да я убедя да дойде тук. Лесно мога да я скрия някъде, докато повечето вампири ги няма.

— Не може да я доведеш тук. — Афродита пребледня. — Тук я видях да умира. Отново.

— По дяволите! Тогава не знам какво да направя — признах.

— Може да я заведеш в предишния ми дом.

— Да, родителите ти проявяват разбиране. Страхотна идея, Афродита.

Тя завъртя очи.

— Родителите ми ги няма. Заминаха рано сутринта на ски в Брекенридж за три седмици. Освен това тя няма да бъде в къщата. Родителите ми живеят в една от старите сгради малко по-нататък по улицата във „Филбрук“, но имат апартамент в гаража, който навремето използваха за жилище на прислугата. Сега само баба отсяда там, когато ни дойде на гости, защото мама я настани в първокласен скъп старчески дом със засилена охрана. Затова не се тревожи. Всичко в

апартамента би трябвало да работи — електричество, вода и други неща.

— Мислиш ли, че Стиви Рей ще се чувства добре там?

Афродита повдигна рамене.

— При всички случаи ще бъде в по-голяма безопасност, отколкото тук.

— Добре. Тогава тя отива там.

— Дали ще издържи?

— Да — излъгах аз. — Ще ѝ кажа, че хладилникът е пълен с кръв. — Въздъгнах. — Макар че нямам представа как да намеря чаша кръв, още по-малко пълен хладилник.

— В кухнята има.

— В дома ти? — озадачено попитах аз.

— Не, за Бога. Следи мисълта ми. Тук има кръв. В голям хладилен контейнер от неръждаема стомана в кухнята. Тя е за вампирите. Непрекъснато пристигат пресни запаси от човешки донори. Всички от висшето общество знаят за това. Понякога вземаме кръвта с ритуал.

— Трябва да стане. Сигурно ще мога да се вмъкна в кухнята и да взема малко кръв, без да ме хванат. — Намръщих се. — Моля те, само не ми казвай, че е в мензура или нещо друго, също толкова неудобно за носене. — Обичах да пия кръв, но мисълта действително да го направя, все още ме отвращаваше. Знам, че се нуждая от терапия.

— В найлонови пликчета е, като в болниците. Няма за какво да се притесняваш.

Несъзнателно бяхме завили надясно и вървахме към общежитието.

— Ела тази вечер с мен — заявих аз.

— В кухнята ли?

— Не, при Стиви Рей. Ще ни покажеш дома си и как да влезем в апартамента.

— Тя няма да иска да ме види.

— Знам, но ще трябва да го превъзмогне. Стиви Рей знае, че твоето видение спаси баба ми. Когато ѝ кажа, че си имала видение за нея, тя ще повярва. — Радвах се, че говоря толкова убедено, защото определено не се чувствах сигурна в думите си. — Но може би ще

бъде най-добре, ако се скриеш и изчакаш, докато говоря с нея, преди да те види.

— Виж, опитвам се да постъпя правилно, но няма да се крия от момиче, което използвах като хладилник.

— Не я наричай така! — скастрих я аз. — Не ти ли е хрумвало, че голяма част от проблемите ти не са заради Неферет и всичките ѝ тъпотии, ами за това, че имаш гадно, негативно отношение?

Афродита озадачено повдигна вежди.

— Да, мислила съм за това, но аз не съм като теб. Не съм позитивна и добронамерена. Я ми кажи нещо. Ти смяташ, че по същество хората са добри, нали?

Въпросът ѝ ме изненада, но аз повдигнах рамене и кимнах.

— Предполагам.

— Аз пък мисля, че повечето хора — и вампирите, и човеците — са гадняри. Преструват се. Правят се на добри, но всъщност всеки момент може да покажат същинската си злоба.

— Потискащо е да живееш с тази мисъл.

— Ти го наричаш потискащо. За мен е реалистично.

— Имаш ли изобщо доверие на някого?

Афродита отмести поглед встрани.

— Не. Така е по-лесно. Ще го разбереш. — Тя отново ме погледна в очите и аз не можах да разгадая странния им израз. — Властта променя хората.

— Аз няма да се променя. — Щях да добавя още нещо, но си спомних, че само допреди няколко месеца, ако някой ми беше казал, че ще се натискам с възрастен мъж, когато имам не едно, а две гаджета, щях да отговоря, че няма начин да стане. Това не означаваше ли, че съм се променила?

Афродита се усмихна, сякаш бе прочела мислите ми.

— Не говорех за теб, а за хората наоколо.

— Не искам да се заяждам, но избирам приятелите си по-добре от теб.

— Ще видим. Като стана дума за това, не трябваше ли да ходиш на кино, за да се срещнеш с приятелите си?

Въздъгнах.

— Да, но няма да мога да отида. Трябва да намеря кръв и дрехи за Стиви Рей и искам да се отбия в „Уолмарт“ да купя мобилен

телефон. Реших, че ще бъде добра идея да го дам на Стиви Рей, за да ми се обажда.

— Хубаво. Вземи ме пред тайната врата в източния зид в два и половина. Ще имам достатъчно време да отида до „Филбрук“ преди Стиви Рей.

— Добре. Трябва само да изтичам до стаята си, да взема някои дрехи на Стиви Рей и чантата си и тръгвам.

— Аз ще вляза първа в общежитието.

— Какво?

Афродита ме погледна така, сякаш ме мислеше за умствено изостанала.

— Няма да искаш да те видят с мен. Ще си помислят, че сме приятелки или някое друго абсурдно нещо.

— Не ме интересува какво мислят хората, Афродита.

Тя завъртя очи.

— Мен пък ме интересува. — Афродита забърза към общежитието.

— Хей! — извиках аз и тя погледна през рамо. — Благодаря ти, че ми помагаш.

Афродита се намръщи.

— Няма защо. Искам да ти помогна, но не казвай на никого за това. — Тя поклати глава и продължи да върви.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Намерих медальона със сърцето, докато ровех в чекмеджето, за да взема дрехи за Стиви Рей. Бях с него в нощта, когато тя умря, и щом се върнах в нашата стая, взводът на вампирите по разчистването (или както там го наричат) вече беше идвал и бе взел нещата на Стиви Рей. Много се ядосах. Настоях да върнат някои от нещата ѝ, защото исках да запазя спомени от нея, и Анастасия, преподавателката по магии и ритуали (добра жена, омъжена за Дракона, инструкторът по фехтовка), ме заведе в таен склад. Натъпках някои от нещата на Стиви Рей в чанта и я сложих в дрешника ѝ. Спомням си, че Анастасия се държа мило с мен, но не одобри, че вземам спомени от Стиви Рей.

Когато някой новак умре, вампирите очакват от нас да го забравим и да продължим да живеем така, сякаш нищо не се е случило.

Не мисля, че това е правилно. Нямах намерение да забравя най-добрата си приятелка още преди да разбере, че тя е нежива. Извадих дънките ѝ и от джоба падна нещо — измачкан плик с името ми, надраскано с криволичещия почерк на Стиви Рей. Стомахът ме заболя, когато го отворих. Вътре имаше картичка за рождения ми ден — смешна рисунка на котка (която много приличаше на Нала), издокарана с островърха шапчица, но намръщена. На вътрешната страница пишеше: „ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН ИЛИ КАКВОТО И ДА ИМАШ, СЯКАШ МЕ ИНТЕРЕСУВА. АЗ СЪМ КОТКА.“ Стиви Рей бе нарисувала голямо сърце и беше написала: „ОБИЧАМЕ ТЕ! СТИВИ РЕЙ И НАЦУПЕНАТА НАЛА“ На дъното на плика имаше сребърна верижка. Вдигнах я и видях, че на нея е окачено изящно сребърно сърчице. Пръстите ми трепереха, докато отварях медальона. Отвътре изпадна прегънатая няколко пъти снимка. Изгладих я и изхлипах, когато видях, че е изрязана от снимка, която бях направила на двете ни (като държах фотоапарата пред нас). Избърсах очите си, сгънах снимката, върнах я в медальона и го сложих на врата си. Верижката беше къса и сребърното сърце се вмести точно във вдлъбнатината под гърлото ми.

Намирането на колието ме накара да се почувствам по-силна и вземането на кръвта от кухнята беше много по-лесно, отколкото си го представях. Взех голямата си чанта, вместо марковата чантичка, която си купих в бутика на площад „Утика“ миналата година, и която обикновено нося. В голямата слагах учебниците си, когато учех в прогимназията в „Счупена стрела“, преди да бъда белязана и животът ми да се взриви. В нея можеше да се побере дебело дете (стига да беше ниско), затова лесно натъпках тъпите дънки „Роупър“ на Стиви Рей, тениска, черните й каубойски ботуши, белъо и чорапи и пак остана място за пет торбички кръв. Да, бяха отвратителни. Да, искаше ми се да пъхна сламка в едната и да изсмуча съдържанието й като вкусен плодов сок. Наистина съм отвратителна.

Трапезарията и кухнята бяха затворени и вътре нямаше никого, но както всичко останало в училище, не бяха заключени. Влязох и излязох безпроблемно, като внимателно държах пълната с пликчета кръв чанта и се опитвах да си придам безразличен и невинен вид. (Никак не ме биваше да крада.)

Тревожех се да не срещна Лорън (когото усилено се опитвах да забравя, но не чак толкова много, че да махна диамантените обеци), но видях само едно момче от трети курс на име Иън Боузър. Той е глуповат и кльощав, но забавен. Бях в часовете по драматично изкуство с него и знаех, че Иън е лудо влюбен в преподавателката, професор Нолън. Всъщност той я търсеше, когато едва не се блъсна в мен, докато излизах от трапезарията.

— О, Зоуи! — Иън нервно ме поздрави почтително по вампирски, като сложи юмрук на сърцето си. — Не исках да те прегазя.

— Няма проблем. — Не ми беше приятно, когато хлапетата ставаха нервни и се плашеха в мое присъствие, сякаш мислеха, че може да ги превърна в зли чудовища. Тук беше „Домът на нощта“, а не „Хогуортс“. (Да, чела съм книгите за Хари Потър, а харесвам и филмите. Това е поредното доказателство, че съм интелектуалка.)

— Да си виждала професор Нолън?

— Не. Дори не знам дали се е върнала от зимната ваканция.

— Върна се вчера. Уговорихме се да се срещнем преди трийсет минути. — Той се ухили и се изчерви. — Искам да стигна до финалите на конкурса за монолог от Шекспир догодина и я помолих да ме подготви.

— Чудесно. — Горкото хлапе. Никога нямаше да стигне до финала на тъпия конкурс, докато гласът му не престанеше да мутира.

— Ако я видиш, би ли й казала, че я търся?

— Разбира се.

Иън хукна по коридора, а аз стиснах чантата и се отправих към паркинга и след това към „Уолмарт“ Купуването на мобилен телефон, сапун, четка за зъби и компактдиск на Кени Чесни беше лесно. Трудното беше телефонният разговор с Ерик.

— Зоуи? Къде си?

— Още съм в училище. — Това не беше буквална лъжа. Тъкмо отбивах от пътя, за да спра пред мястото в източната ограда, където имаше тайна врата, която водеше до задната страна на училището. Казвам „тайна“, въпреки че десетки новаци и вероятно всички вампири знаеха за нея. Беше негласна училищна традиция от време на време новациите да се измъкват от територията на училището, за да извършват някои ритуали или да се държат лошо.

— Още си в училище? — Ерик се разтревожи. — Но филмът почти свърши.

— Знаем. Съжалявам.

— Добре ли си? Не трябва да обръщаш внимание на глупостите, които Афродита бръщолечи.

— Да, знам, но тя не каза нищо за теб. — Или поне не много. — Само че в момента съм много притеснена и трябва да помисля за някои неща.

— Пак „неща“ — Гласът му не прозвуча доволно.

— Наистина съжалявам, Ерик.

— Да, добре. Няма проблем. Ще се видим утре или по-нататък. Чао — рече той и затвори.

— По дяволите!

Афродита почука на стъклото от другата страна и ме накара да подскоча и да изпищя. Оставих телефона и се пресегнах да й отворя.

— Бас лоя, че той е бесен — отбеляза тя.

— Нима имаш ненормално остър слух?

— Не, ненормално добра способност да отгатвам. Освен това познавам нашето момче Ерик. Тази вечер ти му върза тенекия и той е бесен.

— Първо, Ерик не е наше момче, а мое момче. Второ, не съм му вързала тенекия. И трето, няма да говоря за Ерик с теб, госпожице Свирка.

Вместо да посипе огън и жупел върху мен, както предполагах, Афродита се засмя.

— Е, добре. Все едно. И не отхвърляй нещо, преди да го опиташ, госпожице Благоприличие.

— Нека сменим темата. Имам идея как да се оправим със Стиви Рей. Не мисля, че трябва да се криеш. Покажи ми как да стигна до дома на родителите ти. Ще те оставя там и после ще отида да взема Стиви Рей.

— А искаш ли да си тръгна, преди да я доведеш?

Вече бях мислила по този въпрос. Изкушавах се, но истината беше, че по всяка вероятност се налагаше Афродита и аз да работим заедно, за да спасим Стиви Рей, затова неживата ми най-добра приятелка трябваше да свиква с Афродита. Пък и вече правех крадешком достатъчно много неща. Не можех да крия момиче, заради което пазех тайни от всички други. Ако в това имаше някаква логика, разбира се.

— Не. Стиви Рей ще трябва да свикне с теб. — Погледнах Афродита, когато спрях пред знак „Стоп“, и внимателно добавих: — Или може би ще направи услуга на всички и ще те изяде.

— Хубаво, че винаги гледаш оптимистично на нещата — иронично отбеляза тя. — Завий наляво тук. След това, когато стигнеш до Пеория Стрийт, свърни пак наляво и карай няколко преки, докато видиш големия знак, който сочи към разклона за „Филбрук“

Изпълних указанията ѝ. Не разговаряхме, но не усещах неловко напрежение между нас. Беше странно, че е толкова лесно да бъда с Афродита. Не че тя не си оставаше кучка, но започвах да я харесвам. А може би това беше поредният симптом, който сериозно трябваше да се замисля дали да не подложат на терапия, и разсеяно се зачудих дали „Прозак“, „Лексапро“, или някой друг чудесен антидепресант въздейства на новациите.

Видях знака за „Филбрук“ и завих наляво.

— Почти пристигнахме. Петата къща вдясно. Мини по локалната алея. Тя заобикаля къщата и води до апартамента в гаража.

Приближихме се и аз поклатих глава.

— Тук ли живееш?

— Живеех.

— Страхотно е! — Къщата беше такава, в каквато си представях, че живеят богатшите в Италия.

— Ами! Проклет затвор.

Приготвих се да изръся нещо полупроницателно от сорта, че Афродита е свободна сега, след като е белязана, и е законно еманципирана непълнолетна. Можеше да заяви на родителите си да се разкарат (както бях направила аз), но следващата ѝ остроумна забележка ме накара да забравя всички хубави неща, които смятах да изрека.

— И е много досадно, че ти си прекалено добродетелна, за да ругаеш и псуваш. Ако изречеш „Да ти го начукам“, това няма да те убие. Няма дори да означава, че не си девствена.

— Ругая. Казвам „По дяволите“ При това често. — Защо изведнъж изпитах желание да защитя предпочитанието си да не псувам?

— Все едно — засмя се Афродита.

— И няма нищо лошо в това да си девствена. По-добре е, отколкото да си боклук.

Тя продължи да се смее.

— Имаш още много да учиш, Зи. — Афродита посочи сграда, която приличаше на миниатюрен вариант на жилището.

— Заобиколи и отиди отзад. Оттам се влиза в апартамента и колата ти няма да се вижда от улицата.

Спрях зад разкошния гараж и слязох от колата. Афродита отключи вратата и видях стълби, а после я последвах в апартамента.

— Боже, слугите трябва да са живели доста добре навремето! — измърморих аз, докато оглеждах лъскавите дъски на пода, кожените мебели и искрящата от чистота кухня. Нямаше евтини дреболии, които да развалят обстановката, но имаше свещи и скъпи вази. Спалнята и банята бяха в другия край на апартамента. Надникнах и видях голямо легло с пухени завивки и възглавници. Предположих, че банята е по-хубава от спалнята на родителите ми.

— Подходящ ли е? — попита Афродита. Приближих се до прозореца.

— Плътни завеси. Хубаво.

— И капаци. Виж. Спускат се оттук. — Тя ми ги демонстрира.
Кимнах към телевизора с плосък екран.

— Има ли кабелна телевизия?

— Разбира се. И куп дискове с филми.

— Идеално. — Тръгнах към кухнята. — Ще взема едно пликче с кръв, а другите ще оставя тук и после отивам при Стиви Рей.

— Добре. Аз ще гледам телевизия.

Вместо да изляза, се прокашлях неспокойно. Афродита ме погледна.

— Какво има?

— Стиви Рей не изглежда и не се държи като преди.

— Така ли? Нямах да имам представа, ако не ме беше светнала. Повечето хора, които умират и после се връщат в живота като чудовища кръвопийци, изглеждат и се държат по един и същ начин.

— Говоря сериозно.

— Зоуи, видях Стиви Рей и някои от другите същества във виденията си. Те са ужасяващи.

— По-лошо е, когато ги видиш в действителност.

— Няма да съм изненадана.

— Не искам да ѝ казваш нищо.

— Имаш предвид, че е мъртва и така нататък? Или че е ужасяваща?

— И двете. Не желая да я уплашим, и да скочи върху теб и да разкъса гърлото ти. Вероятно ще мога да я спра, но не съм сто процента сигурна. И освен че ще бъде отвратително и трудно за обяснение, неприятно ми е да мисля какво ще прави всичката тази кръв в този страхотен апартамент.

— Колко мило от твоя страна.

— Хей, Афродита, опитай нещо ново, например да бъдеш добра.

— Тогава най-добре да мълча.

— И това може да е полезно. — Отправих се към вратата. — Ще се помъча да я доведа, колкото мога по-скоро.

— Хей! Тя наистина ли може да разкъса гърлото ми?

— Абсолютно — отвърнах аз и затворих вратата след себе си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Знаех, че Стиви Рей е отишла в павилиона на музея „Филбрук“ преди мен. Не я виждах, но усещах миризмата ѝ. Пфу, гадост. Надявах се, че банята и шампоанът ще премахнат вонята, но малко се съмнявах. В края на краищата тя беше мъртва.

— Стиви Рей, знам, че си някъде тук — тихо подвикнах аз. Вампирите имат способността да се движат безшумно и да създават нещо като мехур от невидимост около себе си. Новаците също притежават тази способност, но не е толкова съвършена. Тъй като съм странно надарена новачка, аз се придвижвах доста добре и не можеше да ме види никой, който зяпа през прозореца в три часа след полунощ, например пазачът от охраната на музея. Ето защо бях убедена, че съм невидима в сумрачните приказни владения на музея, но нямах представа дали мога да скрия и Стиви Рей. С други думи, трябваше да я взема и бързо да се махнем оттам.

— Излез! Нося ти дрехи, кръв и най-новия диск на Кени Чесни. — Последното безсрамно добавих като подкуп. Стиви Рей беше влюбена в Кени Чесни. И това не го разбирах.

— Кръвта! — изсъска от храстите покрай външната основа на павилиона глас, който можеше да е на Стиви Рей, ако е настинала или загубила и последната си капка разсъдък.

Заобиколих павилиона и надзърнах в гъстите, но красиво подрязани храсти.

— Стиви Рей?

С горящи в страховито червено очи тя изскочи от храстите и се хвърли към мен.

— Дай ми кръвта!

Боже мой, Стиви Рей приличаше на абсолютно луда за връзване. Бързо бръкнах в чантата, извадих пликчето с кръвта и ѝ го дадох.

— Чакай малко. Тук някъде имам ножици и ще... Издавайки отвратително ръмжене, тя разкъса със зъби пликчето, надигна го и изгълта кръвта. Изстиска и последните капки в устата си и го пусна на

земята. Дишаше така, сякаш току-що бе пробягала маратон, и най-сетне ме погледна.

— Гнус, а?

Усмихнах се и направих всичко възможно да не покажа колко съм ужасена.

— Баба все повтаря, че добрите обноски правят човека привлекателен... можеш да кажеш: „Никак не е хубаво, а?“ и да добавиш „благодаря“ следващия път.

— Нуждая се от още кръв.

— Взела съм още четири пликчета. Те са в хладилника в мястото, където ще се настаниш. Тук ли искаш да се преоблечеш, или ще изчакаш, докато отидем там и се изкъпеш? Наблизо е.

— Какви ги говориш? Дай ми дрехите и кръвта.

Очите ѝ вече не горяха в толкова яркочервено, но пак изглеждаше зла и обезумяла. Беше още по-слаба и бледа от предишната нощ. Поех си дълбоко дъх.

— Това трябва да спре, Стиви Рей.

— Сега съм такава. Няма да се променя. — Тя посочи очертаанията на полумесеца на челото си. — Тази луна никога няма да стане пълна и аз винаги ще бъда мъртва.

Втрених се в полумесеца. Избледнял ли беше? Реших, че определено изглежда по-светъл или поне не толкова ясен, а това не беше хубаво. Наистина ме разтърси.

— Ти не си мъртва — заявих аз. Друго не можах да измисля.

— Чувствам се мъртва.

— Е, не изглеждаш добре. И аз изглеждам зле, когато не се чувствам добре. Може би затова се чувстваш зле. — Бръкнах в чантата и извадих каубойските ѝ ботуши. — Виж какво съм ти донесла.

— Обувките не могат да оправят света.

Стиви Рей и Близначките биха поспорили по този въпрос и в гласа ѝ донякъде прозвуча част от предишното раздражение.

— Близначките твърдят друго.

Познатият тон в гласа ѝ отново стана безизразен и студен.

— Какво биха казали Близначките, ако ме видят?

Вгледах се в червените ѝ очи.

— Ще кажат, че ти е необходима баня и промяна в отношението, но ще бъдат и невероятно щастливи, че си жива.

— Не съм жива. Това се опитвам да те накарам да разбереш.

— Стиви Рей, няма да го разбера, защото ти вървиш и говориш. Изобщо не приличаш на мъртвец. Мисля, че си се променила. Не както аз се променям и се превръщам във възрастен вампир. Промяната в теб е различна и по-мъчителна, отколкото онова, което става с мен. Затова преживяваш всичко това. Моля те, дай ми шанс да ти помогна. Не можеш ли да се опиташ да повярваш, че всичко ще се оправи?

Дадох ѝ отговора, който чувствах дълбоко в душата си, и в същия миг разбрах, че съм взела правилното решение.

— Сигурна съм, че ще се оправиш, защото съм убедена, че Никс все още те обича и е допуснала това да се случи с теб поради някаква необяснима все още за мен причина.

Надеждата, която блесна в червените ѝ очи, беше болезнена за гледане.

— Наистина ли мислиш, че Никс не се е отказала от мен?

— Нито Никс, нито аз. — Без да обръщам внимание на миризмата ѝ, аз я прегърнах. Тя не ми отвърна със същото, но не ме и захапа за шията, затова реших, че бележим напредък. — Хайде. Мястото, което ти намерих, е малко по-нататък по улицата.

Тръгнах и след кратко колебание тя ме последва. Излязохме от територията на музея и поехме по Двайсет и седма улица, където беше домът на Афродита (или по-точно на смахнатите ѝ родители), беше пресечка на „Рокфорд“ Движейки се като насън, вървах в тъмнината и се съсредоточавах, за да обвия двете ни в тишина и невидимост. Стиви Рей ме следваше на две-три крачки. Наоколо цареше мрак и първична тишина. Вдигнах глава и погледнах през голите клони на огромните стари дървета от двете страни на улицата. Би трябвало да мога да видя почти пълната луна, но вятърът бе довял облаци, които я закриваха цялата, и на мястото ѝ се забелязваше само белезникава светлина. Беше станало студено и се зарадвах, че променящият ми се метаболизъм ме предпазва от пронизващия вятър. Запитах се дали промените на времето измъчват Стиви Рей и се приготвих да я попитам, когато тя изведнъж заговори:

— На Неферет това няма да ѝ хареса.

— Това?

— Че аз съм с теб вместо с другите. — Стиви Рей изглеждаше много притеснена и нервно подръпна едната си ръка с другата.

— Успокой се. Неферет няма да разбере, че си с мен, поне докато не бъдем готови да ѝ позволим да узнае.

— Тя ще разбере веднага щом се върне и види, че не съм с останалите.

— Не. Само ще види, че те няма. Всичко може да ти се е случило. — И в същия миг ми хрумна мисъл, която беше толкова невероятна, че се заковах на място, сякаш щях да се блъсна в дърво. — Стиви Рей! Ти не трябва да бъдеш с другите вампири, за да се справиш!

— Какво?

— Това доказва, че си се Променила. Вече не кашляш и не умираш!

— Зоуи, аз вече умрях.

— Не, не, не! Нямах предвид това. — Хванах ръката ѝ, без да обръщам внимание, че тя мигновено я дръпна и направи крачка назад. Ти можеш да съществуваш без вампирите. Само възрастен вампир може да го прави. Ти и си се Променила, но по различен начин.

— И смяташ, че това е хубаво?

— Да! — Не бях толкова сигурна, колкото прозвучах, но бях твърдо решила да запазя позитивното си отношение пред Стиви Рей. Освен това тя не изглеждаше много добре. — Какво ти е?

— Нуждая се от кръв! — Стиви Рей избърса с трепереца ръка изцапаното си лице. Пликчето не ми беше достатъчно. Вчера ти ми попречи да се нахраня, а не съм яла от онзи ден. Става лошо, когато не се храня. — Тя наклони глава под странен ъгъл, сякаш слушаше глас във вятъра. — Чувам как кръвта ромоли във вените им.

— В чии вени? — Бях ужасена, но и заинтригувана.

Стиви Рей махна с ръка. Жестът беше дивашки и същевременно грациозен.

— Човеците, които спят около нас. — Гласът ѝ бе спаднал до дрезгав шепот. В тона ѝ имаше нещо, което ме накара да се приближа до нея, въпреки че очите ѝ отново бяха блеснали в аленочервено и миришеше толкова противно, че ми идваше да повърна. Има един буден. — Тя посочи огромно жилище вдясно от мястото, където бяхме спрели. — Момиче е... Младо... Сама е в стаята си...

Гласът ѝ звучеше като примамлива песен. Сърцето ми заблъска в гърдите.

— Откъде знаеш? — промълвих аз.

Стиви Рей насочи горящите си очи към мен. Знам много неща. Знам и за твоята жажда за кръв. Няма причина да не ѝ се отдадеш. Може да влезем в къщата, да отидем в стаята на момичето и да я нападнем заедно. Ще я споделя с теб, Зоуи.

За миг потънах в обсебеността, която възпламеняваше очите ѝ, и в собствената си потребност. Не бях пила човешка кръв, откакто вкусих кръвта на Хийт преди месец. Споменът за онази единствена прелестна глътка се бе запазил в тялото ми като възбуждаща тайна. Като хипнотизирана слушах как Стиви Рей ме омайва с приказките си за мрака, който ме завличаше в красивите си лепкави дълбини.

— Ще ти покажа как да влезем в къщата. Умея да долавям тайни начини. Ще убедиш момичето да ме покани... Не мога да вляза в чужд дом, ако не ме поканят. Но щом вляза... — Стиви Рей се изсмя.

Смехът ѝ ме изтръгна от унеса. По-рано смехът ѝ беше прекрасен — щастлив, младежки и невинно влюбен в живота, но сега прозвуча като злобно и изопачено ехо на предишната радост.

— Апартаментът е само две къщи по-нататък. В хладилника има кръв. — Обърнах се и тръгнах по улицата.

— Но не е топла и прясна — ядосано възрази Стиви Рей, ала ме последва.

— Достатъчно е прясна и има микровълнова фурна. Ще я стоплим за секунди.

Тя не каза нищо и след няколко минути стигнахме до дома на Афродита. Заведох Стиви Рей до апартамента в гаража, отворих вратата и влязох. Качвах се по стълбите, когато осъзнах, че тя не върви след мен. Втурнах се обратно към вратата и я видях, че стои навън в мрака. Виждаха се ясно само червените ѝ очи.

— Трябва да ме поканиш — обясни тя.

— О, извинявай. — Едва сега проумях думите ѝ и се стъписах от поредното доказателство за коренната разлика в душата на Стиви Рей. — Заповядай, влез.

Тя пристъпи напред и се блъсна в невидима преграда. Нададе вик на болка, който се превърна в ръмжене. Очите ѝ заблестяха към мен.

— Мисля, че планът ни няма да успее. Не мога да вляза тук.

— Нали каза, че трябва само да бъдеш поканена?

— От човек, който живее в къщата. Ти не живееш тук.

Над нас се разнесе студеният учтив глас на Афродита. (която за мое неудобство прозвуча като майка си).

— Аз живея тук. Влез.

Този път Стиви Рей прекрачи прага безпроблемно. Заизкачва се по стълбите и ме настигна, когато явно осъзна, че е чула гласа на Афродита. Видях как лицето ѝ се промени от безизразно в опасно и очите ѝ се присвиха.

— Довела си ме в нейния дом! — Стиви Рей говореше на мен, но гледаше Афродита.

— Да, и обяснението е лесно. — Реших да я хвана, ако побегне, но после си спомних колко нечовешки силна е станала и започнах да се съсредоточавам, и да се питам дали мога да използвам връзката си с вятъра, който да затвори вратата, преди тя да избяга.

— Как ще ми го обясниш? Знаеш, че мразя Афродита. — Стиви Рей ме погледна. — Аз умирам и сега тя е твоя приятелка?

Тъкмо си отварях устата да я уверя, че Афродита и аз не сме точно приятелки, когато надменният глас на Афродита ме прекъсна.

— Разсъждавай реално. Зоуи и аз не сме приятелки. Твоята малка група от интелектуални изроди все още е непокътната. Единствената причина да се забъркам във всичко това е, защото Никс има абсолютно странно чувство за хумор. Ето защо влизай или върви по дяволите. Не ми пука... — Гласът ѝ постепенно заглъхна, докато Афродита се връщаше в апартамента.

— Имаш ли ми доверие? — попитах аз.

Стиви Рей се втренчи в мен, дълго ме гледа и накрая отвърна:

— Да.

— Тогава ела. — Продължих нагоре по стълбите и тя без желание ме последва.

Афродита се беше разположила на дивана и се преструваше, че гледа MTV. Влязохме в стаята и тя сбърчи нос.

— Каква е тази противна миризма? Мирише на умряло... — Афродита вдигна глава, видя Стиви Рей и очите ѝ се отвориха широко. — Няма значение. — Тя посочи към задната част на апартамента. — Банята е там.

Дадох на Стиви Рей чантата си.

— Отиди да се изкъпеш. След това ще говорим.

— Първо кръвта.

— Влез в банята и ще ти донеса едно пликче.

Стиви Рей продължаваше да гледа гневно Афродита, която се бе втренчила в телевизора.

— Донеси две — изсъска тя и без да пророни нито дума повече, излезе от стаята. Наблюдавах я как върви по коридора със странна хищническа походка.

— Отблъскваща, гнусна и абсолютно обезпокоителна — прошепна Афродита. Не можа ли да ме предупредиш?

— Опитах се. Ти мислеше, че знаеш всичко. Не си ли спомняш?
— Забързах към кухнята и извадих пликчетата с кръвта. — Освен това каза, че ще бъдеш мила.

Почуках на затворената врата на банята. Стиви Рей не отговори, затова бавно бутнах вратата и надникнах вътре. Тя стоеше в средата на хубавата баня, държеше дънките, тениската и ботушите си и ги гледаше. Беше се извърнала встрани и не можех да бъда сигурна, но ми се стори, че плаче.

— Донесох кръвта.

Стиви Рей се стресна, потърка с ръка лицето си, хвърли дрехите и ботушите върху мраморния плот до умивалника и протегна ръка за пликчетата. Дадох ѝ ги заедно с ножиците, които взех от кухнята.

— Нуждаеш ли се от помощ, за да намериш каквото ти трябва?

Тя поклати глава и без да ме поглежда, попита:

— Какво чакаш? Любопитна си как изглеждам гола или искаш глътка кръв?

— Не. — Говорех нормално и спокойно и отказвах да се ядосам, макар че Стиви Рей очевидно ме провокираше. — Ще бъда във всекидневната. Остави старите си дрехи в коридора и аз ще ги изхвърля — отвърнах и затворих плътно вратата на банята след себе си.

Афродита поклати глава.

— И ти си мислиш, че ще я оправяш?

— Говори по-тихо — прошепнах и се отпуснах в другия край на дивана. — Не мисля, че сама ще я оправя, а заедно с теб и Никс.

Тя потрепери.

— Мирише лошо и изглежда отблъскващо. И двете го знаем. Само казвам, че е гнусна.

— Не го споменавай пред нея.

— Ще отбележа, че това момиче не ми се вижда безопасно. — Афродита вдигна ръка, сякаш полагаше клетва. — Имам три думи за нея бомба със закъснител. Мисля, че ще уплаши твоите интелектуални изроди.

— Много те моля, престани да ги наричаш така. — Боже, колко изтощена бях.

— Интелектуалци сте.

— Какво? — Нямах представа за какво говори.

— Понякога в събота и неделя цялата ти тайфа се събирате да гледате филмови маратони на „Междузвездни войни“ и „Властелинът на пръстените“

— Е и?

Тя мелодраматично завъртя очи.

— Фактът, че гледате научнофантастични и фентъзи филми, доказва мисълта ми. Вие определено сте интелектуални изроди.

Чух, че вратата на банята се отвори и затвори, и не си направих труда да обясня на Афродита, че знам колко интелектуални са тези филми, но интелектуалното може да бъде и забавно, особено когато бърбиш глупост с приятелите си, ядеш пуканки и се прехласваш колко готини са Анакин Скайуокър и Араюри (аз лично харесвам Леголас, но Близначките твърдят, че и той е гей. Деймиън, разбира се, го обожава). Взех торбата с боклуците под умивалника в кухнята и натъпках вътре отвратителните дрехи на Стиви Рей. Завързах я, отворих вратата на апартамента и я хвърлих по стълбите.

— Жестоко — отбеляза Афродита. Отпуснах се на дивана, без да й обръщам внимание, и се вторачих в телевизора, без всъщност да виждам нещо.

— Няма ли да говорим за чудовището? — Афродита посочи с брадичка към банята.

— Стиви Рей не е чудовище.

— Мирише като чудовище.

— Ще говорим за нея, щом дойде при нас.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отказах да клюкарствам с Афродита за Стиви Рей и отново се втренчих в телевизора, но не ме свърташе на едно място. След малко станах, смъкнах капачите на прозорците и дръпнах тежките завеси. Това не ми отне много време, затова отидох в кухнята и започнах да преравям бюфетите. Вече бях забелязала, че в хладилника има шест минерални води, две бутилки бяло вино и няколко парчета от онова скъпо вносно сирене, което мирише на крака. Имаше и няколко пакета месо, риба и кубчета лед. Бюфетите бяха пълни с храни за богаташи — вносни консерви с риба, пушени стриди (гнус) и други странни видове месо, туршии и дълги кутии с нещо на име „водни бисквити“ Нямах нито една обикновена бира.

— Ще трябва да отидем до магазина.

— Ако успееш да заключиш в спалнята Смрадливката, трябва само да влезеш в сметката на родителите ми в интернет за „Пети Фудс“ Щракни върху каквото искаш да купиш. Те ще го донесат и ще приспадат парите от сметката на родителите ми.

— Няма ли да се ядосат, като видят сметката?

— Няма дори да забележат. Банката изплаща парите директно. Нищо особено.

— Сериозно?

Бях изумена, че има хора, които живеят по този начин.

Вие наистина сте богати.

Афродита повдигна рамене.

— Да. И какво от това?

В същия миг Стиви Рей се прокашля и Афродита и аз подскочихме. Сърцето ми трепна, като я видях. Късата ѝ руса коса беше мокра и висеше около лицето ѝ в познатите къдрици. Очите ѝ все още бяха обагрени в червено и лицето ѝ беше слабо и бледо, но чисто. Дрехите ѝ бяха широки, ала тя отново приличаше на предишната Стиви Рей.

— Здравей — тихо казах аз. По-добре ли се чувстваш?

Тя кимна, въпреки че очевидно ѝ беше неудобно.

— И миришеш по-приятно — подхвърли Афродита.

Стрелнах я с гневен поглед.

— Какво? Не казах нищо лошо.

Въздъгнах и я погледнах така, сякаш исках да кажа: „Не ми помагаш!“

— Е, да поговорим какъв план да измислим. — Въпросът ми беше реторичен, но Афродита веднага се обади.

— Какво по-точно планираме? Знам, че проблемите на Стиви Рей са особени, но не съм сигурна какво мислите, че можем да направим по въпроса. Тя е мъртва. Или нежива. — Афродита погледна Стиви Рей. — Не се заяждам, но...

— Не се заяждаш — прекъсна я Стиви Рей. — Това е истината. Но не се преструвай, че сега те е грижа за чувствата ми повече, отколкото преди да умра.

— Само се опитвам да се държа добре — троснато отвърна Афродита.

— Постарай се повече рекох аз и после се обърнах към Стиви Рей. — Седни. — Тя се настани на пухкавото кожено кресло до дивана, а аз седнах на дивана и се помъчих да не обръщам внимание на главоболието си. — Добре, ето какво знам — продължих аз и започнах да отброявам на пръсти. — Първо, Стиви Рей вече не трябва да живее с възрастни вампири и това означава, че е завършила Промяната. — Афродита отвори уста да каже нещо и аз заговорих по-бързо. Второ, тя трябва да пие кръв, дори по-често от нормалните възрастни вампири. Знаете ли дали възрастните вампири полудяват, ако не пият редовно кръв?

— По социология за напреднали вампири учихме, че възрастните трябва да пият кръв редовно, за да са здрави — психически и физически. — Афродита повдигна рамене. — Неферет ни преподава, но не е споменавала, че вампирите може да полудеят, ако не пият кръв. Може би ще ни го кажат едва след като завършим Промяната.

— Не знаех за такова нещо, докато не умрях — обади се Стиви Рей.

— Кръвта на всеки бозайник ли могат да пият, или трябва да бъде човешка?

— Човешка — в един глас отговориха Стиви Рей и Афродита.

— Добре. Освен че трябва да пие кръв и не е необходимо да бъде с възрастни вампири, Стиви Рей не може да влезе в нечий дом, без да е поканена.

— От човек, който живее там — добави Стиви Рей, — но това не е голям проблем.

— Какво искаш да кажеш?

Тя насочи червените си очи към мен.

— Мога да накарам хората да правят неща, които не искат.

Едва се сдържах да не потрепера.

— Не е за чудене — рече Афродита. — Множество възрастни вампири имат силен характер и могат да бъдат много убедителни. Това е една от причините хората да се страхуват толкова много от нас. Ти би трябвало да го знаеш, Зоуи.

— Какво?

Афродита повдигна едната си вежда.

— Ти си Обвързана с човешкото си гадже. Трудно ли ти беше да го убедиш да ти позволи да смукнеш малко от кръвта му? — Тя млъкна и се усмихна дяволито.

— Това също е общото между Стиви Рей и Променените вампири. Но вампирите не трябва да бъдат поканени в дома на човека, нали?

— Не съм чувала такова нещо — отвърна Афродита.

— Това е така, защото нямам душа — безизразно каза Стиви Рей.

— Имаш душа — машинално възразих аз.

— Грещиш. Аз умрях и Неферет измисли начин да върне тялото ми, но не ми върна човечността. Душата ми е мъртва.

Не исках дори да си помислям, че това е възможно, и отворих уста да споря, но Афродита ме изпревари.

— Има логика. Затова не можеш да влезеш в нечий дом, без да те поканят. Вероятно слънцето може да те изгори. Нямах ли душа, не можеш да издържиш на светлината.

— Откъде знаеш? — попита Стиви Рей.

— Имам видения. Забрави ли?

— Мислех, че Никс те е изоставила и ти е отнела виденията.

— Неферет иска хората да мислят така, защото Афродита е имала видения за нея и за теб — наблегнах аз, — но Никс не е изоставила нито нея, нито теб.

— Защо помагаш на Зоуи, Афродита? И не ми разправяй какво чувство за хумор има Никс. Каква е истинската причина?

Афродита се усмихна подигравателно.

— Това си е моя работа, по дяволите.

Стиви Рей скочи и прекоси стаята толкова бързо, че движенията ѝ приличаха на голямо неясно, размазано петно. Преди да мигна, тя вкопчи пръсти в гърлото на Афродита и притисна лице до нейното.

— Грещиш. Това е и моя работа, защото съм тук. Забрави ли, че ме покани?

— Пусни я, Стиви Рей. — Стараех се да говоря спокойно, но сърцето ми биеше като обезумяло. Стиви Рей изглеждаше опасна и доста луда.

— Знаеш, че никога не съм я харесвала, Зоуи. Хиляди пъти съм ти казвала, че тя е лоша и трябва да стоиш далеч от нея. Не знам защо да не ѝ прекърша врата.

Започвах да се тревожа за изцъклените очи на Афродита и ярко зачервеното ѝ лице. Тя се съпротивляваше, но това беше все едно малко дете да се опитва да се отскубне от хватката на грамаден и зъл възрастен човек. „Помогни ми да вразумя Стиви Рей“ — мълчаливо се помолих на богинята и се съсредоточих да призова силата на природните стихии. После чух думи, прошепнати в съзнанието ми, и бързо ги повторих.

— Не трябва да прекършваш врата ѝ, защото не си чудовище.

Стиви Рей не пусна Афродита, но обърна глава и ме погледна.

— Откъде знаеш?

Не се поколебах.

— Защото вярвам в нашата богиня и в онази част от теб, която все още е моята най-добра приятелка.

Тя най-после пусна Афродита, която започна да кашля и да масажира врата си.

— Извини ѝ се — заповядах аз.

Червените ѝ очи ме пронизаха, но аз вдигнах брадичка и отвърнах на погледа ѝ.

— Извини ѝ се.

— Няма! Съжалявам — отвърна Стиви Рей и с нормална бързина се върна на креслото.

— Никс е надарила Афродита с връзка със земята — обявих аз и Стиви Рей врътна глава, сякаш ѝ бях зашлевила плесница, — ето защо, като нападаш нея, ти всъщност нападаш Никс.

— Никс ѝ е позволила да заеме мястото ми!

— Не. Никс ѝ позволява да ти помогне. Не мога да се справя сама, Стиви Рей. Не мога да кажа на нашите приятели за теб, защото е въпрос на време Неферет да разбере всичко, което те знаят. И въпреки че не съм сигурна за много неща, твърдо вярвам, че Неферет е станала лоша. Оставаме само ние срещу могъщата Висша жрица. Афродита е единственият новак, освен мен, чиито мисли Неферет не може да чете. Нуждаем се от помощта ѝ.

Стиви Рей присви очи и се вторачи в Афродита, която все още масажираше врата си и дишаше учестено.

— И все пак искам да знам защо ще си прави труда да ни помага. Тя никога не ни е харесвала. Афродита е лъжкиня, използвачка и абсолютна кучка.

— Изкупление — промълви Афродита.

— Какво? — попита Стиви Рей.

Афродита се втренчи гневно в нея. Гласът ѝ беше дрезгав, но определено се съвземаше и вече не беше уплашена, а ядосана.

— Какъв ти е проблемът? Твърде голяма ли е тази дума за теб? И-З-К-У-П-Л-Е-Н-И-Е. Означава, че трябва да изкупя вината си за нещо, което съм направила. Всъщност за много неща. Затова трябва да изпълня волята на Никс. — Тя млъкна, прокашля се и направи гримаса от болка. — И на мен не ми харесва. И между другото все още миришеш лошо и кънтри дрехите ти са тъпи.

— Афродита отговори на въпроса ти — намесих се аз. — Можеше да се държи по-учтиво, но ти се опита да я удушиш. Извини ѝ се. — Вгледах се съсредоточено в Стиви Рей и безмълвно призовах енергията на духа в себе си. Стиви Рей трепна и най-последно отмести поглед встрани.

— Извинявай — измънка тя.

— Не те чух — рече Афродита.

— Няма да се справя, ако двете се държите като големи бебета! — скастрих ги аз. — Стиви Рей, извини ѝ се като нормален човек, а не като разглезено дете.

— Извинявай — повтори Стиви Рей и се намръщи на Афродита.

— Добре. Трябва да сключим примирие. Не мога да се страхувам, че ако се обърна, вие двете няма да се избиеете.

Тя не може да ме убие. — Стиви Рей грозно изкриви устни.

— Защото вече си мъртва, или защото не искам да се приближа до смрадта ти, за да сритам кльоцавия ти задник? — с отвратително мил глас попита Афродита.

— Точно това имам предвид! — извиках аз. — Престанете! Ако не можем да се спогаждаме, как ще намерим начин да се преборим с Неферет и да оправим Стиви Рей?

— Трябва да се преборим с Неферет? — учуди се Афродита.

— Защо трябва да се преборим с нея? — попита и Стиви Рей.

— Защото е зла, да ѝ го начукам! — изкрещях аз.

— Ти каза „да ѝ го начукам“ — отбеляза Стиви Рей.

— Да, и не я порази мълния, нито се разтопи! — радостно добави Афродита.

— Не ти прилича да говориш така, Зи — укори ме Стиви Рей.

Не можах да не ѝ се усмихна. Тя изведнъж заприлича на предишната Стиви Рей и аз почувствах огромен прилив на надежда. Оставаше само да я свържа с...

— Точно така! — развълнувано се провикнах аз и се наведох напред.

— Кое, за псуването ти ли? — попита Стиви Рей. — Не мисля така, Зи. Наистина не ти отива.

— Мисля, че ти беше права, когато каза, че нямаш душа, Стиви Рей. Или поне част от нея ти липсва.

— Говориш така, сякаш това е нещо хубаво, и абсолютно не го разбирам — рече Афродита.

— Не ми е приятно, че съм съгласна с нея, но защо наистина липсващата ми душа е хубаво нещо? — попита Стиви Рей.

— Защото така ще те оправим! — Двете се втреничиха в мен с озадачени, глуповати погледи. Завъртях очи. — Трябва само да измислим как да ти върнем душата и ще се излекуваш, макар че може да не си съвсем същата като преди. Ти очевидно си завършила Промяната, а това не е нормално.

— Очевидно — измърмори Афродита.

— Щом душата ти бъде излекувана и възвърнеш човечността си, ти ще станеш като преди, а това е най-важното. А с всичко останало —

странните ти очи и манията да пиеш кръв — ще се справим, когато станеш като преди.

— Душата е по-важна от външността, а? — попита Афродита.

— Да, и ми лазиш по нервите с негативното си отношение.

— Мисля, че в групата ти е нужен песимист — нацупи се тя.

— Ти не си от нейната група — възрази Стиви Рей.

— Нито пък ти все още, Смрадливке — отвърна Афродита.

— Омразна вещица! Никога ли...

— Достатъчно! — Протегнах ръце към тях и се съсредоточих върху мисълта, че двете момичета се нуждаеха от хубаво напляскване. Вятърът ми се подчини и ги блъсна назад, а около тях закръжаха вихрушки. — Добре, спри! — Вятърът мигновено утихна. — Извинете. Изгубих контрол.

Афродита прокара пръсти по разрошените си коси.

— Мисля, че си изгуби ума — измърмори тя. Афродита може би беше права, но не исках да го призная.

Погледнах часовника и с изненада видях, че часът е седем. Нищо чудно, че бях изтощена.

— Вижте, всички сме уморени. Нека да поспим и да се срещнем тук след Ритуала на пълнолунието. Ще направя още проучвания и ще видя дали ще открия нещо за липсващи, или изгубени души и как се лекуват. — Сега поне имаше върху какво да се съсредоточа, вместо да се мотая безцелно из библиотеката, когато не се натисках с Лорън. По дяволите! Бях забравила за него.

— Звучи ми като план. Готова съм да се махна оттук. — Афродита стана. — Родителите ми ще отсъстват три седмици, затова не се тревожи, че може да се върнат. Два пъти седмично идват градинари, но през деня, а ти ще избухнеш в пламъци, ако излезеш на светлина, ето защо и това не би трябвало да е проблем. Прислужниците обикновено идват веднъж в седмицата, когато родителите ми ги няма, за да поддържат в идеален ред всичко в къщата, но влизат тук само когато баба ми е на гости.

— Брей, тя наистина е богата — обърна се към мен Стиви Рей.

— Очевидно — съгласих се аз.

Имаш ли кабелна телевизия? — попита Стиви Рей.

— Разбира се.

— Страхотно. — Стиви Рей изглеждаше вече малко по-щастлива.

— Е, добре, да тръгваме — казах аз и се приближих до вратата.
— А, взела съм ти и мобилен телефон. Стиви Рей. В чантата ми е. Ако се нуждаеш от нещо, обади ми се. Ще държа телефона си включен. —
Замълчах, защото се почувствах странно несигурна, че я оставям сама.

— Тръгвай. Ще се видим по-късно — рече Стиви Рей. — Не се тревожи за мен. Аз вече съм мъртва. Какво повече може да се обърка?

— Тя е права — обади се Афродита.

Хубаво. До скоро. — Не исках да се съглася, че Стиви Рей е права. Не ми трябваше да си търся белята. Тя беше нежива и това беше ужасно, но можеше да се объркат и други неща. Побиха ме ледени тръпки при тази мисъл, но (за съжаление) не й обърнах особено внимание.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Остави ме при тайната врата в оградата. Все още мисля, че не е добра идея да ни виждат заедно — каза Афродита.

Завих по Пеория Стрийт и се отправих обратно към училището.

— Изненадана съм, че държиш на мнението на другите.

— Не държа. Интересува ме Неферет. Ако си помисли, че сме приятелки, или дори, че не сме врагове, тя ще се досети, че заговорничим срещу нея.

— Определено. Но от време на време ще ни вижда заедно, защото ти ще призоваваш земята в моите кръгове.

Афродита ме погледна стреснато.

— Не.

— Да, разбира се.

— Не!

— Афродита, Никс те е надарила с връзка със земята. Мястото ти е в кръга, освен ако искаш да пренебрегнеш волята на Никс. — Не добавих думата „отново“, но тя сякаш увисна във въздуха.

— Вече казах, че ще изпълня волята на Никс — през зъби каза Афродита.

— Това означава, че довечера ще участваш в Ритуала на пълнолунието.

— Ще ми е малко трудно, тъй като вече не съм член на Дъщерите на мрака.

По дяволите! Бях забравила за това.

— Тогава ще се наложи отново да се присъединиш към Дъщерите на мрака.

Тя започна да казва нещо, но аз повиших тон и заговорих едновременно с нея.

— Това означава, че трябва да се закълнеш да спазваш новите правила.

— Досадно — измърмори Афродита.

— Пак проявяваш негативно отношение. Е, ще се закълнеш ли?

Тя прехапа устни. Мълчах, чаках и карах колата. Афродита трябваше да реши сама. Тя каза, че иска да изкупи грешките си и да изпълни волята на богинята. Но да искаш нещо и действително да го направиш са две различни неща. Афродита беше егоистка и зла доста дълго време. Понякога съзирах проблясъци на промяна в нея, но в повечето случаи виждах момичето, което Близначките наричаха с най-различни обидни имена.

— Да, все едно.

— Какво беше това?

— Казах да. Ще се закълна в новите ви шибани правила.

— Псувните означават ли, че смяташ правилата за наистина шибани?

— Не, в псувните няма нищо, което да подсказва такова нещо. Само ще кажа, че ще бъда достойна за въздуха, вярна на огъня, мъдра към водата, съпричастна към земята и искрена с духа. Ето защо смятам, че новите ви правила са шибани.

— Щом мислиш така, тогава защо си ги научила?

— Опознай врага си — цитира тя.

— Между другото, кой го е казал?

Афродита вдигна рамене:

— Някой в миналото.

Реших, че тя е пълно говедо, но естествено нямах намерение да ѝ го кажа.

— Е, пристигнахме.

Отбих и спрях. За щастие облаците, които се бяха насъбрали в късните вечерни часове, се бяха увеличили и утрото беше тъмно и мрачно. Афродита трябваше само да прекоси малката затревена площ между пътя и оградата, опасваща училището, да мине през тайната врата и после да извърви късата пътека до общежитието. Както Близначките биха се изразили, фасулска работа. Присвих очи, погледнах небето и се замислих дали да не помоля вятъра да доведе още облаци, за да стане още по-тъмно, но намусеното лице на Афродита можеше да понесе малко слънчева светлина.

— Ще дойдеш на ритуала довечера, нали? — напомних ѝ и се запитах защо се бави да слезе от колата.

— Да, ще дойда.

Гласът ѝ прозвуча разсеяно. Все едно. Понякога Афродита беше много странна.

— Добре. До скоро.

— Да, до скоро — смотолеви тя, отвори вратата и най-после слезе. Преди обаче да я затвори, Афродита се наведе и рече: — Нещо не е наред. Усещаш ли?

Замислих се.

— Знам ли. Чувствам се неспокойна и напрегната. — Вгледах се внимателно в нея. — Подготвяш се да имаш видение ли?

— Не знам. Не умея да ги предвиждам. Случвало се е дори да имам предчувствие, но после да нямам видение.

Афродита беше преbledняла и се бе изпотила (а това определено не беше нормално за нея).

— Може би трябва да се върнеш в колата. Вероятно всички спят и никой няма да ни види, че влизаме заедно.

Афродита беше досадна, но бях виждала как виденията я правят безпомощна и ѝ причиняват болка и не исках да бъде на дневна светлина, когато ѝ се яви някое.

Тя разтърси тяло и ми напомни на котка, която се изтръсква от дъжда.

Нищо ми няма. Вероятно само си въобразявам. Ще се видим довечера.

Афродита забърза към дебелия зид от тухли и камъни около двора на училището. Покрай оградата растяха огромни стари дъбове и хвърляха сянка, която изведнъж ми се стори необикновено зловеща. Боже, кой си въобразяваше сега? Ръката ми беше на скоростния лост и тъкмо превключих на първа, за да се махна оттам, когато Афродита изпищя.

Понякога не разсъждавам. Тялото ми поема контрола и направо действам.

В онзи миг се случи същото. Изскочих от колата и се втурнах към Афродита, преди да се замисля. Щом стигнах до нея, едновременно осъзнах две неща. Първото беше, че нещо ухае чудесно и познато, но същевременно беше и непознато. Каквото и да беше, мирисът се стелеше наоколо като уханныя мъгла и аз машинално го вдъхнах дълбоко. Второто беше, че видях Афродита — беше се навела, повръщаше и ридаше. Гледката не беше приятна. Бях твърде заета да

я гледам и да се опитвам да разбера какво става, разсеяна от прекрасния аромат, затова не го забелязах. *Веднага.*

— Зоуи! — изхлипа Афродита. — Доведи някого! Бързо!

— Какво има? Видение ли? Какво не е наред? — Хванах я за раменете и се опитах да я изправя, докато тя продължаваше да повръща.

— Не! Зад мен! На зида... — Афродита се задави, но вече нямаше какво да повръща. — Неописуемо е!

Очите ми неволно погледнаха нагоре и зад нея и се насочиха към сенчестия зид.

Не бяха виждала по-ужасяващо нещо. Отначало съзнанието ми отказа да възприеме онова, което виждаха очите. По-късно реших, че може би е било някакъв моментален защитен механизъм. За жалост не продължи дълго. Примигах и се втренчих в мрака. Там имаше нещо слuzесто, влажно и...

И тогава познах сладникавата съблазнителна миризма. Преборих се с желанието да коленича до Афродита и да повърна. Долових мирис на кръв — не обикновена човешка кръв, която ухае вкусно, а смъртоносно изтичащата жизнена кръв на възрастен вампир.

Тялото ѝ беше гротескно приковано с гвоздеи към грубоват дървен кръст, подпрян на оградата. Бяха заковали не само китките и глезените ѝ, но бяха пронизали и сърцето ѝ с дебел кол. На главата ѝ имаше някаква хартия, забита с пръта. Видях, че там е написано нещо, но очите ми не можеха да се съсредоточат да прочетат думите. Бяха отрязали главата ѝ. Разбрах, че е професор Нолън, защото бяха набучили главата ѝ на кол до трупа ѝ. Ветрецьт леко развяваше дългите ѝ черни коси и това ѝ придаваше неприлично грациозен вид. Устата ѝ беше отворена в ужасяваща гримаса, но очите ѝ бяха затворени.

Хванах Афродита за лакътя и я дръпнах да стане.

— Хайде! Трябва да повикаме помощ.

Подпирайки се една на друга, двете се запрепъвахме към колата. Нямам представа как успях да включа двигателя и да потегля.

— М-м-мисля, че пак ще повърна. — Зъбите на Афродита тракаха толкова силно, че едва говореше.

Няма. — Не можах да повярвам, че говоря спокойно. — Дишай дълбоко. Съсредоточи се. Почерпи сили от земята. — Осъзнах, че

машинално правя, каквото ѝ казвам да прави, само че в моя случай черпех сили от петте природни стихии. — Ти си добре — добавих аз и призовах енергия от вятъра, огъня, водата, земята и духа, за да не изпадна в истерия и шок. — Ние сме добре.

— Ние сме добре... Ние сме добре... — повтаряше Афродита и трепереше толкова силно, че протегнах ръка към задната седалка и взех качулката, която държа там.

— Завий се. Почти пристигнахме.

— Но в училище няма никого. На кого ще кажем?

— Не всички са заминали. — Мислите ми трескаво препускаха в главата. — Ленобия никога не оставя конете си задълго сами и вероятно е тук. — И после се вкопчих в мрачна, но съблазнителна сламка. — И вчера видях Лорън Блейк. Той ще знае какво да направи.

— Добре... добре... — измънка Афродита.

— Чуй ме, Афродита — строго казах аз и тя обърна към мен широко отворените си, изпълнени с ужас очи. — Те ще питат защо сме заедно и по-точно защо съм те оставила до тайната врата в оградата, за да се промъкнеш обратно в училище.

— Какво ще кажем?

— Не сме били заедно и не съм те оставяла никъде, а съм ходила при баба си, а ти... — Помъчих се да подредя обърканите си мисли. — Ти си била в дома на родителите си. Видяла съм те, че вървиш към училище и съм те качила. Докато сме минавали покрай зида, ти си почувствала, че нещо не е наред, и сме спрели да проверим. И така сме я открили.

— Добре. Добре. Това ще кажа.

— Запомни ли всичко?

Тя си пое дълбоко дъх, потрепервайки.

— Ще го запомня.

Не си направих труда да паркирам на обичайното си място, а спрях възможно най-близо до главната сграда, където се намираха жилищните помещения на преподавателите. Отново подбрах Афродита и двете хукнахме по пътеката към старинните дървени порти. Безмълвно благодарих на моята богиня за политиката на училището да не заключва портата, натиснах дръжката и се натъкнах право на Неферет.

— Неферет! Трябва да дойдеш! Моля те! Страшно е! — изридах аз и се хвърлих в обятията ѝ. Знаех, че тя е извършила невъобразими неща, но само допреди месец Неферет ми беше като майка. Всъщност тя бе станала майката, която исках да имам, и в паниката ми появата ѝ предизвика прилив на невероятно облекчение в мен.

— Зоуи? Афродита?

Афродита се беше свлякла до стената и плачеше неудържимо. Осъзнах, че съм започнала да треперя толкова силно, че ако Неферет не ме бе прегърнала със силните си ръце, вероятно нямаше да мога да стоя на краката си. Висшата жрица ме държеше нежно, но крепко, за да ме гледа в очите.

— Какво се е случило? Кажете ми, Зоуи!

Разтреперих се още по-силно. Наведох глава и стиснах зъби, опитвайки да се съсредоточа и да почерпя сила от природните стихии, за да говоря.

— Чух нещо и...

Веднага познах ясният, силен глас на преподавателката ни по езда Ленибия, която вървеше по коридора и се насочи към нас.

— Мили Боже!

С крайчеца на замъгленото си зрение видях, че тя изтича до Афродита и се опита да ѝ помогне да стане и да се задържи на краката си.

— Неферет? Какво се е случило?

Рязко обърнах глава по посока на познатия глас и видях Лорън. Косата му беше разрошена, сякаш беше спал. Той слизаше по стълбището, водещо към тавана му, и нахлузваше горнище на стар анцуг с емблемата „Дъщерите на мрака“. Погледите ни се срещнаха и аз някак съумях да събера сили да заговоря.

— Професор Нолън. — Учудих се, че гласът ми прозвуча ясно и силно, когато имах чувството, че тялото ми се разпада на хиляди парченца. — Тя е до тайната врата на източния зид. Някой я е убил.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След това всичко стана много бързо, но на мен ми се струваше, че се случва с някой друг, който временно се е настанил в тялото ми. Неферет незабавно пое нещата в свои ръце. Тя прецени Афродита и мен и реши (за жалост), че единствено аз съм в състояние да отида с тях при трупа. Повика професор Ланкорд (Дракона), който пристигна въоръжен. Попита го кои воители са се върнали от зимната ваканция. Две секунди по-късно се появиха двама високи и мускулести вампири. Познавах ги бегло. В училището постоянно идваха и заминаваха най-различни възрастни вампири. Отрано бях научила, че вампирското общество е подчертано матриархално и това означава, че жените ръководят нещата. И наистина е така. Естествено мъжките вампири също са уважавани, но техните дарби са повече във физическата област, а женските са по-интелектуални и интуитивни. Най-важното е, че мъжките вампири са изумителни воители и защитници. Чувствах се в пълна безопасност, когато се качих в един голям джип, а до мен бяха двамата воители — Дракона и Лорън.

Щом наближихме, с трепереца ръка посочих мястото, където бях отбила от пътя, и Дракона спря джипа.

— Минавах с колата отгук, където Афродита ми каза, че почувствала, че нещо не е наред — пуснах аз в ход нашата опашата лъжа. — Не видяхме много от това място. — Очите ми се стрелнаха към тъмната зона до тайната врата в оградата. — И аз се почувствах странно, затова решихме да проверим какво има. — Потрепервайки, аз си поех дъх. — Предположих, че някое хлапе се опитва да се промъкне обратно в общежитието, но не може да намери тайната врата. — Преглътнах, за да изчистя буцата, заседнала в гърлото ми. — Приблжихме се до зида и видяхме, че там има нещо ужасно. Надуших... кръв. И щом разбрахме, че е професор Нолън, веднага дойдохме при вас.

— В състояние ли си да отидеш там, или предпочиташ да останеш в джипа и да ни чакаш? — Гласът на Неферет беше мил и

състрадателен и аз от все сърце пожелах тя все още да е на страната на добрите.

— Не искам да оставам сама.

— Тогава ще дойдеш с мен. Воините ще ни пазят. Няма от какво да се страхуваш, Зоуи.

Кимнах и слязох от джипа. Воините, Дракона и Лорън тръгнаха от двете ни страни. Прекосихме затревената площ само за няколко секунди, усетихме миризмата и видяхме разпнатото тяло. Усетих, че коленете ми се огъват, когато вече потресените ми сетива отново регистрираха чудовищността на онова, което бяха направили с професор Нолън.

— Мили Боже! — ахна Неферет и тръгна бавно, докато стигна до ужасяващата, набучена на кол глава. Тя приглади назад косите на професор Нолън и сложи ръка на челото на мъртвата жена. — Намери покой, приятелко моя. Почивай в мир в зелените ливади на нашата богиня. Някой ден отново ще се срещнем там.

Точно когато усетих, че ще се свлека на земята, една силна ръка ме хвана за лакътя и ме задържа на крака.

— Добре си. Ще го преживееш.

Вдигнах глава, замигах усилено и видях Лорън, който продължаваше да ме държи с едната си ръка, а с другата извади от джоба си старомодна ленена кърпичка. Едва тогава забелязах, че той плаче.

— Лорън, заведи Зоуи в общежитието. Тя не може да направи нищо повече тук. Веднага щом сме достатъчно добре защитени, ще извикам човешката полиция — каза Неферет и насочи пронизващия си поглед към Дракона. Повикай тук останалите воители. Той отвори мобилния си телефон и започна да се обажда, а Неферет насочи вниманието си към мен. — Знам, че си видяла нещо потресаващо, но съм горда, че успя да запазиш хладнокръвие.

Не бях в състояние да пророня нито дума, затова само кимнах.

— Хайде да си вървим, Зоуи — промълви Лорън.

Докато той ми помагаше да се кача в джипа, тихо започна да вали студен дъжд. Погледнах през рамо и видях, че капките отмиват кръвта по тялото на професор Нолън, сякаш самата богиня плачеше за загубата ѝ.

Лорън ми говори през целия път до училището. Не си спомням точно какво каза. Само повтаряше, че всичко ще бъде наред с хубавия си звучен глас, който чувствах как се увива около мен и се опитва да ме стопли. Той спря и ме поведе из училището, без да пуска ръката ми. Стигнахме до трапезарията, вместо до общежитието, и аз го погледнах учудено.

— Трябва да пийнеш и да хапнеш нещо, а след това ще поспиш. Ще се погрижа да получиш първите две неща преди третото, въпреки че изглеждаш готова да заспиш права — тъжно се усмихна той.

— Не съм гладна.

— Знам, но ако похапнеш, ще се почувстваш по-добре. — Ръката му се плъзна от лакътя към пръстите ми. — Нека ти приготвя нещо, Зоуи.

Оставих се да ме заведе в кухнята. Ръката му беше топла и силна и усетих, че разтопява вцепенението ми.

— Умееш ли да готвиш? — попитах аз, търсейки тема, която да не е свързана със смърт и ужас.

— Да, но не много добре — ухили се той и заприлича на красиво малко момче.

— Не звучи обещаващо. — Почувствах, че лицето ми се усмихва, но сковано и непохватно, сякаш беше забравило как да го прави.

— Не се тревожи. Ще те щадя. — Лорън придърпа високо столче от ъгъла на стаята и го сложи до дългия плот в средата на огромната кухня. — Седни.

Изпълних заповедта и изпитах облекчение, че вече няма да стоя права. Лорън се обърна към бюфетите и започна да изважда разни неща оттам и от грамадните хладилници (между другото в тях не държаха само кръв).

— Вземи. Изпий това. Бавно.

Примигах от изненада, като видях чаша червено вино.

— Не обичам...

— Това вино ще ти хареса. — Той ме погледна в очите. — Повярвай ми и го изпий.

Отпих малка глътка. Вкусът експлодира върху езика ми и разпръсна искри топлина из тялото ми.

— Вътре има кръв! — възкликнах аз.

— Да. — Лорън правеше сандвич и дори не вдигна глава да ме погледне. — Вампирите пият виното така — разрежено с кръв. — Той отново се втренчи в очите ми. — Ако вкусът не ти харесва, ще ти дам нещо друго за пиене.

— Не, хубаво е. Ще го изпия така. — Отпих още една малка глътка и положих усилия да не го изгълтам всичкото наведнъж.

— Имах чувството, че няма да имаш проблем с това.

Погледнах го.

— Защо го казваш? — Усетих, че силата и разсъдъкът ми се възвръщат, докато чудесната кръв се разнасяше из тялото ми.

Той спря да приготвя сандвича и повдигна рамене.

— Ти Обвърза към себе си онова човешко момче, нали? И така успя да го намериш и спасиш от серийния убиец.

— Да.

Когато не добавих нищо повече, Лорън ме погледна и се усмихна.

— Така си и помислих. Случва се. Понякога ние неволно Обвързваме някого.

— Новаците не го правят. Ние дори не трябва да прием човешка кръв.

Усмивката му беше топла и изпълнена с възхищение.

— Ти не си обикновена новачка, затова нормалните правила не важат за теб. — Лорън задържа погледа си на мен и, изглежда, говореше за нещо много повече от неволно смукване на малко човешка кръв.

В негово присъствие изпитвах едновременно горещина и студ, чувствах се уплашена, но и напълно зряла и сексапилна — всичко смесено в едно.

Не отговорих и отново отпих от виното, разрежено с кръв. (Знам, че звучи абсолютно отвратително, но беше много вкусно.)

— Заповядай, изяж това. — Лорън ми подаде сандвича с шунка и сирене, който току-що беше направил. — А, почакай, ще ти трябват малко и от тези. — Той започна да рови в бюфета, докато тихо възкликна: „А-ха!“ обърна се и изсипа купчина чипс с аромат на сирене в чинията ми.

Усмихнах се. Този път устата ми го направи по-естествено.

— Чипс! Идеално. — Отхапах голям залък, защото осъзнах, че съм много гладна. — Новаците не трябва да ядат боклуци като тези.

— Както казах — Лорън отново ми отправи секси усмивката си, — ти не си като останалите новаци. Освен това аз съм привърженик на идеята, че някои правила се създават, за да бъдат нарушавани. — Той отмести поглед от очите ми към диамантените обеци на ушите ми.

Почувствах, че се изчервявам, и отново се съсредоточих върху яденето, като поглеждах Лорън само от време на време. Той не си направи сандвич, но си наля чаша вино и го пиеше бавно, докато ме гледаше как се храня. Наканих се да му кажа, че ме изнервя, когато той най-после каза нещо.

— Откога сте приятелки с Афродита?

— Не сме приятелки — дъвчейки, отвърнах аз (сандвичът беше много хубав и се оказваше, че Лорън е безумно красив, секси, умен и умее да готви!). — Връщах се в училище и я видях, че върви по улицата. — Повдигнах едното си рамо, сякаш изобщо не ми пукаше за нея. Мисля, че като лидерка на „Дъщерите на мрака“ трябва да бъде добра и любезна е всички, дори с нея, и я качих да я докарам.

— Малко съм изненадан, че тя се е съгласила да се качи в колата ти. Вие двете не сте ли заклетни врагове?

— Заклетни врагове? Изобщо не се сещам за нея. — Изпитах желание да му кажа истината за Афродита. Мразех да лъжа (и не ме бива в това, макар че ставам все по-добра, докато практикувам). Но веднага щом си помислих да излея душата си пред Лорън, стомахът ми се сви от чувство, което ясно казваше: „Недей. За нищо на света!“ Ето защо се усмихнах, продължих да дъвча сандвича и се опитах да се съсредоточа върху факта, че вече не се чувствам като герой във филма „Нощта на живите мъртви“

Това ми напомни за професор Нолън. Оставих полуизядения сандвич и пийнах още една глътка вино.

— Лорън, кой би направил такова нещо на професор Нолън?

Изражението на красивото му лице помръкна.

— Мисля, че цитатът изяснява този въпрос.

— Цитат?

— Не видя ли какво беше написано на листа, който бяха забили на нея?

Поклатих глава и отново ми се догади.

— Знам, че на хартията пишеше нещо, но не можах да гледам достатъчно дълго, за да го прочета.

— Пишеше: „Магесница жена да не оставиш жива. Изход 22:18“ и „РАЗКАЙ СЕ“, подчертано няколко пъти.

Нещо трепна в паметта ми и почувствах горещина, която нямаше нищо общо с кръвта от виното.

— Църквата на вярващите.

— Така изглежда. — Лорън поклати глава. — Чудил съм се къде им е бил умът на Висшите жрици, когато са решили да купят това място и да установят тук „Дом на нощта“. Струва ми се, че са си търсили белята. В страната има само още няколко такива места, където хората са по-тесногръди и яростно отстояват така наречените си религиозни убеждения. — Той се ядоса. — Въпреки че не разбирам защо се кланят на бог, който хули жените и чиито „истински вярващи“ смятат, че е тяхно право да се отнасят с пренебрежение към всеки, който не мисли като тях.

— Не всички в Оклахома са такива — възразих аз. Има и силна индианска ценностна система и множество обикновени хора, които не вярват на глупавите предразсъдъци на Църквата на вярващите.

— Независимо от това от Църквата на вярващите са най-гласовитите.

— Имат голяма уста, но това не означава, че са прави.

Лорън се засмя и чертите на лицето му се отпуснаха.

— Чувстваш се по-добре.

— Да, предполагам. — Прозях се.

— По-добре, но изтощена. Време е да тръгнеш към леглото си в общежитието. Нужна ти е почивка, за да възвърнеш силите си за онова, което предстои.

Почувствах леденостудено пробуждане в стомаха от страх. Защо изядох толкова много чипс?

— Какво ще се случи?

— От десетилетия не е имало открито нападение на хора срещу вампири. Убийството на професор Нолън ще промени нещата.

Студеният страх се разпространи в тялото ми.

— Ще промени нещата? Как?

Лорън ме погледна в очите.

— Няма да търпим обиди, без да отвърнем на удара. — Изражението му стана сурово и той изведнъж заприлича повече на воин, отколкото на поет, повече на вампир, отколкото на човек. Изглеждаше властен, опасен, екзотичен и много страшен. Откровено казано той беше най-сексапилният мъж, когото бях виждала.

И после сякаш осъзна, че е казал твърде много, Лорън се усмихна, заобиколи плота и застана до мен.

— Но ти не трябва да се тревожиш за тези неща. До двайсет и четири часа училището ще бъде пълно с нашите елитни воители вампири, „Синовете на Еребус“. Никой човешки фанатик няма да може да ни докосне.

Намръщих се, обезпокоена за последиците от засилената охрана. Как щях да измъкна себе си и пликчетата кръв за Стиви Рей, когато стотици заредени с тестостерон воители щяха да се бият в гърдите и да се държат прекалено покровителствено?

— Хей, ще бъдеш в безопасност. Обещавам. — Лорън хвана брадичката ми и надигна лицето ми.

Дишането ми се у чести и усетих гъделичкане в стомаха. Опитах се да го прогоня от съзнанието си и да не мисля за целувките му, и за това как той караше кръвта ми да пулсира, когато ме гледаше. Ерик щеше да страда, ако разбере, че съм била с Лорън. И въпреки напрежението покрай Стиви Рей и Афродита, и ужасът от случилото се с професор Нолън, аз още усещах отпечатъка на устните му върху моите. Исках да ме целува отново и отново.

— Вярвам ти — промълвих аз. Кълна се, че в момента бих повярвала на всичко, което Лорън ми кажеше.

— Доставя ми удоволствие, като гледам, че носиш обещаните от мен.

Преди да отговоря, той се наведе и ме целуна — продължително и дълбоко. Езиците ни се срещнаха и аз усетих виното и съблазнителния вкус на кръв в устата му. Измина много време, преди Лорън да отлепи устни от моите. Очите му бяха помръкнали и той дишаше дълбоко.

— Трябва да се прибереш в общежитието, преди да се изкуша да те задържа до себе си завинаги.

Използвах цялата гениалност на ума си и задъхано успях да изтърся:

— Добре.

Той отново хвана ръката ми, както когато ме подкрепяше, докато идвахме. Този път докосването му беше пламенно и интимно. Телата ни се допираха, докато вървахме в мрачното утро към женското общежитие. Лорън ме поведе нагоре по стълбите и отвори вратата. Голямата дневна беше безлюдна. Погледнах часовника и не повярвах, че е девет сутринта.

Лорън бързо поднесе ръката ми към устните си и я целуна горещо.

*Лека нощ. Ала не ще е тъй без теб!
Когато срещата ни е напред,
ний шеметно се впускаме като деца къмто поляна
лятна;
но щом е срещата зад нас
като деца през зимата отиваме в училището
неприятно.*

Смътно познах стиховете от „Ромео и Жулиета“ Дали Лорън ми казваше, че ме обича? Лицето ми поруменя от нерви и вълнение.

— Довиждане — промълвих аз. — Благодаря ти, че се грижиш за мен.

— Удоволствието е мое, милейди. Адио! — Лорън се поклонил, сви юмрук пред сърцето си в почтителния вампирски поздрав на воин към Висша жрица и тръгна.

Замаяна от шока и целувките му, аз се запрепъвах нагоре по стълбите и влязох в стаята си. Мислех да се срещна с Афродита, но бях капнала от умора и можех да направя само едно нещо, преди да заспя. Прерових кошчето за отпадъци и намерих двете половинки на отвратителната картичка от мама и скапаняка.

Стомахът ми се сви, когато ги доближих една до друга и видях, че си спомням правилно. Да, илюстрацията зловещо напомняше за онова, което бяха направили с професор Нолън.

Преди да променя решението си, извадих мобилния си телефон, поех си дълбоко дъх и набрах номера. Мама отговори на третото позвъняване.

— Ало! Благословено утро! — оживено рече тя. Очевидно не беше погледнала екранчето с името на обаждания се.

— Мамо, аз съм.

Както очаквах, тонът ѝ мигновено се промени.

— Зоуи? Какво става?

Бях твърде уморена, за да играя обичайните игри между майка и дъщеря.

— Къде беше Джон късно снощи?

— Какво искаш да кажеш, Зоуи?

— Мамо, нямам време за глупости. Къде отидохте, след като тръгнахте от площад „Утика“?

— Тонът ти не ми харесва, млада госпожице.

Потиснах желанието си да изкрещя от чувство на безсилие.

— Мамо, важно е. Много е важно. Въпрос на живот и смърт.

— Винаги правиш големи драми от всичко. — Тя се засмя нервно. — С баща ти се прибрахме вкъщи, гледахме футбол по телевизията и после си легнахме.

— Той в колко часа отиде на работа сутринта?

— Що за глупав въпрос! Баща ти тръгна преди час и половина, както обикновено. За какво става дума, Зоуи?

Поколебах се. Дали да ѝ кажа? Неферет спомена, че ще извика полицията. Случилото се с професор Нолън щеше да бъде съобщено по новините по-късно през деня, но все още никой не знаеше. Не сега. Освен това много добре съзнавах, че на майка ми не може да се има доверие да пази тайна.

— Зоуи? Ще ми отговориш ли?

— Гледай новините. Ще видиш за какво става дума.

— Какво си направила? — Тя не беше разтревожена, нито разстроена, а само примирена.

— Аз не съм направила нищо. Търси в дома си кой какво е направил. Аз вече не живея там.

Гласът ѝ стана докачлив.

— Да, наистина не живееш у дома. Не знам дори защо се обаждаш. Нали ти и противната ти баба заявихте, че няма да говорите

с мен?

— Твоята майка не е противна.

— За мен е такава!

— Няма значение. Права си. Не трябваше да се обаждам. Желая ти хубав живот, мамо — рекох аз и затворих.

Тя имаше право за едно. Не трябваше да ѝ се обаждам. Картичката вероятно беше съвпадение. В Тулса и „Счупена стрела“ имаше хиляди магазини за религиозни материали, където продаваха подобни скапани картички. И всичките бяха еднакви — или гълъби и вълни, отмиващи следи по пясъка, или разпятие, кръв и гвоздеи. Не беше задължително картичката да означава нещо.

Главата ми се замая и стомахът ми се сви. Трябваше да помисля, но не можех, защото бях уморена. Щях да се наспя и после да реша какво да правя. Вместо да изхвърля картичката, сложих двете половини в най-горното чекмедже на бюрото си. След това се съблякох и нахлузих най-удобната си пижама. Нала вече хъркаше на възглавницата ми. Сгуших се до нея, затворих очи, помъчих се да изчистя съзнанието си от ужасяващите образи и неизказани въпроси и се съсредоточих върху мъркането на котката ми, докато най-последно се унесох в дълбок сън.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Веднага разбрах, че Хийт се е върнал, защото прекъсна съня ми. Сънувах, че лежа на слънцето на голям плувен дюшек с формата на сърце в средата на езеро, направено от спрайт (кой знае защо?), когато внезапно всичко изчезна и познатият глас на Хийт прониза черепа ми.

— Зоуи!

Отворих очи. Нала се беше втренчила в мен с намръщените си зелени котешки очи.

— Нала? Чу ли нещо?

Котката измяука, стана, направи няколко кръгчета из стаята, просна се на пода и отново заспа.

— Изобщо не ми помагаш упрекнах я аз, но тя не ми обърна внимание.

Погледнах часовника и изпъшках. Беше седем вечерта. Боже, бях спала осем часа, но клепачите ми пак пареха. Какво трябваше да направя тази нощ?

После се сетих за професор Нолън, за разговора с майка ми и стомахът ми се сви.

Дали да споделя с някого подозренията си? Както Лорън загатна, Църквата на вярващите е замесена в убийството заради ужасяващото послание, което бяха оставили. Трябваше ли да споменавам нещо за факта, че нямаше да се изненадам, ако скапанякът има пръст в това зловещо деяние?

Мама даде ясно да се разбере, че той е бил вкъщи цялата нощ и сутринта. Поне така каза. Излъга ли?

През тялото ми премина тръпка. Разбира се, възможно беше да лъже. Тя би направила всичко за онзи отворителен тип и вече го бе доказала, като ми беше обърнала гръб. Но ако лъжеше и аз я издадах, тогава щях да бъда отговорна за онова, което щеше да ѝ се случи. Мразех Джон Хефър, но мразех ли го достатъчно, за да стана причина мама да загази заедно с него?

Идваше ми да повърна.

— Ако скапанякът е свързан с убийството, полицията ще разбере. И щом това стане, вината няма да е моя. — Изрекох думите на глас, който да ми подежда успокояващо. — Ще чакам и ще видя какво ще стане. — Не можех да я предам. Тя беше непоносима, но все пак беше моя майка и все още си спомнях времето, когато ме обичаше.

Нямаше да правя нищо, освен да се опитам да избия от главата си мислите за мама и скапаняка.

Докато продължавах да се убеждавам, че съм взела правилното решение, си спомних какво друго предстоеше тази нощ. Ритуалът на пълнолунието на „Дъщерите на мрака“. Сърцето ми се сви. Обикновено се вълнувах и бях малко нервна, а тази вечер бях само напрегната. Отгоре на всичко включването на Афродита в кръга нямаше да се хареса на останалите. Все едно. Приятелите ми трябваше да се примирят. Въздъхнах. Животът ми сериозно се объркваше. Освен това вероятно страдах от депресия. Депресираните хора не спяха ли много? Затворих парещите си очи, предавайки се на диагнозата, която сама си поставих, и се унасях в сън, когато в главата ми се разнесе вик: „Зоуи, мила!“ и будилникът започна да дрънчи. Будилник? Беше почивен ден. Не бях нагласила будилника. Мобилният ми телефон мелодично иззвъня с онзи звук, който издава, когато получа съобщение. Отворих го сънена и вместо едно видях четири съобщения.

„Зи! Върнах се!“ „Зи, трябва да те видя.“ „Още те обичам, Зи.“ „Зи? Обади ми се.“

— Хийт. — Въздъхнах и отново се отпуснах в леглото. — По дяволите! Нещата се влошават. Какво щях да правя с него?

Той и аз бяхме Обвързани от преди повече от месец. Бандата на неживите хлапета нападна Хийт и едва не го уби. Аз изиграх ролята на тежката артилерия и го спасих, но преди да се измъкнем, се появи Неферет и изтри спомените ни. Благодарение на дарбата на Никс възвърнах спомените си, но нямах представа дали Хийт си спомня нещо.

Е, очевидно си спомняше, че сме Обвързани. Или че все още сме гаджета, макар че всъщност вече не бяхме. Отново въздъхнах. Какви чувства изпитвах към него? Хийт ми беше гадже от времето, откакто аз бях в трети клас, а той в четвърти. Бяхме започнали да се срещаме често, но Хийт реши да има сериозна и съдържателна връзка с бирата „Будвайзер“. Не исках да се пропива толкова млад, затова го зарязах,

макар че той, изглежда, не го разбираше. Дори фактът, че бях белязана и се преместих в „Дома на нощта“, не го накара да проумее, че сме скъсали.

Вярно, пих от кръвта му и се натисках с него и това вероятно не му бе помогнало да осъзнае, че би трябвало да сме разделени.

Боже, превръщах се в развратница.

За хиляден път изпитах желание да има с кого да поговоря за проблемите ми с момчетата. Всъщност, ако броях и Лорън, трябваше да ги нарека проблеми с мъжете. Потърках чело и се опитах да пригладя косите си.

Е, добре, налагаше се да взема решение и да се стегна.

1. Харесвах Хийт и може би го обичах. Жаждата ми за кръв към него беше неудържима и страстна, въпреки че не трябваше да пия от нея. Искях ли да скъсам с него? Не. А трябваше ли да скъсам? Определено да.

2. Харесвах Ерик. Много. Той беше умен, забавен и изключително добър. И най-симпатичният и обичан новак в училището. И, както неведнъж ми е напомнял, двамата имахме много общи неща. Искях ли да скъсам с него? Не. А трябваше ли да скъсам? Ако продължавах да го мамя с момче номер едно и мъж номер три — да.

3. Харесвах Лорън. Той обитаваше съвсем различна вселена от Ерик и Хийт. Лорън беше мъж, възрастен вампир, с всичката сила, власт, богатство и положение, които съпътстваха това. Той знаеше неща, за които аз едва започвах да се досещам. Лорън ме караше да се чувствам като никога досега и като истинска жена. Искях ли да скъсам с него? Не. А трябваше ли да скъсам? Да, и още как!

Беше очевидно какво трябва да направя — да скъсам с Хийт (този път наистина), да продължа да се срещам с Ерик и (ако имам капка мозък в главата си) никога да не оставам насаме с Лорън Блейк. Заради тези неща и всички други глупости, които се случваха в живота ми неживата ми най-добра приятелка, разправиите с Афродита, която никой от приятелите ми не понасяше, и потресаващото убийство на професор Нолън, няхах нито време, нито енергия за драматизма на срещите с гаджета.

Да не споменавам, че не съм свикнала да бъда развратница. Чувството не ми харесваше особено много. (Въпреки че начинът на

живот включва и красиви бижута.)

Ето защо взех решение, което изискваше мигновено пристъпване към действие. Отворих телефона си и изпратих съобщение на Хийт.

Трябва да поговорим

Отговорът му беше светкавичен. Представих си симпатичната му усмивка.

Да! Днес?

Прехапах устни и се замислих. Преди да реша, дръпнах плътната завеса и надникнах през прозореца. Денят беше облачен и студен. Хубаво. Това означаваше, че има по-малка вероятност навън да се мотаят хора, особено след като вече се смрачаваше. Тъкмо преценявах къде да се срещнем, когато телефонът ми отново иззвъня.

Мога да дойда при теб!

„Не!“ — бързо написах аз.

Последното, което ми трябваше, беше готиният, нищо неподозирани и Обвързан Хийт да се появи в „Дома на нощта“. Но къде да се срещнем? Вероятно нямаше да бъде лесно да се измъкна, след като беше убит преподавател. Телефонът ми пак иззвъня. Въздъгнах.

Къде?

По дяволите. Къде? И тогава се сетих за едно идеално място. Усмихнах се и отговорих на въпроса на Хийт.

„Старбъкс“ в 1 часа!

Сега трябваше да измисля как да скъсам с Хийт. Или поне да намеря начин да го държа на разстояние, докато Обвързването между нас избледнее. Със сигурност щеше да избледнее.

Със замъглено съзнание отидох в банята и измих лицето си със студена вода, за да се разсъня. Никак не ми се искаше да отговарям на порой от въпроси там, където отивах, но пъхнах в чантата си пудрата, която новациите са задължени да си слагат, когато напускат територията на училището, за да се смесят с местното население (все едно бяхме учени, които извършват полеви изследвания и се опитват да се слоят с извънземни). Предполагам, че всъщност не беше нужно да поглеждам през прозореца, за да видя какво е времето. Дългите ми черни коси днес се бяха накъдрили, а това означаваше дъжд и висока влажност. Нарочно избрах непривлекателни дрехи — черна тениска, тъпия ми пуловер с надпис „Нашествието на боргите 4D“ и най-удобните ми дънки. Напомних си да се отбия в кухнята, отворих вратата и видях Афродита, която стоеше на прага, вдигнала ръка да почука.

— Здравей.

— Здравей. — Тя огледа крадешком безлюдния коридор.

— Влез. Отстъпих встрани и затворих вратата след нас. — Само че бързам. Имам среща в града.

Дошла съм отчасти и заради това. Не пускат никого да излиза.

— Кой?

— Вампирите и техните воители.

— Пристигнаха ли вече воините?

Афродита кимна.

— Група от Синовеите на Еребус. Много са готини, но определено ще бъдат пречка за нас.

И тогава разбрах за какво говори тя.

— По дяволите! Ами Стиви Рей?

— Утре тя няма да има кръв, ако вече не я е изпила. Гълташе я като невидяла. — Афродита изкриви устни.

— Ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа да пести кръвта, но скоро трябва да ѝ занесем още. По дяволите! — повторих аз. Не мога да отменя срещата си.

— Хийт се е върнал, а?

Намръщих се.

— Може би.

— Моля те. Всичко е изписано на лицето ти. — Афродита повдигна едната от перфектно оскубаните си вежди. — Но Ерик не знае за срещата.

Не бях забравила, че Афродита е бивше гадже на Ерик и колкото и приятелски да се държеше, би се възползвала от възможността отново да се лепне за него. Повдигнах рамене равнодушно.

— Ерик ще разбере веднага щом се върна. Смятам да скъсам с Хийт. Пък и това не е твоя работа.

— Чувала съм, че скъсването с Обвързан е почти невъзможно.

— Между Обвързан и възрастен вампир. С новаците е различно — възразих аз. Поне се надявах, че е така. — И освен това пак не е твоя работа.

— Добре. Няма проблем. Щом не е моя работа, че трябва да излезеш от училището, тогава няма причина да ги казвам как да се измъкнеш оттук.

— Афродита, нямам време за игрички.

— Хубаво.

Тя се обърна, но аз заставах пред нея.

— Държиш се като кучка. Отново.

— А ти едва не изруга. Отново.

Скръстих ръце на гърдите си и тропнах с крак.

Афродита завъртя очи.

— Е, добре, все едно. Може да се измъкнеш, ако отидеш в онази част на двора до конюшните, край малкото пасище. В края има горичка и дърво, разцепено от мълния преди две години. Лесно ще се покатериш, а скачането от зида не е кой знае колко сложно.

— А как ще се върна? И от другата страна ли има дърво?

Тя ме погледна злобно.

— Няма, но някой случайно е оставил въже, завързано за клона за по-удобно. Няма да е трудно да се покатериш на оградата, но ще бъде ад за маникюра ти.

— Ясно. Сега трябва да измисля как да взема кръв от кухнята. — Говорех по-скоро на себе си, отколкото на Афродита. — Имам

достатъчно време да се срещна с Хийт, да изтичам да видя как е Стиви Рей и да се върна за ритуала.

— Нямах толкова много време. Неферет организира свой Ритуал на пълнолунието и иска всички да присъстват.

— Проклятие! Мислех, че този месец Неферет няма да прави ритуал на цялото училище заради зимната ваканция.

— Зимната ваканция е официално прекъсната. На всички вампири и новаци е заповядано незабавно да се върнат в училището. И проклятие не е най-точната дума.

Не обърнах внимание на забележката й, че не псувам, а само ругая.

— Ваканцията е прекъсната заради случилото се с професор Нолън?

Афродита кимна:

— Беше ужасяващо, нали?

— Да.

— Защо не повърна?

Повдигнах смутено рамене.

— Мисля, че бях твърде уплашена, за да повърна.

— Иска ми се и аз да не бях повърнала.

Погледнах часовника си. Наближаваше осем. Трябваше да побързам да се измъкна и да се върна навреме.

— Трябва да тръгвам.

Прилоша ми, докато се мъчех да измисля как да открадна кръв от кухнята, където вероятно беше оживено.

Вземи. — Афродита ми даде платнената чанта, която носеше на рамото си. — Занеси я на Стиви Рей.

Чантата беше пълна с пликчета кръв. Примигах от изненада.

— Как ги взе?

— Не можах да заспя и се досетих, че вампирите ще повикат многобройни подкрепления след убийството на професор Нолън и кухнята отново ще се напълни. Реших да отида да прибера запасите от кръв, защото след това няма да можем да се доберем до тях. Държах я в малкия хладилник в стаята ми.

— Имаш малък хладилник? — учудих се аз. Проклятие. И аз бих искала да имам.

Тя се усмихна подигравателно.

— Това е една от привилегиите да си в горните курсове.

— Благодаря. Много мило от твоя страна да вземеш кръв за Стиви Рей.

Подигравателната ѝ усмивка стана по-широка.

— Виж, не се правя на добра. Не искам на Стиви Рей да ѝ избие пяна на устата и да изяде прислужницата на родителите ми. Както казва майка ми, трудно се намират зависими нелегални емигранти.

— Ти имаш добро сърце. Афродита.

— Не говори за това. — Тя мина покрай мен, откряна вратата и надникна в коридора, за да се увери, че там няма никого, а после се обърна и ме погледна. — Сериозно. Не говори за това.

— Ще се видим на ритуала на Дъщерите на мрака. Не забравяй да дойдеш.

— За съжаление не съм забравила. И за още по-голямо съжаление, ще бъда там.

Афродита бързо излезе от стаята ми и изчезна в коридора.

— Проблеми — измърморих аз и се отправих към срещуположния край на коридора. — Това момиче има големи проблеми.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ерик щеше адски да ми се вбеси. Близначките бяха седнали на любимите си кресла и гледаха „Спайдърмен 3“, когато аз изскочих от кухнята, стискайки кутия бира и платнената чанта, пълна с кръв.

— Господи, Зи, добре ли си? — попита Шоуни. Очите ѝ бяха широко отворени и изглеждаше уплашена.

Чухме за теб и вещицата... — Ерин млъкна и без желание се поправи. — Искам да кажа ти и Афродита сте открили професор Нолън. Сигурно е било абсолютно ужасно.

— Да, беше много зле — помъчих се да им се усмихна окуражително и да се държа така, сякаш не изгарям от желание да изтърча навън.

— Не мога да повярвам, че се е случило — продължи Ерин.

— Знам. Струва ми се нереално — добави Шоуни.

— Реално е. Тя наистина е мъртва — мрачно отбелязах аз.

— Сигурна ли си, че си добре? — повтори Шоуни.

— Много се тревожим за теб — рече Ерин.

— Добре съм. Кълна се. — Стомахът ме присви. Шоуни, Ерин, Деймиън и Ерик бяха най-добрите ми приятели и не ми беше приятно да ти лъжа, въпреки че повечето лъжи, които изговарях, бяха изпуснати неволно. През двата месеца, откакто бях в „Дома на нощта“, ние бяхме станали едно семейство, затова те не се преструваха, а бяха искрено загрижени за мен. И докато стоях там и се опитвах да преценя какво мога и какво не мога да им кажа, настръхнах от страшно предчувствие. Ами ако те разберяха за всичко, което криех от тях, и се отдръпнеха от мен? Ако престанеха да бъдат мое семейство? Мисълта за тази страховита вероятност ме накара да се паникьосам. Преди да се уплаша и да си призная всичко, за да ме разберат и да не ми се сърдят, изтърсих: — Трябва да отида да скъсам с Хийт.

— Хийт? — крайно озадачено попита Шоуни.

— Човешкото ѝ бивше гадже, сестра ми. Забрави ли? — припомни ѝ Ерин.

— А, да, готиният блондин, който едва не беше изяден от призрачни вампири преди два месеца и едва не бе убит от бездомник, станал сериен убиец, миналия месец — рече Шоуни.

— Много си строга с бившите си гаджета, Зи — подхвърли Ерин.

— Да, не ми се иска да съм на негово място — отбелязах аз и небрежно тръгнах към вратата.

— Не позволяват на никого да напуска училището — каза Ерин.

Знам, но... — Поколебах се и се почувствах неудобно. Не можех да кажа на Близначките за Стиви Рей или Лорън, но можех да споделя нещо типично тийнейджърско, например как да избягам от училище. — Знам таен изход.

— Bravo, Зи! — щастливо викна Шоуни. Ще използваме уменията ти да се измъкваш от училището по време на финалите през пролетта, когато би трябвало да учим.

— Моля те се! Сякаш е задължително да учим. Особено когато има разпродажби на обувки в края на сезона. — Ерин завъртя очи, а после повдигна светлорусите си вежди и добави: — Зи, какво да кажем на гаджето ти?

— Гадже?

— Хей! Слез на земята, Зоуи. Сигурна ли си, че си добре — за трети път попита Шоуни.

— Да, да, добре съм. Извинявайте. Защо трябва да казвате на Ерик нещо?

— Защото той ни каза да ти предадем да му се обадиш веднага щом се събудиш. И е много разтревожен за теб — обясни Шоуни.

— Ако не те чуе, той несъмнено ще довтаса тук съвсем скоро — добави Ерин. — Ах, сестра ми! — Очите ѝ се разшириха и устните ѝ се извиха в сладострастна усмивка. — Мислиш ли, че гаджето ѝ ще доведе двамата сладури?

Шоуни тръсна гъстите си черни коси.

— Твърде е възможно, сестра ми. Ти Джей и Коул са негови приятели и моментът е изпълнен с напрежение.

— Права си, сестра ми. Всички знаем, че в трудни моменти приятелите трябва да са заедно и да се подкрепят.

Двете се обърнаха едновременно към мен.

— Хайде, отивай да вършиш каквото там трябва с бившето си гадже — подкани ме Ерин.

— Да. Ние ще чакаме Ерик да дойде и ще му кажем, че се страхуваме да бъдем сами — допълни Шоуни.

— Определено се нуждаем от защита — продължи Ерин. — И това означава, че той ще трябва да доведе приятелите си и всички ще се сгушим един до друг, и ще те чакаме да се върнеш от срещата.

— Звучи като план. Но не му казвайте, че съм извън училището. Той ще побеснее. Говорете с недомлъвки, че може би разговарям с Неферет или нещо подобно.

— Добре. Ще те покроем, но безопасно ли ще бъде да напускаш училището? — попита Шоуни. — Не си измисляме, че в момента тук е страшно.

— Да. Не може ли да скъсаш с човешкото си гадже по-късно, след като заловят психопата, който е обезглавил и разпнал професор Нолън? — попита Ерин.

— Неотложно е. Знаете, че след Обвързване скъсването няма да бъде нормално.

— Каква драма — отбеляза Ерин.

— Сериозна драма. — Шоуни кимна многозначително.

— Да, и колкото по-дълго го отлагам, толкова по-неприятно ще бъде. Хийт току-що се е върнал, а вече ме затрупа със съобщения по телефона — обясних аз и Близначките ме погледнаха състрадателно. — Е, до скоро. Ще се върна навреме, за да се преоблека преди ритуала на Неферет.

Хукнах, а Близначките извикаха:

— До скоро.

Изтърчах през вратата и се сблъсках със странна, ходеща планина... оказа се мъж! Невероятно силни ръце ме хванаха, преди да падна по стълбите. Вдигнах глава... и още по-нагоре... и видях поразително красиво лице с каменно изражение. Примигах учудено. Той определено беше напълно развит вампир (със страхотна татуировка), въпреки че не изглеждаше много по-голям от мен. Но колко едър беше!

— Обгръщай се с внимание, девойко — изрече облечената в черно грамада, а сетне безизразното му изражение се промени. — Зоват те Зоуи Редбърд, нали?

— Да, аз съм Зоуи.

Той ме пусна, отстъпи крачка назад и притисна юмрук до сърцето си в галантен поздрав.

— Приятно ми е да се запознаем. Удоволствие е да познавам онази, която Никс е надарила толкова много.

Почувствах се неловко и глупаво от странния му и архаичен начин на изразяване, но отвърнах на поздрава.

— И на мен ми е приятно да се запознаем. Кой си ти?

— Дарий, от Синовете на Еребус — отговори той и тържествено се поклони, като представи не само името, но и титлата си.

— Ти си един от онези, които извикаха заради случилото се с професор Нолън? — Гласът ми леко потрепери и Дарий го усети.

— Не се тревожи, Зоуи Редбърд! — Той придоби още по-младежки вид. Изглеждаше невероятно силен. — Ние, Синовете на Еребус, ще браним училището на Никс до последния си дъх.

Настръхнах от начина, по който Дарий произнесе думите. Той беше огромен, мускулест и много сериозен. Не можех да си представя как нещо или някой би могъл да мине покрай него, още по-малко Дарий да издиша последния си дъх.

— Б-благодаря — заеквайки, изрекох аз.

— Събратята ми воини пазят територията на училището. Може да си почиваш спокойно, малка жрице — усмихна се той.

Малка жрица? Моля ти се. Това хлапе сигурно беше Променено наскоро.

— Да, добре. — Тръгнах надолу по стълбите. — Отивам до конюшната да видя моята кобила Персефона. Беше ми приятно, че се запознахме. Радвам се, че си тук — добавих аз, махнах му комично с ръка и забързах по пътеката към конюшните. Усещах, че очите му ме следят.

По дяволите. Това не беше много хубаво. Зачудих се какво да направя. Как щях да се измъкна от училището, когато навсякъде беше пълно с воини, грамадни като планини (колкото и млади и симпатични да бяха)? Не че имаше значение колко млад и симпатичен беше Дарий. Сякаш имах време за ново гадже? Не, нямаше начин. Да не говоря, че сексапилът му не го правеше по-малко огромен. Да, в душата ми цареше пълна бъркотия и ужасно ме болеше главата.

И после чух нежен глас, който ми каза да мисля... и да се успокоя...

Думите се завъртяха успокояващо в обезумялото ми съзнание и аз машинално забавих крачка. Дишах дълбоко и положих усилия да се отпусна и да мисля. Трябваше да бъда спокойна, да разсъждавам трезво и...

В същия миг се сетих какво да направя. Стигнах до сенките между две газени лампи и безшумно се отклоних от пътеката, сякаш бях решила да се разходя покрай огромните дъбове. Когато се приближих до първото дърво, спрях в мрака, затворих очи и се съсредоточих. След това призовах към мен тишината и невидимостта и се обвих в гробно мълчание (надявах се, че метафората се дължи на буйното ми въображение, а не е страшна и зловеща прокоба). *Аз съм абсолютно безшумна... Никой не може да ме види... Никой не може да ме чуе... Аз съм като мъгла... сън... дух...*

Усетих присъствието на Синовеите на Еребус, но не се огледах. Не исках да наруша концентрацията си. Продължих да се моля безмълвно и да превръщам в магия молитвите си. Движех се като шепот на мисъл или тайна, незабележима и скрита в пластове тишина, мъгла и магия. Потреперих. Изглежда, се реех във въздуха, защото когато сведох очи и се погледнах, видях само сянка, обвита в мъгла. Сигурно това е описал Брам Стокър в „Дракула“ Вместо да ме стресне, мисълта засили съсредоточеността ми и почувствах, че ставам все по-безтелесна. Движейки се като насън, аз намерих поразеното от мълния дърво, изкатерих се по разцепения ствол и се прехвърлих по дебелия клон, сякаш бях безтегловна.

Както бе казала Афродита, за клона беше завързано въже, навито като дебнеца змия. Продължих да се движа безшумно като в сън и праметнах другия край през оградата. Но после, следвайки инстинкт, който вълнообразно се разпространи от дъното на душата ми и се разнесе из цялото ми тяло, вдигнах ръце и прошепнах:

— Елате при мен, въздух и дух, и като среднощна мъгла ме пренесете на земята.

Не беше необходимо да скачам от зида. Вятърът се завъртя около мен във въздушна милувка, повдигна тялото ми, което бе станало невеществено, пренесе ме седем метра надолу и ме остави на тревата от другата страна на оградата. За миг учудването, което ме изпълни, ме накара да забравя за убитата преподавателка, проблемите с гаджетата и напрежението в живота ми. С все още вдигнати ръце аз се завъртях.

Докосването на вятъра и силата върху осеяната ми с капчици роса прозрачна кожа беше божествено. Все едно се слях с нощта. Понесох се по затревената пътека, едва докосвайки земята, и стигнах до тротоара, който го водеше по Утика Стрийт към площад „Утика“ Чувствах се толкова изумително, че едва не забравих да спра и да напудря татуировките на лицето си. Без желание спрях и извадих пудрата и огледалцето от платнената чанта. Дъхът ми секна в гърлото, като видях отражението си. Изглеждах обаяна във всички цветове на дъгата. Кожата ми блестеше в перлени оттенъци като мираж. Черните ми коси се развяваха от вятреца, който вееше само за мен. Не приличах нито на човек, нито на вампир, а на някакво непознато същество, родено от мрака и благословено от природните стихии. Какво ми беше казал Лорън в библиотеката? Нещо от сорта, че съм богиня сред полубогове. През мен премина сила и косите ми се повдигнаха от рамото. Кълна се, че усетих как татуировките ми бленуващо пламтят надолу по врата и гърба ми. Може би Лорън беше прав за много неща, например, че двамата сме злочести влюбени. Вероятно след като кажех на Хийт, че повече не може да се срещаме, трябваше да се отдръпна и от Ерик. Мисълта да скъсам с Ерик ме остави без дъх, но това можеше да се очаква. Не бях безсърдечна и наистина го харесвах. Но нима смъртта на професор Нолън не доказва, че никога не знаеш какво може да ти се случи и че животът, дори за вампирите, може да бъде твърде кратък? Може би трябваше да бъда с Лорън и така беше правилно да постъпя. Продължих да гледам вълшебното си отражение.

В края на краищата аз наистина не бях като другите новаци.

Трябваше да го приема и да престана да се съпротивлявам или да се ядосвам.

А щом не бях като другите новаци, тогава не беше ли логично да бъда с някое уникално гадже, с когото останалите новаци не можеха да бъдат?

„Но Ерик държи на мен и аз държа на него. Не е честно спрямо него... или Хийт... Лорън е възрастен мъж... Преподавател... Може би не трябва да се крия с него...“

Не обърнах внимание на гузните мисли, които съзнанието ми нашепваше, и безмълвно заповядах на вятъра, мъглата и прикриващия мрак да се вдигнат, за да се материализирам напълно и да скрия преплетените си татуировки. После вирнах брадичка, изправих рамене

и тръгнах по тротоара към площад „Утика“, „Старбъкс“ и Хийт, без все още да съм сто процента сигурна какви ги върша.

Вървах бавно по сенчестата част на улицата, където имаше малко лампи, и се опитвах да измисля какво да кажа на Хийт, за да го убедя, че повече не трябва да се виждаме. Бях изминала по-малко от половината разстояние, когато го видях, че идва към мен. Всъщност първо го почувствах — като сърбеж под кожата, където е невъзможно да се почеша, или като смътен импулс, който ме караше да се движа напред, търсейки нещо, което знам, че искам, но не знам как да намеря. После импулсът се превърна от неясен в определен, от подсъзнателно настойчив в непреодолим. И тогава го видях. Хийт. Бързаше да ме посрещне. Всъщност се видяхме едновременно. Той се задаваше по другия тротоар и се намираще под улична лампа. Забелязах, че очите му блестят и усмивката му сияе. Хийт мигновено побягна (видях, че не се огледа, и се зарадвах, че лошото време е намалило до минимум уличното движение, защото можеше да го блъсне кола).

Той уви ръце около мен и дъхът му погали ухото ми.

— Зоуи! О, мила, много ми липсваше!

Ненавиждах се, че тялото ми веднага реагира. Той ухаеше на родното ми място, макар и в секси и съблазнителен вариант. Преди да се разтопя безпомощно в обятията му, аз се отблъснах от него и изведнъж осъзнах колко тъмен, уединен и дори интимен е сенчестият тротоар.

— Хийт, трябваше да ме чакаш в „Старбъкс“

Малкият вътрешен двор щеше да бъде пълен е пристрастени към кофеина, а не е интимност. Той повдигна рамене и се ухили.

— Чаках те, но по едно време усетих, че идваш, и нямаше начин повече да седя там. — Кафявите му очи очарователно заискриха и ръката му погали лицето ми. — Забрави ли, че сме Обвързани? Ти и аз, мила.

Дръпнах се малко назад, така че Хийт да не бъде в личното ми пространство.

— Точно за това трябва да поговорим. Хайде да се върнем в „Старбъкс“, да пийнем нещо и да говорим. — Искан да бъдем на публично място, където нямаше да се изкушавам толкова силно да го дръпна в някоя тъмна уличка, да впия зъби в сладкото му вратле и...

— Не мога — отново се ухили той.

— Не можеш? — Поклатих глава, опитвайки се да прогоня неприличната сцена, която започваше да се разиграва в развратеното ми въображение.

— Не мога, защото Кайла и глутницата вълчици избраха тази вечер да ходят в „Старбъкс“

— Глутница вълчици?

— Да, аз, Джош и Травис наричаме така Кайла, Уитни, Линдзи, Челси и Пейдж.

— Откога Кайла се мотае с онези противни повлекани?

— Откакто те белязаха.

Присвих очи и го погледнах.

— А защо Кайла и новите ѝ приятелки са избрали точно тази вечер, за да отидат в „Старбъкс“? И защо този „Старбъкс“, а не онзи в „Счупена стрела“, който е по-близо до домовете им?

Хийт вдигна ръце, сякаш се предаваше:

— Не го направих нарочно!

— Кое, Хийт? — Боже, това хлапе понякога беше много тъпо.

— Не знаех, че ще изпълзят от бърлогата си. Разбрах го едва когато спрях пред „Старбъкс“ Те ме видяха първи и вече беше късно да избягам.

— Това обяснява внезапното им желание за кофеин. Изненадана съм, че не са те проследили дотук. — Да, помнех, че трябва да скъсам с Хийт, но въпреки това се дразнех, че Кайла още се увърта около него.

— Не искаш да ги виждаш, така ли?

— Не, по дяволите.

— Не знаех. Тогава искаш ли да те изпратя до училището? — Хийт се приближи до мен. — Спомням си, когато говорихме на оградата преди два месеца. Беше много хубаво.

И аз си спомнях. Тогава за пръв път вкусих кръвта му. Потреперих. И после се опомних. Трябваше да реша проблема с жаждата си за кръв.

— Хийт, не може да дойдеш с мен в училището — твърдо заявих аз. — Не гледаш ли новините? Някакъв човешки изрод уби вампир и сега там е като военен лагер. Измъкнах се тайно, за да те видя, и не мога да отсъствам дълго.

— Да, чух за това. — Той ме хвана за ръката. — Добре ли си? Познаваше ли убития вампир?

— Да. Тя ми преподаваше по театрално изкуство. И не, не съм добре. Трябва да говорим и за това. — Взех решение.

— Ела да отидем в парка „Удуърд“ Там ще говорим. — Надявах се, че паркът в центъра на Тулса няма да бъде твърде уединен.

— Съгласен съм — щастливо отговори Хийт.

Той отказа да пусне ръката ми и двамата тръгнахме по страничната уличка. Бяхме изминали едва няколко крачки, когато гласът му нахлу в съзнанието ми, докато се опитвах да не мисля, че китката му е притисната до моята, и усещах как пулсът ни бие в единен ритъм.

— Зи, какво се случи в тунелите?

Изгледах го изпитателно.

— Ти какво си спомняш?

— Предимно мрак и теб.

— Как така?

— Не знам как се озовах там, но си спомням зъби и червени светещи очи. — Хийт стисна ръката ми. — Нямам предвид твоите зъби, Зи. Пък и очите ти не светят, а блестят.

— Така ли?

— Да, особено когато пиеш кръвта ми. — Той забави крачка, поднесе ръката ми към устните си и я целуна. — Адски приятно е, когато пиеш от мен, нали?

Гласът му беше станал плътен и дрезгав и устните му изгаряха кожата ми. Исках да се вкопча в него, да впия зъби във врата му и...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Съсредоточи се, Хийт. — Горещината, която се разливаше из тялото ми, се превръщаше в безпокойство. — Тунелите. Разкажи ми какво си спомняш.

— А, да — ухили се той като симпатично лошо момче. — Не си спомням много — само зъби, криви нокти, очи и после теб. Всичко беше като кошмарен сън, разбира се, с изключение на теб. Ти беше страхотна. Ти ли ме спаси, Зи?

Завъртях очи и отново тръгнах, повличайки го след себе си.

— Да, аз те спасих, глупчо.

— От какво?

— Боже, не четеш ли вестници? Историята беше на първата страница. — Бяха отпечатали хубава, но романизирана статия и бяха цитирали детектив Маркс и неговото кратко, в по-голямата си част невярно изявление.

— Чета, но там не пишеше много. Какво се случи в действителност?

Прехапах устни и трескаво се замислих. Хийт не си спомняше за Стиви Рей и нейната шайка неживи същества. Неферет очевидно бе изтрила спомените му. Изведнъж осъзнах, че така и трябва да си остане. Колкото по-малко знаеше Хийт за случилото се, толкова по-малка беше вероятността Неферет да се сети за него и отново да промие мозъка му, което нямате да бъде добре за него. Той трябваше да продължи с живота си. Човешкия си живот. И да престане да бъде обсебен от мен и вампирските неща.

— Вестниците публикуваха почти всичко. Не знам кой беше човекът. Някакъв откачен бездомник, съшият, който уби Крис и Брад. Намерих те и използвах силата си над природните стихии, за да те взема от него, но ти пострада. Получи наранявания. Вероятно затова имаш такива странни спомени, щом изобщо си спомняш нещо. — Сега беше мой ред да повдигна рамене. — На твое място не бих се тревожила, нито дори мислила за това. Не е кой знае какво. — Хийт

отвори уста да каже нещо, но вече бяхме стигнали до задния вход на парка и аз посочих пейката под първото голямо дърво. — Искаш ли да седнем там?

— Както кажеш, Зи. — Той ме прегърна и двамата тръгнахме към пейката.

Докато сядяхме, успях да се измъкна от прегръдката му и да извия тяло към него така, че коленете ми да са нещо като преграда, ако Хийт иска да се приближи до мен. Поех си дълбоко дъх, положих усилия и го погледнах в очите. „Мога да го направя“ — повтарях си наум.

— Хийт, ти и аз не може да се виждаме повече.

Той се намръщи и придоби такъв вид, сякаш се опитвайте да реши трудна задача по математика.

— Защо говориш така, Зи? Разбира се, че може да се виждаме.

— Не. Не е добре за теб. Това между нас трябва да свърши. — Хийт понечи да възрази и аз побързах да продължа. — Знам, че ти се струва трудно да не ме виждаш, но причината е в нашето Обвързване. Сериозно. Четох за тези неща. Ако не се виждаме, то ще избледнее. — Това не беше съвсем вярно. В текста пишеше, че понякога избледнява поради липса на срещи. Разчитах, че това „понякога“ ще бъде този път. — Всичко ще бъде наред. Ще ме забравиш и отново ще станеш нормален.

Изражението му ставаше все по-сериозно и тялото му се скова. Усещах ударите на сърцето му, които се забавиха. Когато Хийт заговори, гласът му прозвуча като на старец, сякаш бе живял хиляда години и знаеше неща, за които аз само можех да гадая.

— Няма да те забравя. Дори след като умра. И това е нормалното за мен. Да те обичам.

— Ти не ме обичаш. Само си Обвързан с мен.

— Глупости! — извика той. — Не ми казвай, че не те обичам. Обичам те, откакто бях деветгодишен. Обвързването е само част от онова, което стана между нас, след като пораснахме.

— Обвързването трябва да спре — спокойно заявих аз и го погледнах в очите.

— Защо? Казах ти, че е хубаво за мен. Ти знаеш, че си принадлежим, Зи. Трябва да повярваш в нас.

Очите му ме умоляваха и аз почувствах как стомахът ми се свива. Отдавна бяхме заедно и ако не бях белязана, вероятно щяхме да учим в един и същ колеж и да се оженим, след като завършим. Щяхме да имаме деца и куче и да живеем в предградията. От време на време щяхме да се караме, предимно защото той е запален по спорта, а после щяхме да се сдобряваме, когато той ми донесеше цветя и плюшени мечета, както правеше, когато бяхме деца.

Само че аз бях белязана и предишният ми живот свърши в деня, в който се роди новата Зоуи. Колкото повече мислех по въпроса, толкова повече се убеждавах, че трябва да скъсам с Хийт. За мен той никога нямаше да бъде нещо повече от моя сладък Хийт, детската ми любов, а той заслужаваше повече. Най-после осъзнах какво трябва да направя и как да направя.

— Хийт, истината е, че връзката ни не е добра нито за теб, нито за мен. — Гласът ми беше студен и безизразен. — Вече не сме ти и аз. Имам гадже. Той е като мен, не е човек. Сега искам него. — Не бях сигурна дали говоря за Ерик, или Лорън, но бях сигурна в болката, която замъгли очите на Хийт.

— Ако трябва да те споделя, ще го сторя — прошепна Хийт и отмести поглед встрани, сякаш той трябваше да се срамува да ме погледне в очите. — Ще направя, каквото е необходимо, за да не те загубя.

Нещо в мен се пречупи, но се засмях.

— Чуй се само! Звучиш окаяно. Знаеш ли какви са вампирите мъже?

— Не. — Гласът му стана по-силен и Хийт ме погледна в очите. — Не знам какви са. Убеден съм, че могат да правят страхотни неща. Вероятно са едри и лоши. Но знам, че не могат да правят едно нещо, което аз мога. Ето това! — С движение, което беше толкова бързо, че разбрах какво прави едва когато вече беше късно, Хийт извади бръснач от джоба на дънките си и поряза врата си. Веднага разбрах, че не е засегнал артерия или някой друг важен кръвоносен съд. Раната нямаше да го убие, но от нея бликна гореща, сладка, прясна кръв, която потече надолу по рамото му. Кръвта на Хийт! Уханието, което бях Обвързана да желая най-много от всички. Сладостта ѝ ме привлече с горещата си настойчивост.

Не можах да се сдържа. Наведох се към него. Той наклони глава на една страна и изпъна врат, поднасяйки ми красивия блестящ разрез.

— Прогони болката и за двама ни, Зоуи. Пий от мен и спри изгарящата жажда, защото не мога да издържам повече.

Причинявах му болка. Бях чела за това в учебника по социология за напреднали вампири. Там предупреждаваха за опасността от Обвързване и как кръвната връзка може да стане толкова силна, че ако не пиеш от човека, му причиняваш болка. Затова пих от него... за последен път... за да спра болката.

Наведох се още по-близо до Хийт и сложих ръка на рамото му. Когато изплезих език и близнах лъскавата червена ивица, тялото ми се разтрепери.

— Да, Зоуи! — изстена той. — Охлаждаш горещината. Ела по-близо, мила. Вземи още.

Хийт вкопчи пръсти в косите ми, сви ги в юмрук и притисна устата ми до врата си, и аз пих от него. Кръвта му беше същинска експлозия, която се разля из цялото ми тяло. Бях чела за физиологичната реакция, която се извършва между човек и вампир, когато ги обземе жажда за кръв. Обяснението беше елементарно. Никс ни беше надарила със способността и двамата да изпитваме удоволствие от акта, който иначе можеше да бъде брутален и смъртоносен. Ала безчувствените думи на страниците на един безстрастен учебник не можеха да опишат какво се случваше в телата ни, докато пиех от кървящата шия на Хийт. Възседнах го и притиснах най-интимните си части до твърдостта му. Ръцете му пуснаха косата ми, хванаха бедрата ми и ме залюляха ритмично, докато той стенеше, дишаше учестено и ми шепнеше да не спирам. Аз и не исках да спирам. Никога. Телата ни пламтяха, само че моята болка беше приятна, гореща и превъзходна. Разбрах, че Хийт е прав. Ерик беше като мен и аз държах на него. Лорън беше истински мъж, обаятелен и невероятно загадъчен. Но никой от тях не можеше да направи това за мен и да ме накара да се почувствам така... и да желая толкова силно...

— Точно така, кучко! Яхни го! Нека го заболи готино.

— Малкото бяло момче не може да ти предложи нищо. Аз ще ти дам нещо, което наистина ще почувстваш!

Хийт пусна бедрата ми и се приготви да обърне тялото ми и да ме предпази от подигравателните гласове, но гневът, който ме обзе, беше заслепяващ. Не можех да пренебрегна яростта си и реакцията ми беше мигновена. Вдигнах лице от врата му. Двамата чернокожи младежи бяха само на няколко крачки от нас и се приближаваха. Бяха облечени с типичните смешни торбести панталони и глупави, прекалено широки палта. Когато оголих зъби към тях и изсъсках, израженията им се промениха от подигравка в стъписване и недоумение.

— Махайте се от нас или ще ви убия! — изръмжах с толкова властен глас, че не си го познах.

— Тя е шибана кръвопийца! — извика по-ниският.

— Не, кучката няма татуировка — изсумтя другият. — Но ако иска нещо за смучене, ще ѝ го дам.

— Да, първо ти, а после аз. Слабосилното ѝ приятелче може да гледа как се прави.

Двамата се захиха злобно и отново тръгнаха към нас.

Все още възседнала Хийт, вдигнах едната си ръка над главата, а другата прокарах по челото и лицето си и избърсах пудрата, която скриваше истинската ми самоличност. Това ги накара да се препънат и спрат. После вдигнах ръце над главата си и лесно се съсредоточих. Заситена с прясната кръв на Хийт, аз се чувствах изпълнена с енергия, силна и много ядосана.

— Вятър, ела при мен — заповядах аз и косите ми се развяха от ветреца, който неспокойно се завъртя около мен. — Издухай ги отгук!

Протегнах ръце към двамата чернокожи младежи и оставих гнева да експлодира в думите ми. Вятърът мигновено ми се подчини и ги блъсна с такава сила, че те изхвърчаха далеч от мен, като крещяха и псуваха. Гледах с безпристрастен интерес как вятърът ги пусна в средата на Двайсет и първа улица.

Дори не трепнах, когато ги блъсна камион.

— Зоуи, какво направи?

Погледнах Хийт. Вратът му още кървеше и лицето му беше преbledняло, а очите му бяха широко отворени и стъписани.

— Те щяха да те наранят. — Сега, след като бях изхвърлила гнева от себе си, се чувствах странно — вцепенена и обърквана.

— Уби ли ги? — Гласът му прозвуча уплашено и обвинително.

Намръщих се:

— Не. Само ги отдалечих от нас. Камионът свърши останалото. Може и да не са мъртви. — Погледнах към улицата. Камионът бе спрял. Гумите му се бяха плъзнали и изсвирили. Бяха спрели и други коли и чух, че хората се развикаха. — Болница „Сейнт Джон“ е на по-малко от километър и половина. — Недалеч започнаха да вият сирени. — Ето, линейката вече идва. Вероятно всичко ще бъде наред.

Хийт ме отмести от коленете си, дръпна се настрана от мен и притисна ръкава на пуловера си до разреза на врата си.

— Тръгвай. Скоро паркът ще се напълни с ченгета. Не трябва да те намират тук.

— Хийт? — Протегнах ръка към него, но я свалих, защото той се дръпна от мен. Вцепенението ми преминаваше и аз започнах да треперя. Боже, какво направих? — Страхуваш ли се от мен?

Той бавно протегна ръка, хвана пръстите ми, придърпа ме до себе си и ме прегърна.

— Не се страхувам от теб, а за теб. Ако хората разберат какви неща правиш, не знам какво може да се случи. — Хийт се облегна назад, без да маха ръка от раменете ми, и ме погледна в очите. — Ти се променяш, Зоуи, и не съм сигурен в какво се превръщаш.

Очите ми се напълниха със сълзи:

— Превръщам се във вампир, Хийт. В това се променям.

Той докосна лицето ми с палеца си и избърса остатъка от пудрата, така че Белега ми да се види ясно, а после се наведе и целуна полумесеца на челото ми.

— Не ме е грижа дали си вампир, но искам да не забравяш, че все още си Зоуи. Моята Зоуи. А моята Зоуи не е зла.

— Не можех да им позволя да те наранят — промълвих аз. Разтреперих се силно и едва тогава осъзнах колко студена и безчувствена съм била.

Може би бях причинила смъртта на двама души.

— Хей, погледни ме, Зоуи. — Хийт хвана брадичката ми и ме принуди да го погледна в очите. — Висок съм метър и осемдесет и пет и съм як полузащитник в елитно спортно училище. Университетът на Оклахома ми предлага пълна стипендия заради футбола. Не забравяй, че мога да се грижа да себе си. — Той пусна брадичката мий отново докосна лицето ми. Гласът му беше толкова сериозен и като на

възрастен човек, че изведнъж ми напомни за баща му. — Когато бях на Каймановите острови с родителите си, прочетох някои неща за вашата вампирска богиня Никс. Има написани много неща за вампирите, но не намерих нищо, което да описва като зла вашата богиня. Мисля, че не трябва да го забравяш. Никс те е надарила с куп способности и сигурно няма да ѝ хареса, ако ги използваш по неправилен начин. — Очите му се стрелнаха над рамото ми, към далечната улица и трагичната сцена, разиграваща се там. — Не трябва да бъдеш зла, каквото и да се случи.

— Кога остаря толкова много?

Хийт се усмихна:

— Преди два месеца. — Той нежно целуна устните ми, стана и ме дръпна да се изправя. — Трябва да се махнеш отгук. Аз ще се върна по пътя, по който дойдохме. Ти мини направо през розовите градини и се върни в училището. Ако не са мъртви, онези типове ще проговорят, а това няма да бъде хубаво за „Дома на нощта“.

Кимнах.

— Добре. Ще се върна в училището — отвърнах аз и въздъгнах. — А трябваше да скъсам с теб.

Усмивката му се превърна в широко ухилване.

— Няма да стане, Зи. Винаги ще бъдем ти и аз, мила! Хийт ме целуна силно и страстно и леко ме бутна по посока на розовата градина, която се намираше в края на парка „Удуърд“ — Обади ми се и ще се срещнем идната седмица.

— Добре — измънках аз.

Той тръгна заднишком, за да ме гледа. Обърнах се и се запътих към розовата градина. Машинално, сякаш го правех от десетилетия, призовах мъглата, нощта, магията и мракът да ме скрият.

— Това беше страхотно, Зи! — възкликна Хийт. — Обичам те, мила!

— И аз те обичам, Хийт. — Не се обърнах, а прошепнах думите на вятъра и му заповядах да занесе гласа ми до него.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да, сериозно бях объркала нещата. Не само че не скъсах с Хийт, но и вероятно направих Обвързването ни още по-силно. Освен това може би причиних смъртта на двама души. Потреперих. Имах чувството, че се разболявам. Какво се беше случило с мен, по дяволите? Пих от кръвта на Хийт и се забавлявах (Боже, наистина като развратница), а после онези младежи започнаха да ни закачат и нещо в мен обезумя. Промених се от обичайната Зоуи във вампир психопат и убиец. Каква се беше случило? Вбесяваха ли се вампирите, когато човекът, към когото бяха Обвързани, е заплашен?

Спомних си колко много се ядосах в тунелите, когато „приятелчетата“ на Стиви Рей (не че тя всъщност беше гъста с онези отвратителни неживи хлапета) нападнаха Хийт. Прибягнах дори до насилие, но не изпитах такова силно желание да ги залича от лицето на земята! Ръцете ми отново се разтрепериха при самия спомен за гнева, който ме обзе, когато двамата младежи тръгнаха към нас, за да ни тормозят.

Очевидно не знаех много неща за вампирите. По дяволите, дори си бях водила записки и бях научила наизуст част от главата за Обвързването и жаждата за кръв, но започнах да разбирам, че в учебниците са пропуснати много неща. Трябваше ми възрастен вампир. За щастие познавах един, за когото бях сигурна, че ще бъде много доволен да стане мой учител. Бях убедена, че той с удоволствие ще ме научи на много неща.

Замислих се за онези неща. Беше ми лесно да го направя, след като бях заситена с вкусната секси кръв на Хийт. Тялото ми още тръпнеше от горещина, енергия и усещания, за които нямах представа, но за които жадувах.

Между Лорън и мен безспорно имаше нещо. Беше различно от онова между Хийт и мен и Ерик и мен. По дяволите! В живота ми ставаха прекалено много неща.

Понесох се във въздуха към апартамента в гаража на родителите на Афродита. Съзнанието ми беше толкова замъглено, объркано и разсеяно от мисли за секс, че се сетих, че изглеждам като мъгла и мрак едва когато заставах във всекидневната на апартамента. Стиви Рей гледаше телевизия с насълзени и кървясали очи. Погледнах към телевизора и видях, че тя гледа филма на седмицата по канал „Лайф тайм“ Приличаше на онзи за майката, която знае, че умира от някаква страшна болест, и трябва да се надпреварва с времето (и рекламните паузи), за да намери ново семейство за множеството си палави деца.

— Колко потискащо! — отбелязах аз.

Стиви Рей завъртя глава, скочи зад дивана, приклепна в хищническа отбранителна поза, изсъска и изръмжа.

— По дяволите! — Мигновено прогоних мрака и мъглата и отново станах видима. — Извинявай, Стиви Рей. Забравих, че съм се маскирала.

Тя надникна към мен. Очите ѝ светеха и големите ѝ криви зъби бяха оголени, но престана да съска.

— Успокой се. Аз съм. — Вдигнах платнената чанта и я разклатих. Кръвта се разплиска, издавайки противен звук. Храната ти.

Стиви Рей се изправи и присви очи.

— Не трябва да го правиш.

Повдигнах учудено вежди.

— Какво да не правя? Да ти нося кръв или да се превръщам в мъгла и мрак?

Тя грабна платнената чанта.

— Да се промъкваш незабелязано до мен. Може да бъде опасно.

Въздъгнах, седнах на дивана и се опитах да не обръщам внимание, че Стиви Рей вече гълта кръвта от първото пликче.

— В момента животът ми е толкова скапан, че ако ме изядеш, ще ми направиш услуга.

— Да, сигурно. Спомням си колко трудно е да бъдеш жив. Всичко е изпълнено с драматизъм по любовни срещи и суетене какво да си облечеш за училище. Истински ужас в сравнение със стреса да умреш и после да станеш нежива, но пак да се чувстваш предимно мъртва. — Стиви Рей говореше със студен, ироничен тон, съвсем различен от предишния ѝ глас, и това изведнъж ме разтревожи много.

Сякаш аз нямах право на стрес в живота си само защото не бях мъртва? Или нежива?

— Снощи убиха професор Нолън. Вероятно са били Църквата на вярващите. Разпнали са я, отрязали са главата ѝ и са я оставили до тайната врата в източния зид с мила бележка „Магесница жена да не оставиш жива!“ Мисля, че моят скапаняк може да е замесен, но не мога да кажа нищо, защото мама го прикрива и ако го издам, и тя вероятно дълго ще лежи в затвора. Преди малко пих от кръвта на Хийт. Прекъснаха ни някакви кандидат-изнасилвачи и мисля, че може би неволно ги убих. И с Лорън Блейк се натискахме. Как мина твоят ден?

В червените ѝ очи проблесна предишната Стиви Рей.

— Господи! — възкликна тя.

— Да.

— Натискала си се с Лорън Блейк? — Както обикновено. Стиви Рей стигаше до същината на най-пикантните клюки. — Е, как беше?

Въздъгнах и се вгледах в нея, докато пиеше второто пликче с кръв.

— Беше зашеметяващо. Знам, че ще прозвучи абсолютно нелепо, но мисля, че между нас има нещо.

— Като Ромео и Жулиета?

— Нека използваме друга аналогия. Ромео и Жулиета не свършват добре.

— Обзалагам се, че вкусът му е хубав.

— Какво?

Имам предвид кръвта му.

— Не знам.

— Все още — отбеляза тя и посегна към друго пликче с кръв.

— Като стана дума за това, трябва да намалиш пиенето на кръв. Неферет повика вампирите воители от Синовите на Еребус и е много трудно да се измъквам от училището. Не знам кога ще мога да дойда пак и да ти донеса вкусни кървави лакомства.

През тялото ѝ премина тръпка. Стиви Рей изглеждаше почти нормална, но като чу думите ми, изражението ѝ стана безизразно, а очите ѝ блеснаха в червено.

— Няма да издържа дълго — произнесе тя с толкова тих и напрегнат глас, че едва я чух.

— Толкова ли е сложно, Стиви Рей? Не можеш ли да си определяш дажби?

— Не е това! Усецам, че ми се изплъзва все повече... всеки ден... всеки час...

— Какво се изплъзва?

— Човечността ми! — изхлипа тя.

— Не, миличка. — Преместих се до нея и я прегърнах, без да обръщам внимание на странната ѝ миризма и че тялото ѝ е сковано. — Ти си по-добре. Сега съм тук. Ще се справим.

Стиви Рей ме погледна в очите.

— В момента усецам пулса ти. Чувам всеки удар на сърцето ти. В мен има нещо, което ми крещи да разкъсам гърлото ти и да изпия кръвта ти. И това нещо става все по-силно. — Тя се отдръпна от мен и се сви в края на дивана. — Мога да се преструвам на предишната Стиви Рей, но това е само част от чудовището в мен. Правя го само за да те дебна като дивеч.

Поех си дълбоко дъх и отказах да отместя поглед от нея.

— Знам, че някои от тези неща са верни, но не вярвам на всичките и не искам и ти да вярваш. Човечността ти все още е в теб. Да, може да се заравя по-надълбоко, но все още е там. И това означава, че все още сме най-добри приятелки. Освен това не трябва да ме дебнеш, защото съм тук. Не се крия.

— Мисля, че може да си в опасност, когато си с мен — прошепна тя.

Усмихнах се:

— По-силна съм, отколкото мислиш, Стиви Рей. — Промъкнах се бавно, за да не я стресна, и сложих ръката си върху нейната. — Почерпи от силата на земята. Вярвам, че ти не си като другите... — Млъкнах и се опитах да измисля как да ги нарека.

— Ужасяващите неживи хлапета?

— Да. Ти си различна от другите ужасяващи неживи хлапета заради връзката си със земята. Почерпи сили от нея и тя ще ти помогне да разбереш какво става в теб.

— Мрак... В мен цари мрак.

— Не е само мрак. Има и земя.

— Добре... добре — задъхано каза тя. — Земята. Ще го запомня. Ще се опитам.

— Можеш да го превъзмogneш, Стиви Рей. Ще го направим заедно.

— Помогни ми. — Тя изведнъж стисна ръката ми толкова силно, че едва не извиках. — Моля те, Зоуи, помогни ми.

— Ще го сторя. Обещавам.

— Трябва да бъде скоро.

— Ще го сторя. Обещавам — повторих аз, но нямах представа как ще изпълня обещанието си.

— Какво ще направиш? — попита Стиви Рей и отчаяно впери поглед в мен.

Изтърсих единственото, което ми дойде на ума.

— Ще образувам кръг и ще помоля Никс за помощ.

Стиви Рей примига.

— Само това ли?

Нашият кръг е могъщ и Никс е богиня. Какво повече ни трябва? — Гласът ми прозвуча по-убедено, отколкото се чувствах.

— Искаш отново да представявам земята? — с треперещ глас попита тя.

— Не. Да. — Млъкнах виновно и се зачудих какво да направя с Афродита. Когато тя призова земята, беше ясно, че трябва да се присъедини към нашия кръг. Щеше ли Стиви Рей обаче да се вбеси, ако видеше, че мястото ѝ е заето от друг, когото тя определено смяташе за враг? От друга страна, никой друг, освен Афродита не знаеше за Стиви Рей. Мислех нещата да останат така, докато съм готова да кажа на Неферет, че знам за нея. Определено имах проблеми. — Не съм сигурна. Нека си помисля.

Изражението на Стиви Рей отново се промени. Сега изглеждаше сломена и напълно сразена.

— Ти вече не искаш да участвам в твоя кръг.

— Не е това! Ти трябва да бъдеш лекувана, затова може би ще бъде най-добре да застанеш в средата на кръга, с мен, вместо да стоиш на обичайното си място. — Въздъхнах и поклатих глава. — Трябва да направя още проучвания.

— Побързай.

— Добре. А ти трябва да ми обещаеш, че ще пестиш кръвта, ще стоиш тук и ще се съсредоточаваш върху връзката си със земята.

— Добре. Ще се опитам.

Стиснах ръката ѝ и после измъкнах своята.

— Съжалявам, но трябва да тръгна. Неферет ще прави специален ритуал за професор Нолън, а после ще има Ритуал на пълнолунието. — Освен това отново трябваше да отида в библиотеката и да намеря някакъв ритуал, който да помогне на Стиви Рей. И нямах представа какво да правя с Лорън. И Ерик вероятно ми беше сърдит, че изчезнах. И не скъсах с Хийт. Боже, главата ме заболя. Отново.

— Мина един месец.

— Какво? — Бях се разсеяла от мисли за всичките тези неща.

— Умрях по време на последното пълнолуние, а това беше преди месец.

Думите ѝ привлякоха вниманието ми.

— Точно така. Беше преди месец. Чудя се...

— Дали това означава нещо? Дали тази нощ е подходящият момент да се опиташ да оправиш случилото се с мен?

Едва не трепнах от звука на изпълнения ѝ с надежда глас.

— Не знам. Може би.

— Да се опитам ли да дойда в училището?

— Не! Там гъмжи от воини. Ще те хванат.

— Може би трябва — бавно каза тя. — Може би всички трябва да знаят за мен.

Разтрих слепоочията си и се опитах да разбера какво ми подсказва инстинктът. Съветваше ме да пазя в тайна Стиви Рей толкова отдавна, че не можех да преценя какво е правилното решение.

— Не знам. Трябва ми малко време.

Стиви Рей се прегърби.

— Добре, но мисля, че няма да издържа още един месец.

— Знам. Ще бързам — обещах аз, наведох се и я прегърнах. — Довиждане. Не се тревожи. Скоро ще дойда пак. Обещавам.

— Ако измислиш нещо, изпрати ми съобщение или ми се обади и аз ще дойда.

Добре. — Обърнах се към вратата. — Обичам те, Стиви Рей. Не го забравяй. Все още си най-добрата ми приятелка.

Тя не каза нищо, но кимна. Изглеждаше мрачна. Призовах мрака, мъглата и магията и забързах в тъмнината.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Естествено, хванаха ме докато се промъквах обратно в училището. Вече се бях пренесла над оградата на двора (да, наистина се реех във въздуха и беше неопишимо страхотно) и си проправях път към общежитието с превъзходна според мен бързина и потайност, когато едва не се сблъсках с група вампири и ученици от горните класове, обградени от най-малко дузина грамадни като планини воители. (Видях Близначките и Деймиън в групата, затова Афродита се оказа права, че Неферет ще включи и моя Съвет на Префектите.) Заковах се на място, отстъпих в сянката на голям дъб и затаих дъх, надявайки се, че новата ми страхотна способност да ставам невидима (или по-скоро мъгла), ще ме скрие от погледите им. За жалост, докато ги наблюдавах, Неферет спря и групата направи същото. Тя наклони глава на една страна и подуши въздуха като ловджийско куче. След това очите ѝ се плъзнаха към скривалището ми и сякаш ме пронизаха. И в същия миг изведнъж изгубих съсредоточеността си. Кожата ми настръхна и разбрах, че отново съм видима.

— О, Зоуи! Ето къде си била. Тъкмо питах приятелите ти... — Неферет млъкна и отправи една от изумителните си усмивки към Близначките, Деймиън и Ерик (Хлъц!) — къде може да си отишла. — Усмивката ѝ изчезна и се замени с перфектно изражение на майчинска загриженост. Моментът не е подходящ да се разхождаш сама.

— Съжалявам, нуждаех се...

— Нуждаела се е от усамотение преди ритуала — рече Шоуни, пристъпи към мен и ме хвана за ръката.

— Да, Зоуи винаги се нуждае от усамотение преди ритуалите — добави Ерин, приближи се и ме хвана за другата ръка.

— Наричаме го ВУЗ — Времето за усамотение на Зоуи — обади се Деймиън и се присъедини към нас.

— Малко е обезпокоително, но какво да се прави? — каза Ерик, застана зад мен и сложи топлите си ръце на раменете ми. — Такава си е нашата Зи.

Трябваше да положи усилия, за да не избухна в сълзи. Моите приятели бяха върхът. Разбира се, Неферет вероятно се досещаше, че лъжат, но го бяха направили така, че да изглежда сякаш бях замислила някаква невинна младежка пакост (тоест да се измъкна от училище, за да скъсам с гадже), а не голяма и страшна пакост (тоест да скрия моята най-добра нежива приятелка).

— Искам в близко бъдеще да ограничиш времето на усамотението си — с леко назидателен тон каза Неферет.

— Добре. Съжалявам — смотолевих аз.

— А сега, да започваме ритуала. — Неферет царствено излезе от групата (и тръгна). Воините се затичаха да я настигнат и оставиха мен и приятелите ми в облак от прах (в преносен смисъл).

Разбира се, и ние я последвахме. Какво друго можехме да направим?

— Е, свърши ли мръсната работа? — прошепна Шоуни.

— Какво? — стъписах се аз и замигах учудено. Откъде знаеше, че изпитвам такова развратно сладострастие към Хийт? Личеше ли ми? Боже, щях да умра, ако ми личеше!

Ерин завъртя очи.

— Скъса лис Хийт?

— А, това ли? Ами...

— Разтревожих се за теб. — Ерик избута Шоуни от мястото ѝ до мен. Очаквах, че Близначките ще изсъскаат и ще го наплюят, но те повдигнаха вежди няколко пъти и изостанаха с Деймиън. Чух, че Шоуни измърмори: „Чудесно!“

Боже, те се опълчиха срещу Неферет, но красотата на Ерик ги пречупваше.

— Извинявай — побързах да кажа, защото се почувствах виновна колко приятно ми стана, когато той хвана ръката ми. — Не исках да те тревожа. Занимавах се с... разни неща.

Ерик се усмихна и преплете пръсти с моите.

— Надявам се, че този път си се отървала от онова определено нещо.

Отправих пронизващ поглед към Близначките, които си придадоха невинен вид.

— Предателки! — измърморих аз.

— Не им се сърди. Аз използвах нечестното си предимство и ги подкупих с тяхната слабост.

— Обувки?

— Нещо, което харесват повече, поне засега. Ти Джей и Коул.

— Много коварно от твоя страна.

— И не беше трудно. Ти Джей и Коул мислят, че Близначките са убийствено секси — каза Ерик с отличен шотландски акцент и за пореден път доказа, че е запален по филмите.

— Ти Джей и Коул нарекоха Близначките убийствено секси с този ужасен акцент?

Той стисна закачливо ръката ми.

— Моят акцент не е ужасен.

Прав си. Не е. — Погледнах ясните му сини очи, усмихнах се и се запитах как се е оказал в положението да го мамя с други двама.

Как се чувстваш днес, Зоуи? — Чрез сплетените ни пръсти разбрах, че Ерик усети шока, който премина през тялото ми, когато чух гласа на Лорън.

— Добре, благодаря.

— Наспа ли се хубаво? Чудех се как си, след като те оставих пред общежитието. — Лорън се усмихна на Ерик снизходително, сякаш искаше да каже: „Аз съм по-голям от теб“, и обясни: — Зоуи преживя силен шок вчера.

— Да, знам — смотолеви Ерик.

Почувствах напрежението между тях и трескаво се запитах дали и някой друг го е забелязал. Чух, че Шоуни прошепна: „По дяволите, момиче!“ и Ерин: „Аха“ и трябваше да положа усилия да не изпъшкам. Очевидно всички (по-точно Близначките) бяха забелязали.

Вече бяхме настигнали групата възрастни, които спряха пред тайната врата в източния зид. Забравих за потенциално експлозивното положение с гаджетата, в което се бях поставила, и викнах:

— Хей! Защо дойдохме тук?

— Неферет ще отправи молитви за духа на професор Нолън и заклинание за предпазна магия около училището — отвърна Лорън. Гласът му прозвуча прекалено приятелски и погледът му беше твърде топъл, когато очите ни се срещнаха и погледите ни се заключиха. Боже, той беше абсолютна прелест. Спомних си допира на устните му и...

И после осъзнах какво беше казал.

— Но кръвта и другите... неща не са ли още... — Гласът ми постепенно заглъхна. Посочих с неопределен жест затревената площ от другата страна на оградата, мястото, напоено с кръвта на професор Нолън.

— Не. Не се тревожи. Неферет поръча да почистят всичко — нежно каза Лорън.

За секунда ми се стори, че той ще ме докосне пред всички. Усетих, че и тялото на Ерик се напрегна, сякаш също го очакваше, но после сериозният и властен глас на Неферет прекъсна нашата малка драма и привлече вниманието на всички към нея.

— Ще минем през тайната врата и ще отидем на мястото на чудовищното престъпление. Ще образуваме полумесец около статуята на нашата любима богиня, която поставих точно на мястото, където беше открито обезобразеното тяло на професор Нолън. Моля ви да съсредоточите сърцата и умовете си и да изпратите позитивна енергия на нашата загинала сестра, докато духът ѝ отлита свободен в чудните владения на Никс. Новаци — погледът ѝ ни обходи, — искам всеки от вас да заеме мястото си до свещта, която представлява вашата природна стихия. — Очите на Неферет бяха мили, а гласът ѝ нежен. — Знам, че е необичайно да включваме новаци в ритуал за възрастни, но както никога досега Домът на нощта е надарен с множество изключителни млади хора и мисля, че днес е подходящият момент да се възползвам от връзката ви с природните стихии, за да добавите сила към онова, за което ще помолим Никс.

Почувствах, че Деймиън и Близначките буквално вибрират от вълнение.

— Ще го направите ли за мен и за всички нас, новаци?

Деймиън и Близначките закимаха като луди. Зелените очи на Неферет се насочиха към мен. Кимнах веднъж. Висшата жрица се усмихна и аз се запитах дали някой друг прозира през красивата ѝ външност и вижда студената ѝ пресметлива същност. Тя изглеждаше доволна от себе си. Обърна се и мина през отворената тайна врата. Ние я последвахме. Бях се подготвила за нещо ужасяващо или поне кърваво, но Лорън се оказа прав. Районът, който вчера беше страховит, сега беше изчистен от всякакви гадости. За миг се зачудих как ченгетата от Тулса са събрали веществени доказателства. Неферет сигурно ги беше изчакала да си свършат работата, преди да почисти

всичко. На мястото, където беше трупът на преподавателката, сега имаше красива статуя на Никс, която сякаш беше изваяна от единствена плоча оникс. Ръцете ѝ бяха вдигнати нагоре и в тях тя държеше дебела зелена свещ, символизираща земята. Без да проронят и дума, вампирите образуваха голям кръг около статуята. Деймиън и Близначките застанаха зад грамадните свещи, които представляваха техните природни стихии.

Не ми се искаше, но заех мястото си до виолетовата свещ, символизираща духа. Воините се разпръснаха и ни обградиха. Изправиха се с гръб към нас и се втренчиха в мрака, настръхнали от бдителност. Без да използва актьорските си умения (които винаги бяха зрелищни), Неферет се приближи до Деймиън, който нервно държеше жълтата свещ на вятъра, и вдигна церемониалната запалка.

— Вятърът ни изпълва и ни вдъхва живот. Призовавам вятъра в нашия кръг.

Гласът на Неферет беше силен и ясен, очевидно зареден с енергия от могъществото на Висшата жрица. Тя допря запалката до фитила на свещта и вятърът мигновено се уви около Деймиън и нея. Неферет беше с гръб към мен и не виждах лицето ѝ, но усмивката на Деймиън беше широка и радостна. Помъчих се да не се мръщя. Свещеният кръг не беше подходящо място да се ядосвам, но не можех да не се чувствам раздразнена. Защо само аз виждах фалша на Неферет? Тя се придвижи до Шоуни.

— Огънят ни топли и ни помага в трудни моменти. Призовавам огъня в нашия кръг.

Както бях ставала свидетел няколко пъти, червената свещ на Шоуни пламна, преди запалката да я докосне. Усмивката на Шоуни беше ярка като нейната природна стихия.

Неферет отиде при Ерин.

— Водата ни успокоява и измива. Призовавам водата в нашия кръг.

Щом свещта се запали, чух вълни, разбиващи се на далечен бряг, и долових мирис на сол и море в нощния ветреца.

Внимателно наблюдавах как Неферет застава пред статуята на Никс и зелената свещ. Висшата жрица преклони глава.

— Новачката, която олицетворява тази природна стихия, загина и е редно тази нощ мястото на земята да остане празно и да бъде там,

където наскоро тялото на обичаната Патриша Нолън беше положено. Земята ни храни. От нея сме родени и в нея ще се върнем. Призовавам земята в нашия кръг.

Неферет запали зелената свещ и въпреки че гореше ярко, не усетих мирис на зелени ливади или диви цветя.

После Неферет застана пред мен. Не знам какво изражение бе показала на Деймиън и Близначките, но за мен лицето ѝ беше волево, строго и изумително красиво. Приличаше на древна амазонка вампир и аз за малко щях да забравя колко е опасна.

— Духът е нашата същност. Призовавам духа в нашия кръг.

Неферет запали виолетовата ми свещ и аз почувствах как душата ми се извисява и усетих гъделичкане в стомаха, както когато се возя на влакче на ужасите. Висшата жрица не спря, за да ми отпрати някакъв особен поглед, а се залови да обработва тълпата. Тя започна да обикаля кръга, погледна в очите вампирите, които ни бяха заобиколили, и пристъпи право към същината на въпроса.

— Това не се е случвало повече от сто години — поне не така открито и брутално. Човеците убиха един от нас. В случая те събудиха не спящ великан, а предизвикаха леопард, който мислеха, че е опитомен. — Неферет извиси глас, зареден с гняв. — Той не е опитомен!

Настръхнах. Неферет беше невероятна. Как беше възможно някой, толкова щедро надарен от Никс, да кривне по грешния път?

— Те мислят, че зъбите ни са изпилени и ноктите ни са извадени като на дебел домашен котарак. Отново грешат. — Тя вдигна ръце над главата си. — От свещения кръг, образуван на мястото на убийството, ние призоваваме нашата богиня Никс, красивото олицетворение на мрака, и я молим да приеме Патриша Нолън в лоното си, въпреки че тя можеше да живее още няколко десетилетия. Молим Никс да събуди справедливия си гняв и със сладостта на божествената си ярост да ни даде закрила, за да не бъдем хванати в смъртоносната мрежа на човеците. Докато изричаше магията, Неферет се връщаше към статуята на Никс. — Пази ни с нощта; единствен мракът носи радостта.

Тя се обърна с лице към тълпата и аз видях, че държи малък кинжал с дръжка от слонова кост и зловещо, извито острие.

— Молим те, Никс, съборището ни пази и над него наметалото си ти хвърли!

Неферет вдигна кинжала с едната си ръка, а с другата описа сложни фигури във въздуха, който заблестя и стана осезаем.

— Всички, които влизат и излизат — вампир, новак, човек — ще бъдат проверени, а нарушителите заловени. И ако намеренията им са зли, моята воля ще ги сломи.

И после с бързо и с безпощадно движение Неферет разряза китката си толкова дълбоко, че от вената ѝ мигновено бликна кръв — червена, гъста, гореща и превъзходна. Мирисът ѝ стигна до мен и устата ми веднага се изпълни със слюнка. Мрачно и решително Висшата жрица обиколи кръга по периферията. Кръвта ѝ се извисяваше около нас в алена дъга и пръскаше тревата, която доскоро беше напоена с кръвта на професор Нолън. Накрая тя отново спря пред статуята на Никс, вдигна лице към нощното небе и довърши заклинанието.

— С кръвта ми обвързана си ти, затова магията тук направи!

Кълна се, че въздухът край нас се раздвижи вълнообразно, и за миг видях, че нещо като черна газена завеса се спуска върху стените на училището.

Тя направи магия, която ще ѝ каже не само ако в училището се появи опасност, но и когато някой влезе или излезе. Прехапах вътрешната страна на бузата си, за да не изпъшкам. Нямах начин да заблудя завесата на богинята с новия си номер, подобен на този в книгата на Брам Стокър. Как щях да измъкна кръв за Стиви Рей?

Изцяло вгълбена в драмата си, не забелязах, че Неферет е затворила кръга, и непохватно оставих потока от хора да ме повлече през тайната врата. Излязох от унеса едва когато плътният глас на Лорън прозвуча изненадващо близо до ухото ми.

— Нека се срещнем след малко в спортната зала.

Вдигнах глава и го погледнах. Лицето ми сигурно е изразявало пълно недоумение, защото той добави:

— Твоят Ритуал на пълнолунието. Забрави ли, че аз съм бардът на откриването на кръга?

Преди да отговоря, Шоуни измърка:

— Винаги очакваме с нетърпение да ви чуем как рецитирате поезия, господин Блейк.

— Да, няма да го пропуснем. Нито дори ако има разпродажба на обувки в „Сакс“ — допълни Ерин с блеснали очи.

— Тогава ще се видим там — рече Лорън, без да откъсва поглед от лицето ми. Усмихна се, леко ми се поклони и забърза напред.

— Разкошен е! — подхвърли Ерин.

— О, да! — промълви Шоуни.

— Аз пък мисля, че е лигав.

Всички се обърнахме към Ерик, който гневно гледаше гърба на Лорън.

— Не е! — възрази Шоуни.

— Лиричният Лорън само се държи дружелюбно — добави Ерин и погледна така, сякаш Ерик е откачил.

— Хей! Недей да ревнуваш и да обезумяваш, гадже на Зи! — подвижна Шоуни.

— Трябва да се преоблека — изтърсих аз. Не исках да коментирам очевидно прекалената ревност на Ерик. — Бихте ли отишли в спортната зала да проверите дали всичко е готово? Ще изтичам до общежитието и ще се върна за секунди.

— Няма проблем — в един глас отговориха Близначките.

— Ние ще се погрижим за последните приготовления — обеща Деймиън.

Ерик не каза нищо. Усмихнах му се бързо, като се надявах да не е виновно, и тръгнах към общежитието. Усещах, че той ме гледа, и с ужасяващо потиснато чувство осъзнах, че трябва да направя нещо по въпроса с Ерик и Лорън (и Хийт, разбира се). Но какво, по дяволите?

Бях луда по Хийт и по кръвта му.

Ерик беше изумителен и наистина го харесвах.

А Лорън беше прелестен.

Боже, колко бях скапана.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мъчех се да се убедя, че ритуалът ще мине бързо. Щях да обиколя набързо кръга, да кажа молитви за професор Нолън, да съобщя, че Афродита отново се присъединява към Дъщерите на мрака (което щеше да бъде очевидно, след като тя демонстрира връзката си със земята), и после да добавя, че поради напрежението, на което е подложено училището, съм решила да не предлагам нови членове на Съвета на Префектите до края на учебната година.

„Ритуалът ще бъде лесен — повтарях аз на моя свил се стомах. — Няма да бъде като миналия месец, когато умря Стиви Рей. Тази нощ не може да се случи нищо.“

Облякох се, приготвих се, отворих вратата и видях, че Афродита стои на прага.

— Поемаш си дъх, а? — попита тя и се дръпна от пътя ми. — Те са длъжни да те чакат.

— Афродита, никой ли не ти е казвал, че не е възпитано да караш хората да те чакат?

Забързах по коридора, прескочих по две стъпала наведнъж и излязох от общежитието. Афродита търчеше да ме настигне. Кимнах на Дарий, който стоеше на пост навън, и той ме поздрави.

— Воините са адски готини, а? — отбеляза Афродита и се извърна, за да погледне Дарий още веднъж, а след това изкриви устни и ми каза с онзи неин глас на надменно богаташко момиче: — Не, никой не ми е казвал, че не е възпитано да карам хората да ме чакат. Възпитана съм да карам хората да ме чакат. А що се отнася до майка ми, слънцето я чака, преди да изгрее и залезе.

Въздъгнах.

— Как мина ритуалът на Неферет?

— Приказно. Тя постави предпазна завеса около училището. Сега вече никой не може да влиза или излиза, без тя да разбере. Не можеше и да бъде по-добре. Освен за нас.

Въпреки че наоколо нямаше никого, Афродита понижи тон.

— Стиви Рей още ли гълта кръвта в пликчетата?

— Едва се сдържа. Трябва да направим нещо, при това скоро.

— Не знам какво мислиш, че можем да направим. Ти имаш свръхсили. — Тя млъкна и после зашепна още по-тихо. — Освен това не знам какво очакваш да направим. Тя е отблъскваща и много страшна.

— Стиви Рей е най-добрата ми приятелка — ожесточено прошепнах аз.

— Не. Тя беше най-добрата ти приятелка, а сега е ужасяващо неживо момиче, което лочи кръв като върколак.

— Стиви Рей пак ми е най-добрата приятелка — упорито повторих аз.

— Добре, както кажеш. Това ще я излекува.

— Признавам, че не е лесно.

— Откъде знаеш? Опита ли?

Заковах се на място.

— Какво каза?

Афродита повдигна едната си вежда и сви рамене. Имаше абсолютно отегчен вид.

— Опита ли нещо?

— Мамка му! Да не мислиш, че е толкова лесно? Дълго търсих магия или ритуал, или... нещо специфично, изумително и вълшебно, а може би трябва само да помоля Никс да я излекува. — Докато стоях там и се чудех, чух гласа на Никс да отеква в съзнанието ми и да повтаря думите, които ми беше казала преди месец, точно преди да използвам способностите си с природните стихии, за да разруша преградите, които Неферет бе поставила в паметта ми. „Елементите могат и да възстановяват, не само да разрушават.“

— Мамка му? Ти каза „мамка му“ Това е почти псувня. Започвам да се тревожа за отвратителната ти мръсна уста.

Изведнъж се почувствах толкова щастлива и изпълнени с надежда, че дори Афродита не можеше да ме ядоса, и се засмях.

— Ела! После ще се тревожиш за речника ми.

Хукнах по пътеката. Пред спортната зала стоеше друг воин, грамаден черен вампир, който имаше вид на професионален кечист. Афродита замърка, като го видя, а той ѝ се усмихна секси и по войнишки. Тя изостана, за да пофлиртува с него.

— Не закъснявай! — изсъсках аз.

— Спокойно. Ей сега ще дойда. — Афродита ми махна с ръка да продължа и ме стрелна с поглед, който ми напомни, че е по-добре да не ни виждат заедно. Кимнах сдържано и влязох вътре.

— Зи! Ето те и теб!

Джак дотърча до мен и Деймиън го последва.

— Съжалявам. Бързах, колкото можах — извиних се аз.

— Няма проблем — усмихна се Деймиън. — Всичко е готово за теб. — После усмивката му леко помръкна. — Е, освен Афродита. Не можахме да я намерим.

— Видях я. Ще дойде. Хайде, заеми мястото си.

Деймиън кимна и се върна в кръга. Джак се приближи до аудиотехниката (хляпето беше гений с всякакъв вид електроника).

— Кажете ми, когато сте готови — извика той.

Усмихнах му се и огледах кръга. Близначките ми махнаха от местата си на юг и на запад. Ерик стоеше до празното място зад свещта на земята. Той улови погледа ми и ми намигна. Усмихнах се, но се запитах защо стои толкова близо до мястото, където ще бъде Афродита. Притесних се, че тя е успяла да ме накара да я чакам, и погледнах към вратата. В същия миг Афродита нервно се вмъкна в стаята. Видях я, че се колебае, и ми се стори, че лицето ѝ малко пребледня, докато оглеждаше кръга от чакащи Синове и Дъщери на мрака. Сетне тя повдигна брадичка, отметна назад буйните си руси коси и, без да обръща внимание на никого, наперено се отправи към най-северната част на кръга, за да застане зад зелената свещ. Щом я видяха, хляпетата престанаха да бърбят безгрижно, сякаш някой натисна бутон за изключване на звука. В продължение на няколко секунди никой не каза нищо и после се разнесе тих шепот. Афродита стоеше зад свещта — спокойна, красива и много високомерна.

— По-добре да започваме, преди да избухне бунт.

Този път не подскочих при звука на плътния секси глас на Лорън, който се чу близо зад мен, но се обърнах. Исках другите (Ерик) да не видят неподходящото за публична консумация изражение на лицето ми, докато му се усмихвах.

— Готова съм повече от всякога — заявих аз.

— Тя трябва ли да бъде тук? — Лорън врътна брадичка към Афродита.

— За жалост, да — отвърнах аз.

— Интересно.

— Такава съм аз и животът ми — интересни. По катастрофален начин.

Лорън се засмя.

— Желая ти успех.

Въздъгнах, лепнах на лицето си подходящото изражение и се обърнах към кръга.

— Готова съм.

— Ще се водя по музиката. Ти започни танца си към центъра, докато аз рецитирам стиховете.

Кимнах, съсредоточих се върху дишането си и опитах да се успокоя. Музиката засвири и шепнещият кръг утихна. Погледите на всички бяха приковани в мен. Не знаех песента, но ритъмът беше равномерен и звучен и ми напомняше на пулс. Тялото ми машинално го поде и аз тръгнах по външната периферия на кръга.

Гласът на Лорън перфектно допълваше музиката.

Познайник стар съм на нощта.

Вървял съм дълго под дъжда...

Думите на старото стихотворение идеално подхождаха на атмосферата и извикваха във въображението образи от различния свят, в който бях започнала да се чувствам удобно по време на самотните ми разходки извън училището.

Надзърнах в тъмна уличка в града.

Видях самотен нощен страж

и сведох поглед — не исках да обясня.

Долових мрака на предишната нощ и той сякаш проникна в кожата ми и отново изпитах усещането, че мястото ми е по-скоро в него, отколкото в човешкия свят около мен. Потреперих. Докато влизах

в кръга, чух, че Деймиън ахна изненадано, и разбрах, че мъглата и магията са завладели тялото ми.

*И по-нататък на неземна висота
Съзрях часовник в тъмни небеса.
Ни удобен, ни неудобен бе мига.
Познайник стар съм на нощта.*

Гласът на Лорън заглъхна. Завъртях се още веднъж, прогоних чувството за мъгла и магия и отново станах видима. Все още изпълнена с нощното вълшебство, взех ритуалната запалка от отрупаната с лакомства маса в средата на кръга и осъзнах, че за пръв път се чувствам като истинска Висша жрица на Никс, потопена в магията на богинята и изпълнена със силата ѝ. Вълна на щастие отми напрежението ми. Тръгнах с леки стъпки и заставах пред Деймиън. Той се усмихна и прошепна: Беше жестоко!

И аз му се усмихнах и вдигнах запалката. Думите, които инстинктивно ми дойдоха наум, сигурно бяха изпратени от Никс, защото моята душа не беше толкова поетична.

— Нежни, шепнещи ветрове, приемоте поздрава ми. В името на Никс ви призовавам да повеете чисти, свежи и волни и да долетите до мен!

Докоснах пламъка до фитила на жълтата свещ на Деймиън и мигновено около мен се уви приятен, галещ ветреца.

След това забързах към Шоуни и нейната червена свещ. Реших да разчитам на особеното усещане за вълшебство, което изпитвах, и започнах заклинанието, без да вдигам запалката.

— Ти сгряваш и разпалваш огъня отдалеч с топлината, която ражда живот, и в името на Никс ти изпращам поздрави и те призовавам при мен! — Щракнах с пръсти срещу фитила на свещта, който се запали с красив пламък. Шоуни и аз се спогледахме усмихнати и после продължих към Ерин. — Хладни води на далечни езера и потоци, изпращам ви поздрави. Потечете бистри, чисти и бързи и елате тук. В името на Никс, покажете се да ви видим! — Допрях запалката до синята свещ на Ерин и изпитах голямо удоволствие, когато хлапетата

най-близо до мен ахнаха и се засмяха, щом видяха водата, която, без да ги докосва, започна да се плиска в краката на Ерин.

— Фасулска работа — подметна тя.

Усмихнах се, тръгнах по посока на часовниковата стрелка и заставах пред Афродита и нейната зелена свещ. Тихият весел смях и щастливият шепот, разнасящ се от групата край мен, стихнаха. Лицето на Афродита представляваше безизразна маска. Единствено в очите ѝ се четеше нервен страх и за секунда се запитах от колко ли време крие чувствата си. Тъй като познавах кошмарните ѝ родители, предположих, че е отдавна.

— Всичко ще бъде наред — промълвих аз, без дори да раздвижа устни.

— Може да повърна — прошепна тя.

— Няма! — усмихнах се аз, а после извисих глас и изрекох красивите думи, които се рееха в съзнанието ми. — Далечни земи и диви места по земята, изпращам ви поздрави. Събудете се от сън и донесете изобилие от красота и устойчивост. В името на Никс призовавам земята при мен! — Запалих свещта на Афродита и залата се изпълни със свежото ухание на прясно окосена ливада. Разнесоха се звуци на чуруликащи птици. Мирисът на люляци направи въздуха толкова приятен, сякаш бяхме напръскани с лек и изтънчен парфюм. Видях блесналите очи на Афродита, а после се обърнах и погледнах останалите. Всички се бяха втренчили в нея, онемели от изумление. — Да! — казах аз. Надявах се, че отговарям на всичките въпроси, които знаех, че се въртят в главите им, за да сложа край на съмненията им. Те не я харесваха и не ѝ вярваха, но трябваше да приемат факта, че Никс я е благословила. — Афродита е надарена от Никс с връзка с природната стихия Земя. — Отидох в средата на кръга и взех моята виолетова свещ. — Дух, изпълнен с вълшебство и мрак, шепнеща душа на богинята, приятел и странник, загадка и познание, в името на Никс те призовавам тук при мен! — Свещта ми се запали и аз заставах неподвижно, докато познатата хармония на всичките пет природни стихии изпълни тялото и душата ми.

Беше толкова невероятно, че чак забравих да дишам.

Опомних се и запалих плитката от евкалипт и салвия, а сетне я угасих, вдъхнах дълбоко аромата на билките и се съсредоточих върху ценностите на народа на баба ми — евкалипт за лечение, предпазване

от болести и пречистване и салвия — заради свойството ѝ да прогонва лошите духове, енергии и влияния. Уханният дим се завъртя спираловидно около мен. Отправих поглед напред и заговорих. Съзнавах, че всички ме гледат, защото бях част от блестящата сребриста нишка от светлина, която видимо свързваше моя кръг.

— Весела среща! — извиках аз и групата повтори думите ми. Усетих, че напрежението ми намалява. — Всички знаете, че професор Нолън беше убита вчера. Слуховете са верни и истината е ужасяваща. Искам да се присъедините към мен и заедно да се помолим Никс да даде покой на духа ѝ и на всички нас. — Замълчах и погледнах Ерик. — Аз не съм тук отдавна, но знам, че мнозина от вас са били близки с професор Нолън. — Ерик опита да се усмихне, но очевидната тъга не позволи на устните му да помръднат и го ѝ замига усилено, за да прогони сълзите, от които сините му очи заискряха и се навлажниха. — Тя беше добър преподавател и човек и ще ни липсва. Нека изпратим на духа ѝ една последна благословия.

— Да бъде благословена! — веднага отговориха хлапетата със сърдечен възглас.

Изчаках отново да утихнат и сетне продължих.

— Знам, че трябваше да обявя кой е избран за Съвета на Префектите, но поради всичко случило се през месеца реших да изчакам до края на учебната година. Тогава Съвета и аз ще се съберем, ще ви предложим няколко имена и вие ще гласувате. Избрах един новак, който ще бъде член на Съвета през това време. — Внимавах да говоря непринудено, сякаш не казвах нещо, което повечето щяха да помислят за безумна идея. — Както вече видяхте, Афродита е надарена с връзка със земята. Като Стиви Рей, това ѝ отрежда място в Съвета. И като Стиви Рей, тя се съгласи да спазва моите нови правила за Дъщерите на мрака. — Обърнах се, погледнах Афродита в очите и изпитах облекчение, когато тя ми се усмихна сдържано и нервно и после кимна веднъж. След това, без да давам време на другите да започнат да бърбят, взех бокала със сладко червено вино от масата, посветена на Никс, и започнах официалното заклинание на молитвата за пълнолунието. Този месец отново откриваме, че с пълнолунието трябва да се изправим пред ново начало. Миналия месец това беше новият правилник на Дъщерите и Синовете на мрака, а този месец е новият член на Съвета на Префектите и тъгата по смъртта на

преподавател. Ваша лидерка съм едва от месец, но вече знам, че аз... — млъкнах и се поправих: — ... че ние вярваме, че Никс ни обича и е с нас дори когато се случват страшни неща. — Вдигнах бокала и обиколих кръга, като рецитирах прекрасното старо стихотворение, което бях научила наизуст преди месец.

*Лека лунна светлина,
Мистерия на плътната земя.
Сила от преливаща вода.
Жар на пламък свети във нощта.
В името на Никс ний ви зовем!*

Предлагах на всеки новак глътка вино и кимвах, а те ми се усмихваха. Съсредоточих се да придобия вид на някой, на когото могат да имат доверие и да разчитат.

*Лекувате страдащите,
Поправяте греховете,
Пречистват покварата,
Желаете правдата.
В името на Никс ний ви зовем!*

Зарадвах се, когато всички промълвиха „Бъди благословена!“, след като пиха от виното. Не изглеждаха особено разбунтувани.

*Зрение на котка,
Слух като на делфин,
Бързина като на змия,
Мистерията на феникса.
В името на Никс ний ви зовем
И ви молим за благословия!*

Предложих на Афродита последната глътка, преди да пия и аз.

— Браво, Зоуи! — прошепна тя, пийна от бокала, върна ми го и на висок глас, така че всички да я чуят, изрече традиционните думи: — Бъди благословена.

Изпитах облекчение и гордост от себе си. Изпих последната глътка вино и оставих бокала на масата. В обратен ред благодарих на всяка природна стихия и го отпратих. Афродита, Ерин, Шоуни и Деймиън последователно духнаха свещите си. Накрая завърших ритуала с думите:

— Ритуалът ни на пълнолунието приключи. Добра среща, добра раздяла и добра нова среща!

— Добра среща, добра раздяла и добра нова среща! — повториха като ехо новациите.

Спомням си, че се хилех като малоумен идиот, когато Ерик неочаквано извика от болка и падна на колене.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

За разлика от миговете, когато Стиви Рей умираше, този път не се вцепених и не се поколебах нито за секунда.

— Не! — изпищях аз, побягнах към Ерик и паднах на колене до него.

Той се подпря на ръце и започна да стене, а главата му почти опираше в пода. Не виждах лицето му, но забелязах, че ризата му се намокри от пот и вероятно дори кръв, въпреки че не долових мириса ѝ. От очите, носа и устата му щеше да рукне кръв и Ерик щеше да се удави в собствените си телесни течности. Смъртта му щеше да бъде потресаваща и нищо не можеше да я предотврати. Можех само да бъда до него и да се надявам, че той ще стане като Стиви Рей и ще запази част от човечността си.

Сложих ръка на треперещото му рамо. През ризата му се излъчваше топлина, сякаш тялото му гореше отвътре. Трескаво се огледах за помощ. Както винаги, Деймиън беше до мен, когато се нуждаех от него.

— Донеси хавлии и повикай Неферет.

Деймиън хукна и Джак го последва по петите. Отново се обърнах към Ерик, но преди да го притисна в обятията си, гласът на Афродита се извиси над стенанията и звуците на уплашените хлапета, които се бяха насъбрали около нас и гледаха.

— Зоуи, той не умира.

Погледнах я, без всъщност да разбирам какво ми казва. Тя ме хвана за ръката и ме дръпна от Ерик. Започнах да се съпротивлявам, но следващите ѝ думи стигнаха до съзнанието ми и ме смразиха.

— Чуй ме! Той не умира, а се Променя.

Изведнъж Ерик изкрещя и тялото му се сгърчи навътре, сякаш нещо в гърдите му се опитваше да се освободи, драскайки с нокти. Той притисна ръце до лицето си и продължи да трепери силно. Очевидно изпитваше неопикуема болка и с него се случваше нещо сериозно, но нямаше нито капка кръв.

Афродита беше права. Ерик се Променяше във възрастен вампир.

Джак дотърча до мен и тикна няколко хавлии в ръцете ми. Погледнах го и видях, че той реве толкова неудържимо, че сополите му текат и капят върху дрехите му. Изправих се и го прегърнах.

— Ерик не умира, а се Променя. — Гласът ми прозвуча странно — дрезгав и напрегнат, докато повтарях думите на Афродита.

В същия миг в стаята нахлу Неферет. Придружаваха я Деймиън и неколцина воители. Тя изтича до Ерик. Внимателно наблюдавах лицето ѝ и почувствах зашеметяващ прилив на облекчение, когато напрегнатото ѝ разтревожено изражение мигновено стана радостно. Неферет грациозно седна на пода до Ерик, измънка нещо толкова тихо, че не разбрах думите ѝ, и нежно докосна рамото му. Тялото му силно се разтнесе веднъж и после започна да се отпуска. Ужасяващото треперене и страшните мъчителни стенания спряха. Тялото му бавно се разгъна и той застана на ръце и колене. Главата му все още беше наведена към пода, затова не виждах лицето му. Неферет му прошепна още нещо и Ерик кимна в отговор. След това тя стана и се обърна към нас. Усмивката ѝ беше изумителна, изпълнена с радост и ослепително красива.

— Радвайте се, новаци! Ерик Найт завърши Промяната. Стани, Ерик, и ела с мен на твоя ритуал за пречистване и началото на новия ти живот!

Ерик се изправи и вдигна глава. Всички ахнахме. Лицето му светеше, сякаш нещо го озаряваше отвътре. И по-рано беше хубав, но сега красивите му черти бяха подсилени. Очите му бяха по-сини, гъстата му коса беше още по-буйна, черна и някак опасна, дори изглеждаше по-висок. И белегът му беше завършен. Сапфиреният полумесец беше запълнен. Покрай очите, веждите и изящно очертаните му скули имаше поразителен мотив от преплетени възли, които образуваха формата на маска и ми напомниха за красивия белег на професор Нолън. Главата ми се замая от напрежение. Погледът му се спря за миг на мен. Пълните му устни се разтеглиха в специална усмивка само за мен. Имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне. Той вдигна ръце над главата си и извика с глас, пълен с енергия и неподправена радост:

— Промених се!

Хлапетата се разкрещяха одобрително, но никой не се приближи до него, освен Неферет и вампирите. След това Ерик излезе от спортната зала заедно с тях, съпроводен от вълна на вълнение и шум.

Стоях неподвижно. Бях вцепенена, стъписана и ми се гадеше.

— Водят го да бъде миропомазан, за да служи на богинята — обясни Афродита, която все още стоеше до мен. Гласът ѝ беше мрачен като току-що обзелото ме настроение. — Новаците не знаят какво точно се случва по време на миропомазването. Това е голямата тайна на вампирите и не им е позволено да я разгласяват. — Тя повдигна рамене. — Все едно. Някой ден ще разберем.

— Или ще умрем — с вцепенени устни промълвих аз.

— Или ще умрем — съгласи се Афродита и ме погледна. — Добре ли си?

— Да, добре съм — машинално отвърнах аз.

— Хей, Зи! Беше приказно! — възкликна Джак.

— Невероятно! Още ми се вие свят! — Деймиън разпери пръсти като ветрило и ги размаха пред лицето си.

— Фантастично! Сега Ерик Найт ще се присъедини към другите готини вампири като Брандън Рут, Джош Хартнет и Джейк Гиленхаал.

— И Лорън Блейк, сестра ми. Не го пропускай — напомни ѝ Ерин.

— И през ум не би ми минало — рече Шоуни.

— Страхотно е, че гаджето на Зи е истински вампир — възкликна Джак.

Деймиън си пое дъх да каже нещо и после затвори уста. Изглежда, му стана неудобно.

— Какво? — попитах аз.

— Нищо. Само... ами... — колебаеше се той.

— Какво има? Изплюй камъчето!

Той трепна от тона ми и ме накара да се почувствам като пълен кретен, но отговори на въпроса ми.

— Не разбирам много от тези неща, но щом премине през Промяната, новакът напуска „Дома на нощта“ и започва живота си като напълно развит вампир.

— Гаджето на Зоуи ще замине? — учуди се Джак.

— Ще имате връзка от разстояние, Зи — побърза да ме успокои Ерин.

— Да, все ще измислите нещо. Фасулска работа — добави Шоуни.

Погледнах Близначките, после Деймиън и Джак, накрая Афродита.

— Неприятно — отбеляза тя. — Поне за теб. — Тя повдигна вежди и сви рамене. — Лично аз се радвам, че Ерик ме заряза. — Афродита отметна назад косите си и се отправи към другата стая, където беше сложена трапезата.

— Щом не може да я наричаме адска кучка, може ли да ѝ викаме само кучка! — попита Шоуни.

— Омразна кучка е моят избор, сестра ми — допълни Ерин.

— Тя греша — настоя Деймиън. — Ерик все още ти е гадже, въпреки че ще отиде да прави вампирски неща.

Всички се бяха втренчили в мен, затова опитах да им се усмихна.

— Да, знам. Всичко ще бъде наред. Само че ми дойде в повече, това е всичко. Хайде да хапнем нещо.

Преди да продължат да ме успокояват, тръгнах към трапезата и те ме последваха като патенца в индийска нишка.

Стори ми се, че измина цяла вечност, докато Дъщерите и Синовете на мрака се нахранят и сетне почистят, но когато погледнах часовника, осъзнах, че всъщност са се нахранили бързо и си тръгват рано. Всички развълнувано говореха за Ерик, а аз кимах, издавах звуци на полуадекватна реакция и се мъчех да скрия колко вцепенена и зле се чувствам. Предположих, че ранното им тръгване е доказателство за неуспешните ми опити. Накрая видях, че единствените останали хлапета са Джак, Деймиън и Близначките. Те тихо изхвърляха остатъците от храната и изсипваха боклука в торбите.

— Ще ви помогна — предложих аз.

— Почти приключваме, Зи — отвърна Деймиън. — Остана само да приберем нещата от масата на Никс в средата на кръга.

— Аз ще го направя — рекох аз, опитвайки се (безуспешно, съдейки по погледите им) да се преструвам на безразлична.

— Зи, добре ли...

Вдигнах ръка, за да накарам Деймиън да млъкне.

— Уморена съм. Криво ми е заради Ерик. И честно казано, нуждая се известно време да бъда сама. — Не исках да прозвуча толкова сприхаво, но преминавах точката, когато можех да лепна на

лицето си щастливо изражение и да се преструвам, че не треперя отвътре. Освен това предпочитам приятелите ми да мислят, че страдам от предменструален синдром, отколкото че в действителност съм готова да рухна. Обучаващите се за Висши жрици не рухват. Те се справят с проблемите. Не исках приятелите ми да знаят, че аз не се справям с проблемите. — Бихте ли ми дали малко време? Моля ви.

— Разбира се — в един глас отговориха Близначките. — До скоро, Зи.

— Добре. Ще се видим по-късно — рече Деймиън.

— Чао, Зи — каза Джак.

Изчаках, докато вратата се затвори след тях, и бавно влязох в страничната стаичка, която се използваше за танцово студио и упражнения по йога. В ъгъла бяха натрупани купчина меки рогозки и аз седнах върху тях. Ръцете ми трепереха, докато изваждах мобилния си телефон от джоба.

Добре ли си?

Написах краткото съобщение и го изпратих на Стиви Рей. Стори ми се, че мина цяла вечност, докато тя отговори.

Добре съм.

Дръж се.

Побързай.

Добре.

Затворих телефона и се облегнах на стената. Имах чувството, че целият свят тежи на плещите ми, и избухнах в сълзи и ридания.

Плачех и треперех. Обвих с ръце коленете си, притиснах ги до гърдите си и започнах да се клатя напред-назад. Знаех какво не е наред с мен. Изненадах се, че никой не се досети, дори приятелите ми.

Бях помислила, че Ерик умира, и това ми напомни за нощта, когато Стиви Рей умря в ръцете ми. Сякаш всичко се повтори — кръвта, тъгата, ужасът. Бях напълно съкрушена. Смятах, че съм превъзмогнала случилото се със Стиви Рей. В края на краищата, тя всъщност не беше мъртва.

Но само се заблуждавах.

Ревях толкова неудържимо, че разбрах, че той е до мен едва когато докосна рамото ми. Вдигнах глава, избърсах сълзите от очите си и се опитах да измисля нещо окуражително, което да кажа на приятеля, дошъл при мен.

— Почувствах, че се нуждаеш от мен — каза Лорън.

Изхлипах и се хвърлих в обятията му. Той седна до мен и ме сложи на коленете си. Притисна ме до себе си, зашепна ми мили думи и ме увери, че всичко ще бъде наред и винаги ще бъде до мен. Когато най-после се овладях и взех да хълцам, вместо да ридая, Лорън ми даде една от старомодните си ленени носни кърпички.

— Благодаря — измънках аз, избърсах лицето си и си издухах носа. Опитах да не се поглеждам в огледалата срещу нас, но не можах да не съзра подпухналия си и зачервен нос. — Страхотно. На нищо не приличам.

Лорън се подсмихна, премести ме така, че да съм с лице към него, и приглади назад косите ми.

— Приличаш на богиня, натъжена от напрежение и трудности.

Усетих, че някъде в гърдите ми напират истеричен смях.

— Мисля, че богините не се сополивят.

Той се усмихна.

— Не бъди толкова сигурна. — После изражението му се промени. — Когато Ерик се Променяше, ти помисли, че той умира, нали?

Кимнах, уплашена, че ако кажа нещо, отново ще се разрева.

Лорън стисна челюсти и отново ги отпусна.

— Непрекъснато повтарях на Афродита, че всички новаци, не само петокурсниците и шестокурсниците, трябва да внимават как

Промяната се проявява в последния стадий, за да не се уплашат, когато я видят.

— Наистина ли боли толкова много, колкото изглежда?

— Болезнено е, но болката е приятна, ако в това има логика. Все едно мускулите те болят след тренировка. Болят те, но болката не е неприятна.

— Изглеждаше нещо много по-лошо от мускулна треска.

— Не е толкова лошо. По-скоро е шокиращо, отколкото болезнено. В тялото ти нахлува поток от усещания и ставаш свръхчувствителен. — Ръката му погали лицето ми и пръстът му нежно проследи линията на Белега ми. — Някой ден ще го преживееш.

— Надявам се.

Двамата се умълчахме. Лорън продължаваше да милва лицето ми и да проследява Белега, който украсяваше шията ми. Тялото ми се отпусна и същевременно затрептя от допира му.

— Разстройва те нещо друго, нали? — нежно попита той. Гласът му беше плътен, мелодичен и хипнотично приятен — Нещо повече, освен че Промяната на Ерик ти напомни за смъртта на приятелката ти.

Не отговорих и Лорън ме целуна по челото и леко докосна с устни татуировката на полумесеца. Потреперих.

— На мен можеш да кажеш, Зоуи. Между нас вече се случиха много неща и би трябвало да знаеш, че можеш да ми вярваш.

Той леко притисна устни до моите. Щеше да бъде хубаво да му кажа за Стиви Рей. Лорън можеше да ми помогне, а аз се нуждаех от помощта му, особено сега, след като реших, че тя може да бъде излекувана, като се помоля на Никс. Това, разбира се, означаваше, че ще трябва да образуваме кръг или Деймиън, Близначките, Афродита и аз да отидем при Стиви Рей, или тя да дойде при нас. Защитната магия на Неферет усложняваше нещата, но може би Лорън знаеше някакъв таен начин да я заобиколим. Помъчих се да се вслушам в инстинкта си и да преценя дали ме съветва да си държа устата затворена, но не почувствах друго, освен ръцете и устните на Лорън.

— Кажи ми — прошепна той, докато ме целуваше.

— Искам, да... — задъхано промълвих аз. — Но е много сложно.

— Нека ти помогна, моя любов. Заедно можем да решим всички проблеми. — Целувките му ставаха все по-разгорещени.

Исках да му кажа, но главата ми се въртеше и ми беше трудно да мисля, още по-малко да говоря.

— Ще ти покажа колко много неща можем да споделим... и колко цялостни и съвършени можем да бъдем заедно.

Лорън махна ръката си, която бе свил в юмрук в косите ми, и дръпна ризата си. Копчетата се разхвърчаха и гърдите му се разголиха. След това той бавно прокара нокътя на палеца си по лявата си гърда, оставяйки идеална алена линия. До мен достигна мирис на кръв.

— Пий — подкани ме той.

Не можах да се сдържа. Наведох лице към гърдите му и вкусих кръвта му, която се разля из тялото ми. Беше различна от тази на Хийт — не толкова гореща и ароматична, но по-силна. Кръвта му запулсира в мен заедно с главозамайващо и неотложно желание. Долепих устни до гърдите му. Исках още и още.

— Сега е мой ред. Трябва да усетя вкуса ти! — заяви Лорън и преди да осъзная какво прави, разкъса роклята ми.

Нямах възможност да се притесня, че той ме вижда само по сутиен и бикини, защото Лорън доближи палеца си до мен и ме поряза малко над гърдите. Изохках от острата болка, но когато той впи устни в мен и започна да пие кръвта ми, болката се замени с вълна на изумително удоволствие, което беше неопишуемо силно, можех само да стена. Лорън разкъса дрехите си, докато пиеше кръв от мен, и аз му помогнах. Единственото ми желание беше да го имам. Целият ми свят се превърна в плам, усещания и страст. Ръцете и устните му бяха навсякъде по тялото ми и не можех да му се наситя.

И после се случи.

Чувствах ударите на сърцето му под кожата си и пулсът ми биеше заедно с неговия. Страстта му се равняваше на моята и желанието му отекуваше в главата ми. И сетне, някъде дълбоко в обърканото ми съзнание, чух, че Хийт крещи: Зоуи! Не!

Тялото ми се разтресе в ръцете на Лорън.

— Мълчи — прошепна той. — Всичко е наред. Така е много по-добре, моя любов. Да бъдеш Обвързана към човек е твърде трудно. Има прекалено много усложнения.

Дишах бързо и учестено.

— Прекъснато ли е Обвързването ми с Хийт?

— Да. Нашето Обвързване го замени. — Той се претърколи върху мен. — А сега, нека довършим нещата. Позволи ми да те любя, любима.

— Да — промълвих аз. Устните ми отново намериха гърдите му и докато пиех от него, Лорън ме облада.

Светът се взриви в кръв и страст.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лежах върху Лорън и съзнанието ми беше замъглено от възхитително усещане. Ръката му галеше татуировките на гърба ми.

— Татуировките ти са изящни като теб — каза той.

Въздъгнах щастливо и се сгуших в него. Обърнах глава и като хипнотизирана се втренчих в отражението ни в големите огледала в стаята. Бяхме голи и изцапаните ни с кръв тела бяха преплетени интимно. Дългите ми черни коси ни прикриваха отчасти. Изящните ми ажурни татуировки, които се спускаха по лицето, врата и гърба и ми стигаха до кръста, изглеждаха екзотични и блестяха като сапфири на тънкия слой пот върху тялото ми.

Лорън беше прав. Наистина бях изящна. Той се оказа прав и за нас. Нямаше значение, че Лорън е по-голям от мен и напълно развит вампир (и преподавател в училището). Връзката ни далеч надвишаваше това и беше изключителна. По-изключителна от онова, което изпитвах към Ерик. По-изключителна дори от Хийт.

Хийт...

Сънливото чувство на задоволство изведнъж ме напусна, сякаш някой плисна студена вода в лицето ми. Погледът ми се отмести към Лорън. Той ме наблюдаваше и лека усмивка извиваше ъгълчетата на устните му. Боже, Лорън беше толкова прелестен, че не можех да повярвам, че е мой.

Опомних се и му зададох въпроса, на който исках да получа отговор.

— Лорън, наистина ли моето Обвързване е Хийт е прекъснато?

— Да, наистина. Сега ти и аз сме Обвързани и това прекъсна връзката ти с човешкото момче.

— Но аз прочетох в учебника по социология на вампирите и там пише само колко болезнено и трудно е да прекъснеш Обвързване между вампир и човек. Не разбирам как е станало толкова лесно и не пише, че едно Обвързване може да прекъсне друго.

Леката му усмивка стана по-широка и Лорън ме целуна нежно и сладко.

— Ще научиш, че има много неща за вампирите, които не са написани в учебниците.

Думите му ме накараха да се почувствам млада, глупава и много смутена и той веднага го забеляза.

— Хей, не исках да кажа нищо лошо. Спомням си колко неловко се чувствах, когато не разбирах в какво се Променям. Всичко е наред. Това се случва с всички ни. А сега ти имаш мен да ти помагам.

— Не искам да разбирам — отвърнах аз и се отпуснах в обятията му.

— Знам. Ето как се прекъсва Обвързването. Ти и човекът сте имали връзка, но ти не си вампир и не си завършила Промяната. — Той млькна и после решително добави: — Все още. Затова Обвързването не е било напълно развито. Когато ти и аз си разменихме кръв, тази връзка надделя над по-слабата. — Усмивката му стана секси. Защото аз съм вампир.

— Хийт заболя ли го?

Лорън повдигна рамене.

— Вероятно, но болката не трае дълго. И в дългосрочна перспектива така е по-добре. Много скоро пред теб ще се отвори целият вампирски свят, Зоуи. Ти ще бъдеш изключителна Висша жрица. И в този свят няма да има място за човешко същество.

— Знам, че си прав. — Опитвах се да подредя мислите си и си припомних колко сигурна бях по-рано тази нощ, че трябва да скъсам с Хийт. Добре, че бях с Лорън и това прекъсна Обвързването ми с Хийт. Така беше по-лесно и за двама ни.

— Добре, че не бях Обвързана към теб и Хийт едновременно.

— Това би било невъзможно. Никс е направила така, че да се Обвързваме поединично. Предполагам, че целта е да не създадем армия от Обвързани човешки любимци.

Стъписах се от ироничния му тон и от онова, което каза.

— И през ум не би ми минало да го направя.

Той се засмя тихо.

— Много вампири биха го сторили.

— А ти?

— Не, разбира се. — Лорън отново ме целуна и добави: — Освен това съм повече от щастлив от нашето Обвързване. Не ми трябва други.

Думите му ме развълнуваха. Той беше мой и аз бях негова! И после пред очите ми изплува образът на Ерик и тръпката на приятно вълнение отслабна.

— Какво има? — попита Лорън.

— Ерик — промълвих аз.

— Ти принадлежиш на мен! — Гласът му прозвуча грубо. После ме целуна властно и кръвта ми запулсира.

— Да — потвърдих аз, след като целувката свърши. Лорън беше като приливна вълна, на която не можех да се противопоставя, и му позволих да отнесе Ерик далеч от мен. — Аз принадлежа на теб.

Той ме притисна до себе си, а после нежно ме повдигна и премести тялото си така, че да ме гледа в очите.

— Сега ще ми кажеш ли?

— Какво да ти кажа? — попитах аз, макар да знаех какво иска да чуе.

— Кажи ми какво те разстрои толкова силно.

Не обърнах внимание на внезапното присвиване на стомаха си и взех решение. След всичко случило се между нас трябваше да имам доверие на Лорън.

— Стиви Рей не е умряла, поне не така, както възприемаме смъртта. Тя е жива, въпреки че е различна. И не е единствената новачка, оцеляла след предполагаема смърт. Те са цяла група, но Стиви Рей не е като тях. Тя е съумяла да запази човечността си, но те не са.

Усетих, че тялото ми се напрегна, и очаквах Лорън да ми каже, че съм луда, но той попита:

— Какво по-точно имаш предвид? Обясни ми всичко, Зоуи.

Разказах му всичко — за „духовете“, които бях видяла, за факта, че всъщност те не бяха духове, за страшните неживи хлапета, които убиваха футболисти, и как спасих Хийт. И накрая за Стиви Рей.

— И в момента тя чака в апартамента в гаража на Афродита? — попита Лорън.

Кимнах:

— Да, Стиви Рей се нуждае от кръв всеки ден. Човечността ѝ е нестабилна. Ако не получава кръв, боя се, че ще стане като останалите.

— Потреперих и той ме притисна до себе си.

— Толкова ли са лоши?

Представа нямаш. Те не са хора, нито вампири. Все едно са се превърнали в най-ужасяващите стереотипи на вампири и човеци. Те нямат души, Лорън. — Взрях се в очите му. — И не може да бъдат излекувани, но връзката на Стиви Рей със земята ѝ е дала възможност да запази част от душата си. Сериозно мисля, че мога да направя нещо за нея.

— Така ли?

Учудих се, че Лорън се стъписа, като чу за намеренията ми да излекувам Стиви Рей, но спокойно прие факта, че съществуват неживи хлапета.

— Да. Може и да греша, но смятам, че трябва да използвам силите на природните стихии. — Млъкнах и се преместих, защото се запитах дали не му натежах. — Знаеш, че имам връзка с всичките пет природни стихии. Предполагам, че трябва само да я използвам.

— Може и да стане, но не бива да забравяш, че ще призовеш силна магия, а за това винаги се заплаща определена цена. — Лорън говореше бавно, сякаш внимателно обмисляше всяка своя дума (за разлика от мен, която обикновено изтърсвах разни неща, без да разсъждавам, а после съжалявах или се чувствах неудобно). — Зоуи, как се е случило онова страшно нещо със Стиви Рей и другите новаци? Какво или кой е виновен?

Отворих уста да кажа: „Неферет“, но инстинктът ми изкрещя: *Не изговаряй името ѝ!* Изведнъж ми се догади. И после с изненада осъзнах, че всъщност не съм признала всичко пред Лорън. В разказа си за нощта, когато спасих Хийт от неживите хлапета и намерих Стиви Рей, аз пропуснах да спомена за Неферет. Не помислих за това. Не го направих нарочно, но не му разказах част от историята. Сигурно богинята Никс обработваше съзнанието ми. Тя не искаше Лорън да знае за Неферет. Дали се опитваше да го предпази?

— Зоуи, какво има?

— Нищо. Замислих се. Не знам как се е случило, но бих искала да знам. Искам да разбера.

— Стиви Рей не знае ли?

В главата ми отново прозвучаха предупредителни звънци.

— Тя все още не е много общителна. Защо? Чувал ли си за такива случаи?

— Не. — Той успокояващо прокара ръка по гърба ми. — Помислих, че ако знаеш как се е случило, това ще ти помогне да го поправиш.

Погледнах го в очите. Искаше ми се гадаенето да престане.

— Не трябва да казваш на никого, Лорън. Абсолютно на никого, дори на Неферет. — Опитах се да се държа твърдо като Висша жрица, но гласът ми потрепери и затихна.

— Не се тревожи, любов моя! Разбира се, че няма да кажа на никого. — Той ме притисна до себе си и погали гърба ми. — Но кой друг знае, освен ти и аз?

— Никой. — Излъгах толкова машинално, че се изненадах от себе си.

— Ами Афродита? Ти каза, че криете Стиви Рей в нейния апартамент.

— Афродита не знае. Чух я, че казва на някакви хлапета как родителите ѝ ще отсъстват до края на зимата. Смяташе да прави там купон, но всички са ѝ ядосани и никой не ѝ повярва. Така разбрах, че апартаментът е празен, и вмъкнах там Стиви Рей. — Не мислех съзнателно да му казвам за Афродита, но устата ми, изглежда, взе решението вместо мен. Стисках палци наум, надявайки се, че Лорън няма да разбере, че го лъжа.

— Добре. Може би така е най-добре. Зоуи, ти каза, че Стиви Рей не е същата и не е много общителна. Как разговаряте?

— Тя говори, но е объркана и... — Запънах се, опитвайки се да измисля как да му го обясня, без да издавам повече, отколкото е необходимо. — Понякога прилича повече на звяр, отколкото на човек. Видях я по-рано тази нощ преди ритуала на Неферет.

Лорън кимна.

— Оттам дойде, нали?

— Да. — Реших да не споменавам за Хийт. Самата мисъл за него ме караше да се чувствам виновна. Обвързването вече не съществуваше, но вместо да изпитвам облекчение, аз чувствах странна празнота.

— Но откъде знаеш, че тя все още е в апартамента на Афродита и е добре?

— Какво? — разсеяно попитах аз. — А, дадох ѝ мобилен телефон и мога да ѝ се обаждам или да ѝ изпращам съобщения. Преди малко я проверих как е. — Посочих мобилния си телефон, който беше паднал от джоба на роклята ми и лежеше на пода до купчината рогозки. Избих Хийт от главата си и се съсредоточих върху един непосредствен за решаване проблем. — Може ли да те помоля за помощ?

— Искай от мен всичко — отговори той и нежно отметна назад косата от лицето ми.

— Трябва или да доведе Стиви Рей тук, в училището, или да заведе групата при нея.

— Групата?

— Деймиън, Близначките и Афродита, за да образуваме кръг. Имам чувството, че ще ми е необходима и силата на природните стихии, която те носят, за да помогнем на Стиви Рей.

— Но ти каза, че те не знаят за нея.

— Не знаят. Ще трябва да им кажа, но ще изчакам точно преди да се опитам да оправя онова нещо със Стиви Рей. Боже, „онова нещо“. Каква глупост изръсих. Въздъхнах и поклатих глава. — А определено не горя от желание да им кажа истината — нещастно добавих аз. Имах предвид онова нещо със Стиви Рей и колко ще се ядосат приятелите ми, когато разберат, че съм крила важна информация от тях.

— Тогава ти и Афродита сте приятелки?

Лорън зададе въпроса небрежно, с усмивка и подръпване на дълъг кичур от косите ми, но също като с Хийт, нашето Обвързване ни свързваше и усетих скритото в него напрежение. Той се интересуваше много повече от отговорите ми и не разкриваше нищо. Това ме разтревожи и не само защото стомахът ми отново се сви и ме предупреди да си държа устата затворена.

Ето защо се опитах да отговоря с неговия безгрижен тон.

— Не. Афродита е отвратителна, но поради някаква причина, абсолютно неразбрана от Деймиън, Близначките и мен, Никс я е надарила с връзка със земята. Кръгът не действа без нея, затова тя е там, поради липса на друг. Не се мотаем заедно.

— Хубаво. Чух, че Афродита има огромни проблеми. Не трябва да ѝ вярваш.

— Не й вярвам. — Веднага щом изрекох думите, осъзнах, че имам доверие на Афродита може би повече отколкото на Лорън, с когото преди малко загубих девствеността си и с когото се Обвързах. Страхотно. Голям късмет.

— Хей, отпусни се. Виждам, че разговорът на тази тема те разстрои.

Лорън погали лицето ми и аз машинално се облегнах на ръката му. Където и да ме докоснеше, чувството беше невероятно.

— Сега съм тук. Ще измислим нещо. Ще оправяме нещата едно по едно.

Исках да му напомня, че Стиви Рей няма много време, но той отново долепи устни до моите и се замислих само колко приятен е допирът му... как усещам, че пулсът му се ускорява... и че сърцето ми бие заедно с неговото. Целувките му станаха по-дълбоки и ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ми. Движех се в ритъм с него и мислех за страст, кръв и нищо друго, освен Лорън... Лорън... Лорън...

Странен звук от задавяне прониза мъглата от заслепение и ненаситност, която ме беше погълнала. Сънено обърнах глава, докато Лорън целуваше шията ми, и тялото ми се разтърси от ужас.

На прага стоеше Ерик и на наскоро белязаното му лице беше изписано стъписване и недоумение.

— Ерик, аз... — Посегнах, грабнах роклята си и опитах да се покрия с нея. Оказа се, че не е нужно да се тревожа, че Ерик ще ме види гола. С едно бързо движение Лорън ме премести зад себе си и ме закри с тялото си.

Прекъсваш ни. — Хубавият глас на Лорън беше загрубял от едва сдържан импулс за насилие. Силата му ме накара да ахна от изненада.

— Да, виждам — отговори Ерик и без да пророни нито дума повече, се обърна и тръгна.

— Боже мой! Боже мой! Не мога да повярвам какво се случи! — възкликнах аз и се хванах с две ръце за пламтящата глава.

Лорън отново ме прегърна и гласът му беше успокояващ като допира му.

— Всичко е наред, любима. Той и без това все някога щеше да разбере.

— Но не и по този начин — извиках аз. — Това беше неопикуемо ужасно. — Вдигнах лице и го погледнах. — Сега всички ще разберат, а

това не е хубаво, Лорън. Ти си преподавател, а аз съм новачка. Няма ли правила срещу тези неща? Да не споменавам, че сме Обвързани. — После ми хрумна друга потресаваща мисъл и се разтреперих. Ами ако ме изключеха от „Дъщерите на мрака“, защото се любих с Лорън?

— Зоуи, любов моя, изслушай ме. — Той сложи ръце на раменете ми и леко ме разтърси. — Ерик няма да каже на никого.

— Ще каже! Видя изражението му. Няма начин да запази някаква тайна за мен. — Помислих си, че няма начин и отново да направи нещо за мен.

— Той ще си държи устата затворена, защото аз ще му кажа.

Загриженото му изражение се промени и той изведнъж придоби опасен вид, както когато каза на Ерик, че ни прекъсва. Испитах страх и се запитах дали Лорън представлява нещо повече, отколкото показва.

— Не го наранявай — промълвих аз, без да обръщам внимание на сълзите, които се стичаха по лицето ми.

— Не се тревожи, любима. Няма да го нараня. Само ще си поговорим. — Лорън отново ме притисна в обятията си и въпреки че тялото, сърцето и душата ми искаха да бъда с него, аз положих усилия и се дръпнах.

— Трябва да тръгвам.

— Да, добре. И аз трябва да тръгвам.

Той ми подаде дрехите и двамата се облякохме. Реших, че Лорън бърза да тръгне, защото иска да намери Ерик, но при мисълта за раздялата почувствах, че стомахът ми се превръща в яма с противна черна гадост, клокочеща вътре. Разрезът над гърдите ми, където Лорън бе вкусил кръвта ми, пареше. Интимните части на тялото ми бяха изтръпнали и ме боляха. Погледнах към стената с огледалата. Очите ми бяха подпухнали и зачервени. Лицето ми беше на петна, а носът розов. Косите ми бяха разрошени. Роклята ми бе намачкана, но поне не си личеше, че е и скъсана. Изглеждах адски зле и това не беше учудващо, защото се чувствах по същия начин.

Лорън хвана ръката ми и минахме заедно през спортната зала. Стигнахме до вратата и преди да я отвори, той ме целуна.

— Изглеждаш уморена.

— Уморена съм. — Погледнах часовника в залата и се стъписах, като видях, че е едва два и половина след полунощ. Имах чувството, че са изминали няколко нощи в разстояние само на два часа.

— Легни си, любов моя. Утре пак ще бъдем заедно.

— Как? Кога?

Лорън се усмихна и погали шията ми, проследявайки татуировката ми.

— Не се тревожи. Няма да бъдем разделени дълго. Ще дойда при теб, след като и двамата поспим. — Докосването му затопли кожата ми. Тялото ми само се наклони към него, докато той интимно прокараваше пръсти по извивката на врата ми и рецитираше:

*Сънища нежни ме водят към теб и аз бродя в
нощта окрилен;*

*Вятър шепне във нощния мрак, а звездите
присветват над мен.*

*И аз бродя в нощта окрилен, последвал сила незрима,
която ме води кой знае как към твоя прозорец,
любима!*

Потреперих от докосването му. Сърцето ми ускори ритъма си и главата ми се замая от думите му.

— Ти ли го написа? — попитах аз, докато Лорън целуваше шията ми.

— Не. Шели. Трудно е да се повярва, че не е бил вампир, нали?

— Аха — отвърнах аз, без всъщност да го слушам.

Той се усмихна и ме прегърна.

— Утре ще дойда при теб. Обещавам.

Тръгнахме заедно, но се разделихме веднага щом Лорън се отпрати към общежитието на момчетата, а аз бавно поех към стаята си. Наоколо нямаше много новаци, нито вампири, и това ме зарадва, защото в момента не исках да виждам никого. Нощта беше тъмна и облачна, а старомодните газени лампи едва прорязваха мрака около мен, но няхах нищо против. Исках нощта да ме скрие. Само така можех донякъде да успокоя напрегнатостта на нервите си, която физическата раздяла с Лорън ми причиняваше.

Вече не бях девствена.

Фактът ме порази със страшна сила. Нещата се бяха развили толкова бързо, че няхах време да се замисля, но го направих. Трябваше да говоря със Стиви Рей. Дори неживата версия на Стиви Рей щеше да иска да чуе за това. Изглеждах ли различна? Не, това бяха глупости. Всеки знае, че за това не можеш да разбереш по външния вид. Или поне обикновено. Е, аз не съм обикновена тийнейджърка (сякаш има такова нещо). Трябваше добре да се огледам в огледалото, когато се върнех в стаята си.

Вървах по пътеката, водеща към общежитието, и се подготвях какво ще кажа на моите приятели, които вероятно гледаха филми. Разбира се, не можех да им кажа за Лорън и мен, но трябваше да измисля някаква история, че съм скъсала с Ерик. Или може би не съм. Лорън щеше да поговори с него и Ерик вероятно нямаше да каже на никого. Можеше да спомена, че се е наложило да скъсаме заради Промяната в него и толкова. Никой нямаше да се изненада, че съм разстроена и не желая да говоря за това. Да, това щях да направя.

Изведнъж една от сенките под един кедър се раздвижи и се изправи пред мен.

— Защо, Зоуи? — попита Ерик.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вцепених се, когато вдигнах глава и видях Ерик. Белегът му отново ме изненада. Беше оригинален и невероятен и го правеше още по-красив.

— Защо, Зоуи? — повтори той, когато аз спрях и се втренчих в него като онемял кретен.

— Много съжалявам, Ерик! — успях да изтърся аз. — Не исках да ти причиня болка. Не исках да ни видиш така.

— Да — студено каза той. — Да открия, че гаджето ми, което се преструва на света вода ненапита, всъщност е развратница. Нямах да е проблем, ако беше пуснала и обява в училищния вестник. Да, така щеше да бъде много по-добре.

Изтръпнах от изпълнения му с омраза тон:

— Не съм развратница.

— Значи убедително се представяш на такава. И го знаех! — изкрещя Ерик. — Знаех си, че между вас двамата има нещо, но бях проклет глупак и ти повярвах, когато ми каза, че не е вярно. — Смехът му беше тъжен. — Господи, какъв идиот съм!

— Ерик, не искахме да стане така, но Лорън и аз сме влюбени. Опитахме се да стоим на разстояние, но не можахме.

— Шегуваш се! Нима наистина вярваш, че онзи задник те обича?

— Обича ме.

Той поклати глава и отново се изсмя мрачно.

— Ако вярваш на това, тогава ти си по-глупава и от мен. Блейк те използва, Зоуи. Такива като него искат само едно нещо от момиче като теб и той го получи. А щом ти се насити, ще те зареже и ще хване друга.

— Не е истина.

Ерик продължи да говори, сякаш не бях казала нищо:

— По дяволите, радвам се, че утре заминавам, въпреки че ми се иска да бъда тук, за да ти напомня: „Нали ти казах“, когато Блейк ти бие шута.

— Не знаеш какво говориш, Ерик.

— Знаеш ли, може би си права — изрече той със студен, суров глас, който прозвуча като на непознат. — Наистина не знаех какво говоря през цялото време, когато казвах на всеки, че ти и аз се срещаме и колко си страхотна и колко съм щастлив, че ти си с мен. Дори си помислих, че се влюбвам в теб.

Стомахът ми се сви. Думите му пронизаха сърцето ми.

— И аз мислех, че се влюбвам в теб — промълвих и започнах трескаво да мигам, за да не се разплача.

— Дрън-дрън! — извика Ерик. Гласът му прозвуча злобно, макар да видях, че очите му се изпълват със сълзи. — Престани да си играеш с мен. Мислиш, че Афродита е адска кучка, но тя е ангел в сравнение с теб!

Той започна да отстъпва назад.

— Ерик, почакай. Не искам всичко между нас да свърши така. — Усетих, че сълзите ми потичат по лицето.

— Престани да плачеш! Нали това искаше? Двамата с Блейк сте го планирали.

— Не! Нищо не съм планирала!

Ерик поклати глава и замига усилено.

— Остави ме на мира. Всичко свърши. Не искам да те виждам повече — заяви той и побягна.

Нещо горещо стегна гърдите ми. Не можех да спра да ридая. Краката ми тръгнаха сами и ме понесоха към единственото място, където можех да отида, и единствения човек, когото исках да видя. Съумях да се овладеея, докато вървах към тавана на поета. Е, не съвсем, но поне изглеждах достатъчно нормално, така че никой, с когото се разминах (двама вампири воители и двама новаци), не ме спря и не ме попита какво се е случило. Престанах да плача. Прокарах пръсти през косите си и ги придърпах над раменете си, за да закрият отчасти осеяното ми с петна лице.

Не се поколебах, когато стигнах до сградата с жилищните помещения на преподавателите. Поех си дълбоко дъх и се замолих безмълвно никой да не ме види.

Влязох вътре и осъзнах, че не трябва да се тревожа толкова много, че ще ме видят. Разпределението не беше като в общежитието. Нямаше голяма обща зала, където вампирите да прекарват свободното

си време и да гледат телевизия като новаците. Озовах се в голям коридор с каменен под и затворени врати. Стълбите бяха вдясно и аз забързах към тях. Знаех, че Лорън може би още не се е прибрал в стаята си и вероятно търси Ерик. Но нямаше проблем. Щях да се свия на леглото му и да го чакам. Така поне щях да бъда близо до него в известен смисъл. Усещах, че тялото ми е сковано и някак непознато. Изкачих се до най-горния етаж и се отправих към голямата дървена врата недалеч от мен.

Докато се приближавах, забелязах, че вратата е открената, и чух гласа на Лорън. Смееше се. Звукът погали кожата ми и прогони болката и тъгата, които сцената с Ерик ми бе причинила. Бях права, че трябваше да отида при Лорън. Вече сякаш чувствах ръцете му около себе си. Той щеше да ме прегърне, да ме нарече „любов моя“ и „любима“ и да ме утеши, че всичко ще бъде наред. Допирът му щеше да премахне обидите на Ерик и ужасните неща, които ми наговори, и да ме накара да не се чувствам толкова сломена. Сложих ръка на вратата, за да я бутна и да вляза при него.

И в същия миг тя се засмя, тихо, мелодично и съблазнително, и за мен светът спря да се върти.

Неферет. Тя беше вътре с Лорън. Звучният ѝ примамлив смях беше непогрешим. Гласът ѝ беше отличителен като на Лорън. Щом смехът спря, думите ѝ се плъзнаха през пролуката между вратата и рамката като отровна мъгла и стигнаха до мен.

— Справи се отлично, скъпи мой. Сега научих всичко, което тя знае, и нещата си дойдоха на мястото. Няма да бъде трудно да продължим да я изолираме. Само се надявам, че ролята, която трябваше да изиграеш, не е била твърде неприятна за теб. — Гласът на Неферет беше закачлив, но и твърд.

— Тя е лесна. Лъскав подарък, хубав комплимент и имаш истинска любов и разцъфнала черешка, жертвана в името на бога на измамата и хормоните — отново се засмя Лорън. — Младите момичета са много смешни, предсказуеми и лесни.

Имах чувството, че думите му пронизаха кожата ми на стотици места, но се придвижих малко напред, за да надникна през откренатата врата. Видях голяма стая, пълна с разкошни кожени мебели, осветена от множество високи свещи. Погледът ми мигновено

беше привлечен от огромното желязно легло в средата. Лорън лежеше там по гръб, подпрян на хиляди меки възглавнички. Беше чисто гол.

Неферет беше с дълга червена рокля, плътно прилепнала по съвършеното ѝ тяло и с дълбоко изрязано деколте, разкриващо горната част на гърдите ѝ. Тя крачеше напред-назад, докато говореше и прокарваше дългите си пръсти с изящен маникюр по желязната рамка на леглото на Лорън.

— Ти я занимавай, а аз ще се погрижа малката ѝ шайка приятели да я изостави. Тя има власт, но няма да може да използва дарбите си, ако ѝ липсват приятели, които да я вразумяват, докато тича подир теб. — Неферет млъкна и допря до брадичката си тънкия си пръст. — Знаеш ли, изненадана съм от Обвързването. — Тялото на Лорън потрепери и Неферет се усмихна. — Мислеше, че няма да усетя мириса му по теб? Ти вонииш на нейната кръв и тя вонии на своята.

— Нямам представа как се случи — побърза да се оправдае Лорън. Очевидното раздражение в гласа му заби кинжали в сърцето ми, което сякаш се разби на хиляди парченца. — Може би подцених актьорското си майсторство, но изпитвам облекчение, че между нас няма нищо истинско. Това ми спестява обърканите чувства и връзката, която съпътства истинското Обвързване. — Той се засмя. — Като онова, което тя имаше с човешкото момче. Той сигурно е изпитал страшна болка, когато се е прекъснало. Странно е, че тя се е Обвързала напълно към него, още преди да се Промени.

— Това е поредното доказателство за силата ѝ — троснато каза Неферет, — въпреки че беше абсурдно лесно за Избрана да се отклони от правия път. И не се преструвай, че се оплакваш, че тя се е Обвързала към теб. И двамата знаем, че този факт само направи секса по-приятен за теб.

— Трябва да призная, че стана адски неудобно, когато ти изпрати галантния Ерик да разкрие гаджето си толкова скоро. Не можа ли да ми дадеш още няколко минути да довърша нещата?

— Ще ти дам колкото време искаш. Всъщност мога да си тръгна веднага, а ти отиди и намери малката си кучка, за да довърши нещата.

Лорън се надигна и я хвана за китката.

— Престани, любима. Знаеш, че не я искам. Не ми се сърди, любов моя.

Неферет с лекота се дръпна, но жестът беше по-скоро закачлив, отколкото гневен.

— Не ти се сърдя. Доволна съм. Твоето Обвързване прекъсна връзката ѝ с човешкото момче и остави Зоуи още по-самотна. А и Обвързването ти с нея не е постоянно и ще се разсее, когато тя се Промени или умре — завърши тя и се изсмя злобно. — Но ти може би предпочиташ да не се разсейва? Вероятно си решил да избереш младостта и наивността ѝ пред мен?

— Никога, любов моя! Никога няма да искам друга така, както желая теб. Нека ти покажа, любима. — Лорън бързо се придвижи до края на леглото и я прегърна. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ така, както до неотдавна докосваха мен.

Притиснах ръка до устата си да не изхлипам на глас.

Неферет се обърна в прегръдките на Лорън и изви гръб срещу него. Ръцете му продължиха да се движат по цялото ѝ тяло. Тя беше с лице към вратата. Очите ѝ бяха затворени, а устните разтворени. Неферет изстена от удоволствие и бавно, и сънено отвори очи. И сетне погледна право към мен.

Завъртях се, хукнах надолу по стълбите и изскочих от сградата. Искях да не спирам и да избягам колкото е възможно по-надалеч, но тялото ме предаде. Направих няколко крачки пред вратата, успях да стигна до сенките зад добре подкастрен жив плет от бодлива зеленика, после се наведох и повърнах.

Когато престанах да се давя и гърча, тръгнах. Съзнанието ми не функционираше правилно. Бях объркана от ужасяващи, въртящи се в главата ми мисли. По-скоро чувствах, отколкото разсъждавах, и изпитвах болка.

Болката ми казваше, че Ерик е прав, само че бе подценил Лорън. Той мислеше, че Лорън ме използва за секс, а истината беше, че дори не ме желае. Беше ме използвал само защото го бе накарала жената, която Лорън искаше. Аз дори не му бях сексуална играчка. Бях неудобство. Лорън ме бе докосвал и ми бе говорил всичките онези красиви неща, защото играеше роля, отредена му от Неферет. За него аз бях нищожество.

Сподавих риданията си, протегнах ръка, измъкнах диамантените обеци от ушите си, изкрещях и ги хвърлих далеч от мен.

— По дяволите, Зоуи! Ако диамантите са ти омръзнали, можеше да ми кажеш. Имам няколко перли, които страхотно ще отиват на колието с тъпия снежен човек, което Ерик ти подари за рождения ден, и бих ги разменила срещу диамантените ти обеци.

Обърнах се бавно, сякаш тялото ми можеше да се разпадне, ако се движех твърде бързо. Афродита излезе от пътеката, водеща към трапезарията. Носеше някакъв странен плод в едната си ръка и бутилка бира в другата.

— Какво? — като че ли се оправда тя. — Обичам манго. В нашето общежитие никога няма, но в хладилника в кухнята на вампирите винаги има. Едва ли ще забележат, че са изчезнали едно-две. — Аз не казах нищо и тя продължи. Е, добре, знам, че бирата е за простолудието и показва лош вкус, но ми харесва. Хей, направи ми услуга и не казвай на мама. Тя ще се вбеси. — Очите ѝ се разшириха, когато се вгледа в мен. — Мамка му, Зоуи! Изглеждаш ужасно. Какво ти е?

— Нищо. Остави ме на мира — рекох аз и едва познах гласа си.

— Добре, все едно. Гледай си работата и аз ще си гледам моята — отвърна Афродита и хукна.

Останах сама. Точно както каза Неферет, всички ме изоставиха. И си го заслужавах. Причиних страховита болка на Хийт. Наскърбих Ерик. Подарих девствеността си срещу лъжи. Как се беше изразил Лорън? Пожертвах истинска любов и разцъфнала черешка в името на бога на измамата и хормоните. Нищо чудно, че той беше поет лауреат. Определено умееше да си служи с думите.

Изведнъж изпитах потребност да бягам. Нямах представа къде отивам. Знаех само, че трябва да се движа бързо или съзнанието ми ще експлодира. Спрях едва когато вече не можех да дишам, облегнах се на ствола на стар дъб и се задъхах, докато си поемах дъх.

— Зоуи? Ти ли си?

Вдигнах глава, замигах през мъглата на нещастieto си и видях Дарий, младия, готин и грамаден като планина воин. Той стоеше на широката ограда, опасваща училищния двор, и ме гледаше с любопитство.

— В порядък ли е всичко при теб? — попита Дарий по странния и малко архаичен начин, по който воините, изглежда, говорят.

— Да — задъхано отвърнах аз. — Само исках да се поразходя.

— Но ти не вървеше — логично отбеляза той.

— Казах го в преносен смисъл. — Погледнах го в очите и реших, че ми е писнало да лъжа. — Имах чувството, че главата ми ще се пръсне, затова тичах, колкото ми държат краката. И силите ми стигнаха дотук.

Дарий кимна бавно.

— Това място е пълно със сила. Не съм изненадан, че си била привлечена тук.

— Тук? — Примигах, огледах се и едва тогава осъзнах къде съм. — Това е източният зид до тайната врата.

— Да, жрице. Дори варварите човеци са почувствали силата му и са оставили тялото на професор Нолън тук. — Той посочи през рамо към външната страна на оградата, където Афродита и аз бяхме намерили професор Нолън. На това място бях намерила и Нала (или по-скоро тя ме намери). Там бях образувала моя пръв кръг и за пръв път бях видяла неживите хлапета. На това място бях призовала природните стихии и Никс да разрушат преградата, която Неферет бе поставила в паметта ми. Мястото наистина беше изпълнено със сила. Не можех да повярвам, че го осъзнавах едва сега. Разбира се, бях ужасно заета с Хийт, Ерик и особено с Лорън. „Неферет е права — помислих си аз с отвращение. — Аз бях абсурдно лесна да се отклоня от правия път.“

— Дарий, би ли ме оставил за малко сама? Бих искала... да се помоля и се надявам, че Никс ще ми даде отговор, ако слушам внимателно.

— Нима е лесно тъй да стане, ако си сама?

Кимнах, без да съм сигурна дали мога да имам доверие на гласа си, ако заговоря.

— Ще ти позволя усамотение, жрице, но не се отдалечавай много оттук. Не забравяй, че Неферет омагьоса периметъра, затова ако минеш през тайната врата и пресечеш линията на магията ѝ, за секунди ще бъдеш обкръжена от Синовеите на Еребус. — Усмивката му беше мрачна, но добродушна. — А това няма да ти помогне да се съсредоточиш в молитвите си, милейди.

— Ще го запомня. — Опитах се да не трепна, когато Дарий ме нарече „жрица“ и „милейди“ Изобщо не заслужавах тези титли. С едно-единствено плавно и бавно движение той скочи от седем

метровия зид и леко се приземи. След това ме поздрави, като допря юмрук до сърцето си, леко се поклони и безшумно изчезна в мрака.

И тогава краката ми решиха, че повече не могат да ме държат. Отпуснах се на тревата в основата на познатия стар дъб, допрых колене до брадичката си, увих ръце около тях и се разплаках, тихо и безутешно.

Съжалявах невъобразимо много. Как можеше да съм толкова глупава? Защо повярвах на лъжите на Лорън? Наистина му повярвах. И сега не само му дадох девствеността си, но и се Обвързах към него и това ме правеше двойна идиотка.

Исках да бъда при баба. Изхлипах и бръкнах в джоба на роклята си да извадя мобилния си телефон. Щях да ѝ разкажа всичко. Щеше да бъде покъртително и неудобно, но знаех, че тя няма да ме изостави, нито да ме съди. Баба нямаше да престане да ме обича. Телефонът ми обаче не беше в мен. И после си спомних, че беше паднал от джоба ми, докато се събличахме с Лорън. Бях забравила да го взема. Колко типично за мен! Затворих очи и подпрых глава на грубата кора на дъба.

— Мяууу!

Топлият влажен нос на Нала се допря до лицето ми. Без да отварям очи, аз разперих ръце, за да може котката да скочи в скута ми. Тя сложи предните си лапи на рамото ми и притисна муцуна до врата ми, като ожесточено мъркаше, сякаш звукът можеше да ме принуди да се почувствам по-добре.

— О, Нала, забърках страхотна каша.

Прегърнах котката си и оставих риданията да разтърсят тялото ми.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Чух, че към мен се приближават стъпки, и реших, че Дарий се връща да провери как съм. Опитах се да се овладеея, избърсах с ръкав лицето си и се помъчих да престана да плача.

— По дяволите, Афродита, ти беше права! Тя наистина изглежда адски зле — каза Шоуни.

Вдигнах глава и видях, че към мен вървят Близначките, Афродита и Деймиън.

— Зи, имаш сополи по лицето — рече Ерин, поклати глава и се обърна към Шоуни. — За жалост и аз трябва да отбележа, че Афродита е права.

— Нали ви казах — самодоволно рече Афродита.

— Не мисля, че е уместно да адмирираме Афродита, защото се оказа права, че нещо сериозно не е наред със Зоуи.

— Деймиън, много бих искала... — започна Ерин.

— ... да престанеш с проклетите глупости от речника на гейския учебен център — довърши мисълта ѝ Шоуни.

— Вие двете млъкнете или си купете речник! — превзето ги скастри Деймиън.

Знаех, че е странно, но разправията им прозвуча чудесно.

— Вие сте жалък спасителен екип — сгълча ги Афродита. — Вземи. — Тя ми даде топка чисти (надявам се) хартиени носни кърпички. Аз съм по-полезна от вас тримата. Срамота.

Деймиън изсумтя, отмести Близначките от пътя си и приклепна до мен. Издухах носа си, избърсах лицето си и едва тогава го погледнах.

Случило се е нещо лошо, нали? — попита той.

Кимнах.

— По дяволите. Още някой ли е умрял? — попита Ерин.

— Не. — Гласът ми потрепери и аз отново се прокашлях.

Този път прозвуча задавено, но повече приличаше на моя.

— Не, никой не е мъртъв. Изобщо не става дума за такова нещо.

— Хайде, разкажи ни — подкани ме Деймиън и леко ме потупа по рамото.

— Да, знаеш, че можем да се справим заедно почти с всичко — рече Шоуни.

— Точно така, сестра ми — подкрепи я Ерин.

— Ще повърна от вашата интелектуална изродщина — обади се Афродита.

— Млъкни! — заповядаха ѝ в един глас Близначките. Вгледах се във всеки от моите приятели. Колкото и да не ми се искаше, трябваше да им кажа за Лорън. И за Стиви Рей. И трябваше да го направя, преди думите на Неферет да се сбъднат и лъжите, и тайните ми да им писнат толкова много, че да ги загубя.

— Всичко е много объркано, сложно и грозно — започнах аз.

— А, имаш предвид като Афродита — отбеляза Ерин. — Няма проблем. Започваме да свикваме — обади се Шоуни.

— Умрете, тъпанарски близначки! — сопна се Афродита.

— Ако вие трите млъкнете, Зоуи вероятно ще може да обясни какво не е наред — скастри ги Деймиън, едва сдържайки любопитството си.

— Извинявай — казаха Близначките.

Афродита само завъртя очи.

Поех си дълбоко дъх и отворих уста, за да разкажа цялата отвратителна история, когато оживеният глас на Джак ме прекъсна.

— Намерих го!

Той дотърча при нас. Симпатичната му усмивка леко помръкна, когато ме видя, и това доказа, че наистина изглеждах зле, както и се чувствах. После той бързо седна до Деймиън и остави Ерик да стои сам и да ме гледа.

— Хайде, миличка — рече Деймиън и отново ме потупа по рамото. — Сега всичките сме тук. Кажи ни какво се е случило.

Не бях в състояние да говоря, нито да откъсна очи от Ерик. Лицето му представляваше красива непроницаема маска. Или поне беше непроницаемо, докато не заговори. Тогава каменното му изражение се промени в отвращение. Плътният му изразителен глас беше подигравателен.

— Ти ли ще им разкажеш, миличка, или аз?

Исках да му изкрещя да млъкне и да го помоля да ми прости, и да призна, че той е бил прав, а аз дълбоко съм грешала, но от устата ми се изтръгна само едно прошепнато „не“, толкова тихо, че дори Деймиън не ме чу. Скоро разбрах, че дори да бях изкрещяла, щеше да е все едно. Ерик бе дошъл, за да ми го върне, и нищо нямаше да му попречи.

— Чудесно. Аз ще им кажа. — Ерик погледна всеки от приятелите ми. — Нашата Зи се чука с Лорън Блейк.

— Какво!? — едновременно се провикнаха Близначките.

— Не е възможно! — отказа да повярва и Деймиън.

— Н-не... — заеквайки промълви Джак.

Афродита не каза нищо.

— Вярно е. Видях ги. Днес. В спортната зала. Когато всички вие мислехте, че тя е много разстроена, защото съм се Променил. Да, Зоуи, видях колко разстроена беше. Толкова разстроена, че смучеше кръвта на Блейк и го яздеше като кон.

— Лорън Блейк? — Шоуни беше крайно изумена.

— Господин Лиричният? Мъжът, за когото през първия срок говорехме, че ще излапаме като шоколадче? — попита Ерин със същия тон като близначката си и ме погледна стъписано и ужасено. — Сигурно сме изглеждали напълно жалки.

— Защо не каза? — попита Шоуни.

— Защото ако беше казала колко са влюбени, може би нямаше да ви хареса как Зоуи ме използва и се преструва, че сме заедно, а през това време се измъква и отива при Блейк. Пък и вероятно ѝ е доставяло удоволствие да ви се присмива — злобно каза Ерик.

— Не те използвах — възразих аз и се изненадах, че гласът ми изведнъж прозвуча силно. — И на вас двете не съм се присмивала. Кълна се.

— Да, може да вярваме на думата ти — презрително подхвърли Ерик. — Тя е лъжкиня и развратница. Използвала ви е всичките, както използва мен.

— Добре. А сега е време да млъкнеш — намеси се Афродита.

— Страхотно — изсмя се Ерик. — Една развратница защитава друга.

Афродита присви очи и вдигна дясната си ръка. Клоните на дъба, които се намираха най-близо до главата на Ерик, се наведоха към него

и се разнесе предупредително прашене на дърва.

— Вече няма да искаш да ме ядосваш — каза тя. — Твърдиш, че държиш на Зоуи, но се обърна срещу нея като крастав помияр, защото е наранила жалкото ти самолюбие. А аз мога да потвърдя пред всички, че то наистина е жалко. Ти направи онова, за което дойде, и сега е време да си вървиш.

Поразителните сини очи на Ерик отново се стрелнаха към мен и за секунда ми се стори, че виждам в тях предишния Ерик, страхотното момче, което бе започнало да се влюбва в мен, но после болката в изражението му премахна и последната капка доброта.

— Добре. Махам се — рече той и тръгна.

Погледнах Афродита.

— Благодаря.

— Няма проблем. Знам какво е да объркаш нещата и завинаги да настроиш хората срещу себе си — отговори тя.

— Наистина ли си била с господин Блейк? — попита Деймиън.

Кимнах.

— Мамка... — каза Шоуни.

— ... му — довърши Ерин.

— Той е много красив — обади се Джак.

Отново си поех дълбоко дъх и изтърсих:

— Лорън Блейк е най-големият шибан задник, когото познавам.

— Брей. Ти псуваш — отбеляза Афродита.

— Използвал те е за секс? — попита Деймиън и пак ме потупа по рамото.

— Не точно. — Избърсах с ръка лицето си, сякаш така можех да изрека правилното нещо. Беше време да им разкажа за Стиви Рей. Искаше ми се да бях репетирала какво да кажа. Вдигнах глава, видях, че Афродита ме гледа, и неочаквано се зарадвах, че тя е там. Афродита поне можеше да ме подкрепи и да помогне на Деймиън и Близначките да ме разберат. В същия миг от оградата зад мен се разнесе странен звук. Не бях сигурна дали наистина съм чула нещо, но Деймиън надникна над рамото ми и попита:

— Какво беше това?

— Тайната врата се отваря — отговори Афродита.

По гърба ми полази ужасяващо лошо предчувствие. Станах и така принудих Нала да се оплаче на висок глас, а Близначките

озадачено да сбърчат чела, когато от другата страна на отворената врата се чу гласът на Стиви Рей.

— Зоуи? Аз съм.

Хукнах към тайната врата и изкрещях:

— Не, Стиви Рей! Стой там...

Мръщейки се, Стиви Рей мина през вратата в оградата, която опасваше училището.

— Зоуи? Аз... — започна тя, а после видя останалите, които стояха зад мен, и се вцепени.

Нала измяука, изви гръб и злобно понечи да се хвърли върху Стиви Рей, като съскаше и плюеше като психясала котка. За щастие рефлексите ми на новачка ми позволиха да я сграбча, преди да профучи покрай мен.

— Нала, не! Това е Стиви Рей — рекох аз, докато се борех с уплашената котка и внимавах да не ме одраска.

Стиви Рей се дръпна назад и приклепна в отбранителна позиция в сянката на зида. Виждаха се само горящите ѝ в червено очи.

— Стиви Рей? — изненадано попита Деймиън.

— Бъди послушна, Нала! — заповядах аз и хвърлих котката на земята, за да мога да се съсредоточа върху приятелите си, но преди да се обърна към тях, се приближих до Стиви Рей. Тя не побягна от мен, но определено имаше такъв вид, сякаш можеше да хукне всеки момент. И изглеждаше много зле. Лицето ѝ беше слабо и бледо. Не беше сресала къдравата си руса коса, която беше сплетена и потъмняла. Единственото лъскаво и здраво нещо в нея бяха зловещо светещите ѝ червени очи, а вече знаех, че това не е добър знак. — Как си? — тихо и спокойно попитах аз.

— Не съм добре. — Очите ѝ се стрелнаха над рамото ми и тя трепна. — Трудно ми е да се срещна с тях отново, особено когато чувствам, че полудявам.

— Няма да полудееш. Стегни се. Те не знаят за теб.

— Не си ли им казала? — Стиви Рей изглеждаше така, сякаш току-що ѝ бях зашлевила шамар.

— Дълга история. Защо си дошла?

Тя свъси вежди.

— Защото ти ми изпрати съобщение по мобилния телефон да дойда.

Затворих очи от нов, внезапен пристъп на болка. Лорън. Той бе взел телефона ми и изпратил съобщение на Стиви Рей. Или по-скоро Неферет го беше написала. Тя не знаеше, че ще бъде тук, но благодарение на Лорън ѝ беше известно, че не съм казала на приятелите си за Стиви Рей. Знаеше също така, че Лорън няма намерение да попречи на Ерик да каже на всички за нас. Тя знаеше, че той ще се ядоса и ще съобщи на целия свят (или поне на приятелите ми) за Лорън и мен и тайната ще излезе наяве. Намирането на Стиви Рей в двора на училището щеше да бъде още една разкрита моя тайна. Приятелите ми сигурно си мислеха: „Как можем отново да имаме доверие на Зоуи?“ Вече усещах как се отдръпват от мен.

Две точки за Неферет. Нула точки за Зоуи.

Хванах непокорната ръка на Стиви Рей, задърпах я с всички сили и я поведох към Деймиън, Близначките, Джак и Афродита. Четирима от петимата гледаха Стиви Рей с отворена уста. Трябваше да им обясня как стоят нещата, преди да ни наобиколят вампири воини, цялото проклето училище да разбере и животът ми да се разпадне.

— Стиви Рей не е мъртва — започнах аз.

— Мъртва съм — възрази тя.

Въздъгнах:

— Стиви Рей, няма отново да водим този спор. Ти вървиш и говориш. И си от плът и кръв. — Вдигнах хванатите ни ръце, за да покажа. — Затова не си мъртва.

Някъде по средата на спора ми със Стиви Рей чух ридания. Бяха Близначките. Те все още гледаха втренчено Стиви Рей, но се бяха вкопчили една в друга и ревяха като бебета. Понечих да им кажа нещо, но Деймиън ме прекъсна.

— Как? — Лицето му беше бяло като тебешир. Той колебливо пристъпи напред. — Как е възможно?

— Аз умрях. — Гласът на Стиви Рей беше безизразен и безжизнен като лицето на Деймиън. — А после се събудих в това състояние. В случай че не сте забелязали, по-рано не бях такава.

— Миришеш странно — отбеляза Джак.

Стиви Рей насочи към него горящите си очи.

— А ти миришеш на вечеря.

— Престани! — Дръгнах Стиви Рей за ръката. — Те са твои приятели. Не трябва да ги плашиш.

Тя измъкна ръката си от пръстите ми.

— Точно това се опитвах да ти обясня през цялото време, Зоуи. Те не са ми приятели. И ти не си ми приятелка. Вече не. Не и след случилото се с мен. Ти мислиш, че можеш да оправиш нещата, но тази нощ дойдох само за да ти кажа, че това трябва да свърши сега. Ето защо веднъж завинаги ме излекувай, или ме остави на мира да довърша превръщането си в страшилище.

— Нямаме време. Неферет омагьоса периметъра на училището и знае, когато някой човек, вампир или новак влиза или излиза оттук. Пресечеш ли линията, веднага ще се появят Синовете на Еребус. Прибери се в апартамента. Трябва да си вървиш. Ще дойда да те видя веднага щом мога, и ще довършим нещата.

— Хей, Зоуи, неприятно ми е да ти противореча, защото си преживяла много скапан ден, но според мен воините няма да пристигнат, тъй като Неферет не знае, че Стиви Рей е тук — обади се Афродита.

— Какво? — учудих се аз.

— Афродита е права — каза Деймиън бавно, сякаш мозъкът му се размразяваше и отново започваше да работи. — Неферет омагьоса периметъра, за да разбере, ако бъде нарушен от човек, новак или вампир, а Стиви Рей не е нито едно от тези неща и магията няма да й подейства.

— Тя защо е тук? — попита Стиви Рей и се втренчи в Афродита с пламтящите си червени очи.

Афродита завъртя очи, но отстъпи няколко крачки назад и увеличи разстоянието между Стиви Рей и себе си. А после неочаквано Близначките застанаха пред Стиви Рей. Шоуни и Ерин още плачеха, но вече тихо, сякаш не го съзнаваха.

— Ти си жива! — възкликна Шоуни.

— Много ни липсваше — добави Ерин.

Те прегърнаха Стиви Рей, която стоеше абсолютно неподвижно като статуя. Деймиън се присъедини към тях. Стиви Рей не помръдна и не уви ръце около тях, а затвори очи и притихна. Видях, че по лицето ѝ се търколи примесена с кръв сълза.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Пуснете ме да си вървя. — Гласът на Стиви Рей беше дрезгав, напрегнат и прозвуча нехарактерно за нея, затова оказа желаното въздействие. Деймиън и Близначките мигновено престанаха да я прегръщат.

— Наистина миришеш странно — опита да се усмихне през сълзи Шоуни.

— Да, без да се обиждаш — завърши Деймиън.

— Хей, интелектуални изроди, които все още сте живи — подвижна Афродита, която беше застанала под големия дъб. — Предлагам да се дръпнете от неживото момиче. Тя хапе.

— Ти хапеш! — троснато рече Шоуни.

— Кучка! — обади се Ерин.

— Афродита казва истината — рече Стиви Рей и сетне погледна Деймиън, Близначките и мен. — Обясни им.

— Стиви Рей има проблем с кръвта. Тя трябва да я пие или ще полудее.

Афродита изсумтя.

— Кажи им истината — настоя Стиви Рей.

Въздъгнах примирено и им я разказах накратко.

— Стиви Рей е една от групата новаци, които умряха и после се съживиха в този вид. Те убиха футболистите от „Съюза“ миналия месец. И едва не убиха Хийт. Разбрах какво се е случило със Стиви Рей, докато измъквах Хийт от тях. Само че тя е различна от тях. Запазила е човечността си.

— Но я губи — уточни Афродита.

Намръщих се.

— Да, може да се каже. Ето защо трябва да излекуваме Стиви Рей, за да стане отново такава, каквато беше.

Близначките и Деймиън дълго мълчаха.

— Знаела си за нея от месец, но не каза нищо? — попита Деймиън.

— Остави ни да мислим, че Стиви Рей е мъртва — обади се и Шоуни.

— И се държа така, сякаш тя наистина е мъртва — добави Ерин.

— Тъпаци! — провикна се Афродита. — Зоуи не можеше да ви каже. Нямате представа какви сили действат тук.

— Говориш като от телевизионен канал за евтини научнофантастични филми — отбеляза Шоуни.

— Не ти вярваме, кучко — допълни Ерин.

— Знаела си за нея от месец, но не каза нищо — повтори Деймиън, но този път не го произнесе като въпрос.

— Афродита е права — заявих аз. — Не можех да ви кажа за Стиви Рей. Имаше смекчаващи вината обстоятелства. — И още ги имаше. За приятелите ми беше по-добре да не знаят, че Неферет стои в дъното на цялата история, дори ако това ги накараше да ме намразят.

— Не ме интересува какво говори Афродита. Ние сме твои приятели. Най-добрите ти приятели. Трябваше да ни кажеш — упрекна ме Деймиън.

— Смекчаващи вината обстоятелства? — зачуди се Ерин. — Изглежда Афродита изведнъж е станала част от тези обстоятелства.

— А имаше ли смекчаващи вината обстоятелства, когато пазеше в тайна Лорън Блейк? — предпазливо попита Шоуни и присви очи.

Не знаех какво да отговоря. Виждах, че приятелите ми се отчуждават от мен, и най-лошото беше, че заслужавах да ми обърнат гръб.

— Как да ти имаме доверие, щом криеш от нас разни неща? — Както обикновено Деймиън обобщава мислите на всички в едно простичко изречение.

— Знаех си, че идеята е лоша — намеси се Стиви Рей. — Махам се оттук.

— Защо? За да ядеш хора и да всяваш ужас? — подхвърли Афродита.

Стиви Рей се завъртя към нея и изръмжа.

— Може да започна с теб, вещице.

— Господи, успокой се. Само попитах. — Афродита се опита да говори равнодушно, но аз видях страх в очите ѝ.

Отново хванах Стиви Рей за ръката и я стиснах силно, когато тя се помъчи да се отскубне. Без да ѝ обръщам внимание, погледнах

Деймиън и после Близначките.

— Ще ми помогнете ли да я излекуваме, или не?

— Аз ще ти помогна, но вече ти нямам доверие — отвърна Деймиън.

— Ние също — в един глас казаха Близначките.

Стомахът ми пак се беше свил на стегната топка. Испитах желание да се хвърля на тревата, да се разплача и да ги моля: „Останете мои приятели! Не преставайте да ми вярвате!“ Ала не го направих. Не можех. В края на краищата те бяха прави.

— Добре — кимнах. — Да образуваме кръг и да я излекуваме.

— Нямаме свещи — напомни Деймиън.

— Мога да изтичам да взема — предложи Джак, без да ме поглежда. Каза го на Деймиън.

— Не — възразих аз. — Нямаме време, пък и не ни трябват свещи. Ние притежаваме способността да призоваваме природните стихии. Свещите са само част от церемонията. Но въпреки това, мисля, че трябва да отидеш, Джак. Не съм сигурна какво ще се случи и не искам да рискувам да пострадаш.

— Д-добре — заеквайки отвърна той, пхна ръце в джобовете си и бавно тръгна.

— Тази нощ, изглежда, ще приключим с церемонията — отбеляза Деймиън и ме погледна изпитателно.

— Да, тази нощ ще приключим с много неща. — Шоуни ме наблюдаваше и имах чувството, че ме гледа с очи на непозната.

Ерин кимна мълчаливо в пълно съгласие с нея. Стиснах зъби да не изкреця болката, тъгата и страха си. Приятелите ми бяха всичко, което имах. Как щях да оцелея, ако ги загубех? Как щях да се опълча срещу Неферет? Как щях да се изправя пред Лорън? Как щях да понеса загубата на Хийт и Ерик? И после си спомних нещо, което бях прочела в старата прашна книга, където се ровех, когато се опитвах да намеря как да излекувам Стиви Рей. Цитат от древна вампирска амазонска Висша жрица, написан под рисунка на свирепото ѝ, но красиво лице.

„Да бъдеш Избрана от нашата богиня е привилегия, но и болка“
Започвах да разбирам какво бе имала предвид древната жрица.

— Е, ще го направим ли, или не? — обади се Афродита. Съвзех се.

— Да. Север е натам. — Посочих към дъба, където стоеше тя. — Заемете местата си. — Докато все още държах Стиви Рей за китката, тръгнах към средата на кръга, който се образуваше около мен.

— Ако не ме пуснеш, няма да мога да отида до мястото си на земята — каза тя.

Втренчих се в червените ѝ очи и се опитах да съзря някакви следи от най-добрата ми приятелка, но видях само още една непозната със студени очи.

— Ти няма да бъдеш земята, а ще стоиш в средата на кръга с мен.

— Тогава кой ще завърши кръга? Джак си тръгна, пък и той не е точно... — Стиви Рей млъкна, когато погледът ѝ обходи кръга и се спря на Афродита. — Не! — изсъска тя. — Не и тя!

— Престани! — извиках аз и природните стихии раздвижиха въздуха около мен в отговор на гнева и отчаянието ми. — Афродита ще представлява земята. Съжалявам, че това не ти харесва. Съжалявам, че не я харесваш. Съжалявам за страшно много неща, но не мога да направя нищо. Ще трябва да го понесеш, така както аз ще го понеса. Застани тук и стой мирно, за да видим дали ще успея да направя нещо.

Съзнавах, че всички ме гледат — Близначките и Деймиън с обвинителните погледи на непознати, а Стиви Рей с гняв и неподправена омраза, макар че не бях сигурна дали са насочени към Афродита, или към мен. Хвърлих бърз поглед към Афродита. Тя стоеше в северния сектор на кръга и предпазливо гледаше Стиви Рей.

Страхотно. Чудесна атмосфера за преклонение пред богиня. Затворих очи и си поех дълбоко дъх няколко пъти, за да се съсредоточа. „Никс, знам, че ужасно обърках нещата, но, моля те, бъди с мен и приятелите ми. Лечението на Стиви Рей е по-важно от драмата между нас. Неферет иска да ме раздели с всеки, включително и с теб, но аз няма да престана да разчитам на теб... и да ти вярвам.“ След това отворих очи и решително тръгнах към Деймиън. Той обикновено ме посрещаше с мила усмивка. Тази нощ обаче Деймиън срещна погледа ми, без да трепне, но в изражението му нямаше нищо мило или дружелюбно.

— Като обучаваща се за Висша жрица на нашата Велика богиня Никс аз използвам силата и могъществото ѝ, за да призова в моя кръг първата природна стихия, вятъра! — Говорех със силен, ясен глас,

вдигнах ръце над главата си, когато произнесох името на природната стихия, и изпитах неописуемо облекчение, когато около Деймиън и мен се уви порив на вятър, разроши косите ни и развя дрехите ни. Обърнах се надясно и тръгнах към Шоуни.

Не очаквах, че тя ще ме погледне радушно, и така и стана. Шоуни ме гледаше мълчаливо с черните си предпазливи очи. Потиснах отчаянието, което отхвърлянето ѝ ме накара да почувствам, и призовах огъня.

— Като обучаваща се за Висша жрица на нашата Велика богиня Никс аз използвам силата и могъществото ѝ, за да призова в моя кръг втората природна стихия, огъня!

Мигновено усетих топлина върху кожата си и веднага забързах към Ерин, която също беше мълчалива и необщителна.

— Като обучаваща се за Висша жрица на нашата Велика богиня Никс аз използвам силата и могъществото ѝ, за да призова в моя кръг третата природна стихия, водата!

Обърнах се с гръб към уханията на море и се приближих до Афродита. Тя срещна погледа ми спокойно и мрачно ми се усмихна.

— Не е приятно, когато приятелите ти се сърдят, нали? — попита тя тихо, за да я чуя само аз.

— Да. И съжалявам, че имах нещо общо с твоите приятели, когато ти се ядосаха.

— Не. — Афродита поклати глава. — Ти не беше виновна. Аз взех неправилни решения. Точно както твоите неправилни решения те забъркаха в тази каша.

— Благодаря, че ми го напомни — отвърнах аз.

— Дошла съм да помагам. По-добре побързай. Страшната Стиви Рей започва да обезумява.

Не беше необходимо да поглеждам през рамо към Стиви Рей, за да се уверя, че Афродита е права. Усещах, че безпокойството на Стиви Рей се засилва. Тя приличаше на стегнато навит ластик, който всеки момент щеше или да се скъса, или да изхвърчи безконтролно.

— Като обучаваща се за Висша жрица на нашата Велика богиня Никс аз използвам силата и могъществото ѝ, за да призова в моя кръг четвъртата природна стихия, земята!

Разнесе се приятен мирис на пролетна ливада. Усмихнах се и се обърнах, за да се върна в центъра на кръга и да довърша образуването

му, когато Стиви Рей не издържа.

— Не! — ядосано и отчаяно изръмжа тя. — Афродита не може да представлява земята! Аз съм земята! Само това ми остана! Няма да ѝ позволя да ми я вземе!

Със зашеметяваща бързина Стиви Рей се нахвърли върху Афродита.

— Не! Стиви Рей, престани! — извиках аз и се опитах да я дръпна, но това беше все едно да отместя мраморна колона. Тя беше твърде силна. Афродита имаше право. Стиви Рей не беше нито човек, нито новачка или вампир, а нещо повече и много опасно. Тя държеше Афродита в грозна пародия на прегръдка. Видях заслепяващия блясък на големите ѝ криви зъби и после Афродита изпищя, когато Стиви Рей ги впи в шията ѝ. — Помогнете ми да я дръпнем! — изкрещях аз и отчаяно погледнах Деймиън и Близначките.

— Не мога! — отвърна Деймиън. — Не мога да помръдна.

— Ние също! — отговори Шоуни.

Тримата бяха заковани на място от природните стихии. Бурен вятър притискаше Деймиън към земята. Огнена клетка обграждаше Шоуни и бездънно езеро изведнъж обви Ерин.

— Трябва да завършиш кръга! — извика Деймиън. — Призови на помощ всичките природни стихии. Това е единственият начин да я спасиш.

Хукнах към средата на кръга и вдигнах ръце над главата си.

— Като обучаваща се за Висша жрица на нашата Велика богиня Никс аз използвам силата и могъществото ѝ, за да призова в моя кръг петата и последна природна стихия, духа!

Почувствах, че се изпълвам със сила. Стиснах зъби и се опитах да овладеем треперещото си тяло. Письците на Афродита утихваха, но не можех да мисля за това. Затворих очи и се съсредоточих, а после изрекох дадените от богинята думи, които се рееха в съзнанието ми като приятен, сигурен отговор на молитва. Гласът ми се усили като по магия. Усетих, че думите се материализират и искрят във въздуха около мен.

— Ветре, всяко зло отвей! Огън, черната омраза изгори! Вода, лошите намерения измий! Земя, мракът в душата ѝ премахни! Дух, изпълни я и от смъртта я освободи!

Сякаш хвърлях топка, аз запратих към Стиви Рей кипящата сила на природната стихия, която почувствах в ръцете си. В същия миг изпитах познатата пронизваща болка да се разпространява на вълни от основата на гръбнака до целия ми кръст. Двете със Стиви Рей изпищяхме. Отворих очи и видях странна гледка. Афродита беше паднала на земята по време на нападението на Стиви Рей. Двете бяха обградени от въртящо се, светло кълбо от сила, направено от всичките пет природни стихии. Момичетата ту избледняваха, ту се открояваха, докато силата виеше и се сгъстяваше около тях. Забелязах, че Стиви Рей вече не се е вкопчила в Афродита. Сега Афродита държеше Стиви Рей и я принуждаваше да пие кръв от раната на шията ѝ. Стиви Рей още смучеше кръвта ѝ, но се бореше да спре и да се отскубне от нея.

Втурнах се да ги разтърва, но се блъснах в кълбо от сила, сякаш се опитах да мина през стъклена стена. Не можех и нямах представа как да я отворя.

— Афродита! Пусни я! Тя се опитва да спре, преди да те убие! — извиках аз.

Афродита ме погледна в очите. Устните ѝ не се раздвижиха, но ясно чух гласа ѝ в главата си. *„Не. Така изкупвам грешките си. Този път аз съм Избраната. Запомни, че се пожертвах доброволно.“*

После очите ѝ се изцъклиха и тялото ѝ се отпусна неподвижно. Дъхът ѝ излезе през усмихнатите устни в дълга въздишка. Стиви Рей нададе смразяващ кръвта писък, най-после се отскубна от нея и падна до тялото ѝ. Кълбото от сила се пръсна и изчезна. Знаех, че и кръгът е прекъснат. Усещах отсъствието на природните стихии. Не знаех какво да направя. Не можех да помръдна.

И в следващия миг Стиви Рей ме погледна. Тя плачеше с обагрени в розово сълзи и очите ѝ все още имаха странен червеникав оттенък, но лицето ѝ беше предишното. Още преди да заговори, аз разбрах, че онова, което Неферет бе прекъснала в нея, за да я превърне във вървящ, говорещ мъртвец, е излекувано.

— Аз я убих! Опитах се да спра, но тя не ме пускаше и не можах да се откопча! О, Зоуи, много съжалявам! — изхлипа Стиви Рей.

Приблжих се, препъвайки се, до нея. В съзнанието ми отекваха думите на Лорън: *„Може и да стане, но не трябва да забравяш, че ще призовеш силна магия, а за това винаги се заплаща определена цена.“*

— Ти не беше виновна, Стиви Рей. Ти не...

— Лицето ѝ! — чу се зад мен гласът на Деймиън. — Вижте Белега ѝ!

Замигах, защото не разбирах за какво говори, но после ахнах. Гледах я в очите и се радвах, че виждам предишната Стиви Рей, затова не забелязах очевидното. Полумесецът на челото ѝ се беше запълнил и около очите ѝ имаше красива татуировка на прекрасни цветя с дълги изящни дръжки, която се простираше до скулите ѝ.

Татуировките обаче не бяха сапфирени като на вампир, а в яркоаления нюанс на чиста, свежа кръв.

— Какво гледате? — попита Стиви Рей.

— В-вземи. — Ерин бръкна в чантата, която неизменно носеше, извади огледалце за гримиране и ѝ го подаде.

— Всемогъща богиньо! — провлачено възкликна Стиви Рей. — Какво означава това?

— Означава, че си излекувана. Променена си, но в нов вид вампир — обясни Афродита, която се мъчеше да стане.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Мамка му! — изпищя Шоуни, олюля се назад и се хвана за ръката на Ерин, за да не падне.

— Но ти си мъртва! — изуми се Ерин.

— Мисля, че не бях — отвърна Афродита, потърка чело с едната си ръка и внимателно докосна белега от ухапването на шията си с другата. — Ох! По дяволите. Боли.

— Искрено съжалявам, Афродита — каза Стиви Рей. — Не те харесвам, но със сигурност не бих те ухапала. Или поне сега.

— Да, да, все едно. Не се тревожи. Всичко беше част от плана на Никс, колкото и да бе болезнено и неудобно. — Афродита отново трепна от болка. — Господи, някой има ли лепенка?

— Аз имам кърпички тук някъде. Чакай да ги намеря — рече Ерин и отново затършува в чантата си.

— Опитай се да намериш чиста кърпичка за нея, сестра ми. Афродита преживя достатъчно голям стрес. Не ѝ трябва и инфекция.

— Господи, много мило от ваша страна. — Афродита се усмихна на Близначките и тогава я видях добре.

Стомахът ми се сви.

— Изчезнал е! — ахнах аз.

— Мамка му! Зоуи е права. — Деймиън също се беше втренчил в Афродита.

— Какво е изчезнало? — попита тя.

— О-хо — възкликна Шоуни.

— Да, няма го — обади се и Ерин и даде на Афродита кърпички.

— За какво бръцолевите, по дяволите? — попита Афродита.

— Ето, вземи. — Стиви Рей ѝ подаде огледалцето. — Погледни лицето си.

Афродита въздъхна, очевидно раздразнена.

— Добре, знам, че на нищо не приличам. Добър ден. Стиви Рей току-що ме ухапа. Ето кратък преглед на новините. Дори аз не мога непрекъснато да изглеждам свършена, особено когато... — Афродита

млъкна веднага щом се съсредоточи върху огледалцето и видя отражението си. Тя протегна треперещата си ръка и докосна средата на челото си, където беше Белегът на Никс. — Изчезнал е — с дрезгав глас прошепна Афродита. — Как е възможно?

— Не съм чувал да се е случвало такова нещо. Не го пише и в книгите — отбеляза Деймиън. — Щом веднъж те бележат, белегът не може да изчезне.

— Така се е излекувала Стиви Рей. — Афродита беше зашеметена и не отделяше ръка от празното място на челото си. — Никс го е дала на Стиви Рей. — Изведнъж тялото ѝ се разтресе от ужасяваща тръпка. — И сега аз съм обикновен човек. — Тя скочи и изпусна огледалцето. — Трябва да се махна. Мястото ми не е тук. — Афродита непохватно започна да отстъпва към отворената тайна врата. Очите ѝ бяха широко отворени и изцъклени.

— Чакай, Афродита — викнах аз и се завтекох към нея. — Може би не си отново човек, а това е нещо странно, което ще премине за един-два дена и белегът ти ще се върне.

— Не! Няма да се върне. Сигурна съм. Остави ме на мира! — Тя се разрида и изскочи през вратата.

В мига, в който Афродита мина през периметъра на училищната ограда, въздухът затрептя и се чу трясък, сякаш нещо голямо падна и се счупи.

Стиви Рей ме хвана за ръката.

— Ти стой тук. Аз ще отида след нея.

— Но ти...

— Не. Вече съм добре. — Стиви Рей ми се усмихна мило и приятелски като преди. — Ти ме излекува, Зи. Не се тревожи. Аз причиних случилото се с Афродита. Ще я намеря и ще се уверя, че е добре, а после ще се върна при теб.

Чух шум в далечината, сякаш нещо голямо бързо се придвижваше към нас.

— Това са войните. Разбрали са, че някой е нарушил периметъра на училището — рече Деймиън.

— Върви! — казах аз на Стиви Рей. — Ще ти се обадя. Няма да ти изпращам съобщение. Ако получиш съобщение, няма да е от мен.

— Добре, ще го запомня. — Стиви Рей се ухили на четиримата ни. — До скоро! — Тя се провря през тайната врата и я затвори след

себе си.

Забелязах, че въздухът не трепна, когато тя премина омагьосаната линия, и за миг се зачудих какво означава това.

— Е, какво правим тук? — попита Деймиън.

— Тук сме, защото Ерик е зарязал Зоуи — предложи Шоуни.

— Да, тя е разстроена — добави Ерин.

— Не им казвайте за Афродита, нито за Стиви Рей — помолих ги аз.

Приятелите ми ме погледнаха така, сякаш току-що бях рекла: „Може би не трябва да казваме на родителите си, че сме пили бира?“

— Не думай — иронично подхвърли Шоуни.

— А ние се готвехме да изплюем камъчето — допълни Ерин.

— Да, не може да ни се има доверие да пазим тайни — язвително отбеляза Деймиън.

По дяволите! Определено още ми бяха бесни.

— А кой е нарушил преградата? — попита Деймиън. Забелязах, че той не ме погледна и отправи въпроса си към Близначките.

— Афродита, кой друг? — отвърна Ерин. Преди да успее да възразя, Шоуни добави:

— Да, няма да споменем, че Белегът ѝ изчезна. Ще кажем, че е дошла тук с нас и ѝ писнало от цивренето на Зоуи.

— И самосъжалението ѝ — допълни Ерин.

— И лъжите. Затова е тръгнала нанякъде, както е типично за Афродита — довърши Деймиън.

— Тя може да изпадне в беда — подчертах аз.

— Да, последиците са гадни — отбеляза Шоуни.

— И очевидно непрекъснато следват по петите някои хора — подхвърли Ерин и ме погледна изпитателно.

В същия миг неколцина воители, предвождани от Дарий, нахлуха на полянката. Бяха извадили оръжията си и изглеждаха адски страшни и готови сериозно да ритат задници (евентуално нашите).

— Кой наруши периметъра? — изрева Дарий.

— Афродита! — в един глас отговорихме четиримата.

Той направи знак на двама воители.

— Намерете я — заповяда Дарий и после отново се обърна към нас. — Висшата жрица свиква общо събрание на училището. Трябва да отидете в аудиторията. Аз ще ви придружа дотам.

Всички покорно тръгнахме след него. Опитах се да уловя погледа му, но Дарий не ме погледна. Както и Близначките. Все едно вървах с непознати. Дори по-лошо. Непознатите поне ще ти се усмихнат и ще те поздравят, а моите приятели не ми се усмихваха, нито ми говореха.

Бяхме изминали едва няколко крачки, когато почувствах първата болка, сякаш някой заби невидим кинжал в стомаха ми. Бях убедена, че ще повърна, превих се на две и изохках.

— Зоуи? Какво има? — попита Деймиън.

— Не знам. Аз... — Загубих способността си да говоря и погледът ми се замъгли. Болката в стомаха ми се засили. Воините ме наобиколиха. Сграбчих ръката на Деймиън. Въпреки че ми се сърдеше, той ме прегърна и ми каза, че всичко ще бъде наред.

Болката се плъзна към сърцето ми. Умирах ли? Не кашлях и не храчех кръв. Дали получавах сърдечен удар? Имах чувството, че съм попаднала в чужд кошмар, където ме изтезават невидими кинжали и ръце.

Пронизващата болка стигна до врата ми и ми причерня пред очите. Разбрах, че падам, но болката беше непоносима. Не можех да направя нищо... Умирах...

Изведнъж ме хванаха и вдигнаха силни ръце и смътно осъзнах, че Дарий ме носи.

След това почувствах ужасяваща пронизваща сърцето болка и започнах да пищя. Струваше ми се, че го изтръгват. И точно когато вече не издържах, всичко спря. Болката премина така внезапно, както бе започнала, и ме остави задъхана и обляна в пот, но в добро състояние.

— Чакай. Пусни ме. Добре съм — рекох аз.

— Милейди, ти изпитваше страшна болка и трябва да отидеш в лечебницата — отвърна Дарий.

— Добре съм. Спри. — Зарадвах се, като чух, че гласът ми отново е нормален, а после потупах мускулестото му рамо. — Пусни ме. Говоря сериозно. Нищо ми няма.

Въпреки че не му се искаше, Дарий спря и внимателно ме сложи на земята. Имах чувството, че съм някакъв научен експеримент, докато Близначките, Деймиън и другите воители ме зяпаха с учудени изражения.

— Добре съм упорито настоях аз. — Не знам какво се случи, но вече всичко свърши. Сериозно.

— Трябва да отидеш в лечебницата — повтори Дарий. — След като изнесе речта си. Висшата жрица ще дойде да те види.

— Не. Категорично не. Тя е заета. Не е необходимо да се тревожи само защото ме е свил стомахът.

Повдигнах брадичка и преглътнах и последната си капка гордост.

— Имах газове. Много. Попитай приятелите ми.

— Той се обърна към Близначките и Деймиън.

— Да, тя често има газове — потвърди Шоуни.

— Викаме й Смрадливка — добави услужливо Ерин.

— Наистина страда от изключително силни газове — заключи Деймиън.

Съзнавах, че приятелите ми ме подкрепиха, но не защото всичко е простено и забравено и пак сме най-добри дружки, а се бяха възползвали от отличната възможност да ме поставят в неудобно положение. Боже, как ме болеше главата.

— Газове? — попита Дарий. Устните му потрепнаха.

Повдигнах рамене и безпроблемно се изчервих.

— Газове — потвърдих. — А сега може ли да отидем в аудиторията? Чувствам се много по-добре.

— Както желаяш, милейди. — Дарий ми отдаде чест.

— Какво беше всичко това? — прошепна Деймиън, който се приближи до мен.

— Нямам представа.

— Тя нямала представа... — тихо добави Шоуни.

— Знаеш, но не искаш да ни кажеш — измърмори Ерин.

Не можах да кажа нищо и тъжно поклатих глава. Аз бях причината. Вярно, имах сериозни основания, поне за някои неща, но истината беше, че твърде дълго лъгах приятелите си. Както каза Шоуни, последиците бяха гадни и както отбеляза Ерин, те определено ме преследваха по петите. Никой не проговори по пътя до аудиторията. Влязохме и Джак се присъедини към нас. Не ме погледна. Седнахме близо един до друг, но никой не ми говореше. Близначките бърбеха помежду си, както обикновено, оглеждаха залата и търсеха Ти Джей и Коул, които ги видяха първи и се втурнаха да седнат до тях. Флиртуването, което последва, можеше да ме накара да се закълна

никога повече да не ходя на срещи. Сякаш имах друг избор. Бях се влачила зад всички, затова седях на най-крайното място на последния ред. Деймиън и останалите от групата бяха пред мен. Чух го да шепне на Джек и да му разказва какво се е случило с Афродита и Стиви Рей. Никой не ми каза нищо, дори не се обърна да ме погледне.

Всички бяха неспокойни и ми се стори, че чакахме цяла вечност. Запитах се какво ли е намислила Неферет, по дяволите. Тя беше свикала това общо събрание. Цялото проклето училище беше там, въпреки че аз се чувствах невероятно самотна и нещастна. Опитах се да видя дали Ерик не ме гледа гневно отнякъде, но не го забелязах. Съзрях горкия малък Иън Боузър, който седеше на първия ред. Очите му бяха зачервени и изглеждаше така, сякаш е загубил най-добрия си приятел. Знаех как се чувства.

По едно време из тълпата се разнесе шепот и в аудиторията влезе Неферет. Следваха я неколцина старши преподаватели, сред които Дракона Ланкорд и Ленобия. Обкръжена от Синовеите на Еребус, Висшата жрица царствено се отправи към сцената. Всички млъкнаха и насочиха вниманието си към нея.

Неферет не изгуби време и пристъпи направо към същината на въпроса.

— Отдавна живеем в мир с човеците, въпреки че те ни обиждат и отлъчват от обществото си от десетилетия. Завиждат ни заради нашия талант и красота, богатство и власт. И завистта им постепенно прераства в омраза. А сега омразата се промени в насилие, извършвано срещу нас от хора, които се наричат религиозни и добродетелни. — Смехът ѝ беше студен и звучен. — Колко възмутително.

Трябваше да призная, че Неферет е невероятно добра. Тя умееше да хипнотизира тълпата. Ако не беше Висша жрица, Неферет определено можеше да бъде една от най-известните актриси на епохата.

— Вярно е, че човеците са много повече от вампирите и ни подценяват, защото сме по-малко на брой. Ала ви обещавам едно — убият ли още някого от сестрите или братята ни, ще им обявя война. — Тя трябваше да изчака, докато одобрителните викове на воините утихнат, преди да продължи, но, изглежда, нямаше нищо против. — Войната няма да бъде открита, но ще бъде смъртоносна и...

Вратите на аудиторията се отвориха, вътре нахлуха Дарий и други двама воители и прекъснаха Неферет. Всички наблюдавахме как вампирите с мрачни лица се приближиха до нея. Стори ми се, че Дарий изглежда странно. Не само че беше блед, но и някак изкуствен, сякаш лицето му се беше превърнало в жива маска.

Неферет се отдалечи от микрофона и наклони глава. Той прошепна в ухото ѝ новината. Щом Дарий я съобщи, Неферет се вцепени, сякаш се мъчеше да се задържи на краката си, докато изпитваше неопишуема болка, а после се олюля и се хвана за гърлото. Дракона скочи да я хване, но жрицата отказа помощта му. Тя бавно се върна пред микрофона и с мъртвешки глас каза:

— Трупът на Лорън Блейк, нашият многообичан вампир, поет лауреат, току-що е бил намерен прикован с гвоздеи на главната порта.

Деймиън и Близначките се обърнаха към мен. Сложих ръка на устата си, за да заглуша риданието си на ужас — също както направих, когато видях Лорън и Неферет заедно.

— Това се е случило с теб! — прошепна Деймиън. Лицето му беше бледо пепеляво. — Ти си била Обвързана към него, нали?

Кимнах. Вниманието ми беше приковано в Неферет, която продължи да говори.

— Лорън е бил изкормен и после обезглавен. Както и с професор Нолън, на тялото му е закачен противен цитат от Библията, от тяхната Книга на Йезекиил. „Отхвърлете от себе си всички престъпления, от които беззаконствахте; отвърнете лицата от всичките си мерзости. ПОКАЙТЕ СЕ.“ — Тя млъкна и наведе глава, сякаш се молеше или събираше сили. Гневът ѝ беше толкова ослепителен и божествен, че ударите на сърцето ми се учестиха. — Както казвах, преди тази трагична новина да стигне до нас, войната няма да бъде открита, но ще бъде смъртоносна и ние ще победим. Може би е време вампирите да заемат полагащото им се място в този свят, за да не бъдат поробени от хората!

Разбрах, че ще повърна, затова изскочих от аудиторията и се зарадвах, че съм седнала в края на последния ред. Знаех, че приятелите ми няма да ме последват. Те щяха да останат в залата и да викат одобрително наред с другите, а аз щях да бъда навън, заета да повръщам, защото дълбоко в душата си знаех, че не бива да повеждаме война срещу хората. Мирът беше волята на Никс.

Задъхах се, започнах да си поемам дълбоко въздух и се опитвах да престана да треперя.

Е, добре, знаех, че Никс не желае война, но какво можех да направя? Аз бях хлапе и последните ми постъпки доказваха, че не съм много умна. Никс сигурно също ми беше бясна. И с право.

И после си спомних за познатата болка в кръста. Огледах се, за да се уверя, че съм сама, и надигнах роклята си, за да видя кожата си. Татуировката беше там! Красивият ми ажурен белег се беше появил и на кръста ми. Затворих очи. „Благодаря ти, Никс! Благодаря ти, че не ме изостави!“ Облегнах се на стената на аудиторията и се разридах. Плачех за Афродита и Хийт, за Ерик и Стиви Рей. За Лорън. Предимно плачех за него. Смъртта му ме потресе. Съзнавах, че той не ме обичаше и ме беше използвал по настояване на Неферет, но за душата ми това, изглежда, нямаше значение. Чувствах загубата му така, сякаш Лорън бе изтръгнат от сърцето ми. Знаех, че около смъртта му нещо не е наред и не само защото по всяка вероятност беше убит от религиозни фанатици. Тези фанатици може би бяха свързани с мен. Вторият ми баща може би бе причинил смъртта на Лорън.

Неговата смърт... Смъртта на Лорън...

Тялото ми отново се разтърси от ридания. Нямах представа колко време стоях подпряна на стената на аудиторията. Плачех и треперех. Съзнавах, че тъгувам за Лорън, но и за смъртта на момичето, което бях.

— Ти си виновна.

Гласът на Неферет ме прониза. Вдигнах глава, избърсах лице с ръкава си и я видях. Очите ѝ бяха зачервени, но по лицето ѝ не се стичаха сълзи.

Повръщаше ми се от нея.

— Всички мислят, че не плачеш, защото си смела и силна, но аз знам, че е така, защото нямаш сърце. Ти не си способна да обичаш, за да плачеш — смело заявих аз.

— Грешеш. Обичах го, а той ме обожаваше. Но ти вече го знаеш, нали? Промъкна се като змия и ни шпионира! — Неферет погледна през рамо към вратите и вдигна показалец, сякаш показва, че ѝ трябва една минута. Видях, че воинът, който се готвеше да излезе, спря и се обърна с гръб към вратите. Очевидно задачата му беше да пази някой да не ни прекъсне. Неферет отново насочи вниманието си към мен. —

Лорън е мъртъв заради теб. Той почувства колко си разстроена и когато периметърът беше нарушен, предположи, че ти бягаш от сценката, която режисирах между теб и горкия, стъписан Ерик — подигравателно се усмихна тя. — Лорън отиде да те търси и затова го убиха.

Поклатих глава и позволих гневът и възмущението ми да потиснат болката и страха.

— Ти си причината за всичко. И ти го знаеш, и аз го знам. Но най-важното е, че и Никс го знае.

Неферет се изсмя:

— И друг път си използвала името на богинята, за да ме заплашваш, но аз си оставам могъща Висша жрица, а ти си една тъпа новачка, която е изоставена от всичките си приятели.

Преглътнах с усилие. Тя беше права. Неферет беше могъща Висша жрица, а аз бях нищожество. Взех глупави решения и изгубих доверието на приятелите си. И тя все още контролираше нещата. Дълбоко в сърцето си знаех, че Неферет таи злоба и омраза, но дори аз не ги виждах изписани на лицето ѝ. Тя беше лъчезарна, красива и властна. Приличаше на идеалния образ на Висша жрица и Богоизбрана. Как можа да ми хрумне да се опълча срещу нея? И после усетих игривата закачка на вятъра, горещината на летен ден, приятния хлад на морски бряг, необятната шир на земята и силата на моя дух. Новото доказателство за благосклонността на Никс затрептя около кръста ми и думите на богинята отекнаха в паметта ми. Тъмнината невинаги означава зло, както светлината невинаги носи добро.

Изправих рамене. Съсредоточих се върху петте стихии, вдигнах ръце с дланите нагоре и без да докосвам Неферет, блъснах въздуха. Висшата жрица полетя назад, спъна се, загуби равновесие и тупна по задник на пода. От аудиторията изскочиха неколцина воители да ѝ помогнат да стане. Наведох се, като се престорих, че проверявам дали е добре и прошепнах:

— Можеш да размислиш дали пак да ме ядосаш, старице.

— Не всичко между нас е свършило — изсъска Неферет.

— Поне веднъж да съм съгласна с теб.

Отдалечих се, а воините, вампирите и новаците, които се тълпяха от аудиторията, се насъбраха около нея. Чух я да ги уверява, че само е стъпила накриво и се е спънала и че всичко е наред.

Не изчаках Близначките и Деймиън да излязат и да не ми обърнат внимание. Обърнах гръб на всички и се отправих към общежитието. Рязко спрях, когато Ерик излезе от сенките в края на залата. Очите му бяха широко отворени от изумление. Изглеждаше потресен и блед. Очевидно бе станал свидетел на сцената между Неферет и мен. Повдигнах брадичка и погледнах познатите му сини очи.

— Да, тук стават повече неща, отколкото предполагаш — уведомих го.

Ерик поклати глава, но по-скоро от учудване, отколкото от недоверие.

— Неферет... тя е... тя е... — започна да заеква той и погледна над рамото ми към тълпата, която беше заобиколила Висшата жрица.

— Тя е зла кучка? Тези думи ли търсиш? Да, такава е. — Почувствах се добре, като го казах. Особено на Ерик. Искях да му обясня още неща, но следващите му думи ме спряха.

— Това не променя стореното от теб.

Изведнъж се почувствах страшно уморена.

— Знам, Ерик — съгласих се и мълчаливо го отминах.

Първите лъчи на зората осветяваха небето и придаваха на мрака пастелен оттенък на мъгливо утро. Дишах дълбоко и вдъхвах хладината на новия ден. Сблъсъкът с Неферет и Ерик ми донесе странно спокойствие и мислите ми лесно се подредиха в две колонки.

От положителната страна: Първо, моята най-добра приятелка вече не беше неживо, мъртво и кръвожадно същество. Разбира се, не бях сигурна точно какво е, нито къде беше. Второ, вече нямах три гаджета, с които да жонглирам. Трето, не бях Обвързана към никого и това също беше хубаво. Четвърто, Афродита не беше мъртва. Пето, бях разкрила на приятелите си някои неща, които отдавна исках да им кажа. Шесто, вече не бях девствена.

От отрицателната страна: Първо, вече не бях девствена. Второ, вече нямах гадже. Нито едно. Трето, може би по някакъв начин бях станала причина за смъртта на вампира поет лауреат и ако не бях аз, беше го сторил някой от семейството ми. Четвърто, Афродита беше човек и очевидно беше вбесена. Пето, повечето ми приятели ми се сърдеха и ми нямаха доверие. Шесто, не бях престанала да ги лъжа, защото все още не можех да им кажа истината за Неферет. Седмо, бях

намесена във война между вампири (каквато все още не бях) и човешки същества (каквато вече не бях). И големият победител, осмо, най-властният вампир на нашето време, Висшата жрица Неферет, беше мой заклет враг.

— Мяу! — Нацупеният глас на Нала ме предупреди да разтворя ръце точно преди котката да се хвърли върху мен.

Прегърнах я.

— Някой ден ще скочиш твърде бързо и ще паднеш по задник — усмихнах се аз. — Като Неферет.

Нала започна да мърка и потърка муцуна в лицето ми.

— Е, Нала, по всичко личи, че съм се забъркала в голяма каша. Отрицателните страни в живота ми определено преобладават над положителните и знаеш ли кое е най-странното? Започвам да свиквам с това. — Котката продължаваше да мърка и аз я целунах по бялото петънце на носа. — Предстоят ми трудности, но искрено вярвам, че съм Избрана от Никс, а това означава, че богинята ще ме подкрепя. — Нала издаде котешки звук, наподобяващ недоволно мърморене на раздражителна стара дама, и аз побързах да се поправя. — Ще ни подкрепя. — Преместих котката в ръцете си, за да отворя вратата на общежитието. — Разбира се, това, че Никс е избрала мен, ме кара да се съмнявам в способностите ѝ да взема решения — пошегувах се аз, но само донякъде.

Вярвай в себе си, Дъще, и се подготви за онова, което предстои.

Извиках, когато гласът на богинята отекна в главата ми. Страхотно. „Подготви се за онова, което предстои“ не звучеше добре. Погледнах Нала и въздъхнах.

— Спомняш ли си как мислехме, че скапаният рожден ден е най-големият ни проблем?

Нала кихна право в лицето ми. Засмях се и забързах към стаята си и кутията хартиени кърпички, която държах на нощното си шкафче.

Както обикновено, Нала безупречно обобщи живота ми: малко смешен, малко страшен и повече от объркан.

Издание:

П. С. Каст, Кристин Каст. Избрана

ИК „СофтПрес“, София, 2010

Редактор: Димитър Риков, Слави Димов

Коректор: Ива Колева

ISBN 978-954-685-938-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.